

Pályamű

17.

É. jan. 3. 1884.

a Nádasdy jutalmáért.

XX. SZ.

S.)

Alisk.

Elbeszélés versekben.

Felige:

„Vigyázzon hogy a szépséged
néha ne álljon a becsületteddel.”

Hamlet.

1883.

Előhang

Nem oly világ van most, mint régen,
 Nem olyanok az emberek
 Mint azgy Homérosz idejében,
 Ma hősek már nem sasmenek;
 An volt a tragikus korunk,
 A köreptör a drámai,
Femsőbb vigjúték a mai,
 I a jövő színészet a bokornat
 Kétségdátó szép koru lesz,
 — Felosztásnak nem jobb-e en?

An időben nagy hősek jártak,
 Mindegyik Ajax, Odipus,
 Nagy színészet, harsány tragikus.
 Később a köreptörü drámaik,
 Jermétek: Henrik*,) Gergely**,) Bánk,
Cromwell, Danton, Fráter atyánk.
 Most a finom színészet-vigjúték
 Finom színészetet kíván,
 I életet abban csak az talál még
 Ki nines pikáris irás híján,
 Ki, mint a humorista látja,
 Hol hurodlik a mese szélén

*) IV. a francia.
 **) VII. a pápa.

Mikép lehet a szerepet
 Telfogni s adni finomul,
 / / / / / / / /
 A rosa színészen jót nevet
 S eszfos bukásán o' szemel.
 S ha rá lesz briva tün, "character,"
 Lesz akkor ónias hatás,
 Herceghibort, tün trónt is elnyer
 Mint "legnagyobb komédiás!"
 É színészek sok nagy színészt termelt,
 Kik a bukásig szerepeltek:
 Napoleon *) Talleyrand, Bismark,
 (É utóbbi még most is játszik) -
 De odavárat derül is már
 A bohóratkor hujnata,
 S hallik a yankeek tapsajai.

Hylene változván a kor,
 Személyeket sem oly komor:
 An ókor nép Lucretiája,
 (A "dráma"ban Borgia.)
 Most udvarképes úni dáma,
 Mielőtt belesz malonjába
 Livneis inas jelent be nála;
 Habár gróf Collatin nyje,
 Tarquin hercegnék kedvese;

A gróf, Tarquin insim barátja
 Vall kommunista elveket:
 Könös ügy a herceg társaja,
 O' pedig nejt ostja meg,
 Mient is tartna két ily jó "Comp."
 Kültön két nőt s kültön zsebet?

An ókor híres kétszínűje
 Most más alakban szerepel,
 Eszke sinez hogy eltorulje
 An "udvar", melyben él, lehell,
 "Vortänzer" an udvari bálon,
 Kacérkodik bár minden áron
 Merész elveket, kaszinóraj,
 Kormány-lovag, rezerve-hadnagy.

S ha így változhat a személyek
 S lett életünk komédia
 Mit adjon márt köönrégenek
 A költő, a kor hü fia?
 Komédiát kell hogy csináljon
 A falán tragikai tárgyból,
 Kacagtat, maga is kacag
 Amig a sine megszokad,
 S nincs-e jóga kacagnia:
 - Hisz életünk komédia!

*) III:

Első ének.

A fotograf, ki ország-szerse
 E hon sárp nóit arcképekre
 Uj „szépek albuma” okáért,
 En éppen is kitelt magáért
 I a nagy követés most is ráért;
 Es fényképezve mindenütt,
 Nagy városban, kis városkában,
 Végeredményekéi kisült,
 Hogy olyan kincsét ~~sejt~~ magában
 An ország egy kis városra,
 Mely már egész szépség-esoda.
 Amint a szépet fölfederte,
 A jó mérműt hírellye s esdve
 A kis lányt is lekenyereste,
 I több állárban lefényképezte
 A székmoánygal rohamt jól Peetre.

A sötét kamarába jóniselt
 Kis lány királynóként kilépett.
 A váci utca egyik boltja
 An új királynőt fölkaroltja,
 A kép kijut kirakataiba,
 Alatta bírske felirat:
 „Magyarország legszebb leánya.”

A váci utca kőnösége
 Inaként szemét vet a képre
 I az ott lélegző urak, daudlyki.

Félvörök, fintlik s félőbb rendük
 Elvégre is elismerik,
 Hogy „en valóban magnifique!”
 Kéi persze egy-két hírlapira,
 Mint legilletkező mübino
 Tudomást vesz an eseményről,
 A művészt is megraklatja,
 Vívallatván őt, sügnöl-vignöl:
 „Kív? Köt? Allás? Vagyon? Kéng? Atyja?
 Nem áll. A. gnófful rokonságba?
 Nem k. bárónó titkos lánya?”
 I a mindég oly jót-értesült
 Most olvastit informálja:

„Vött alkalmunk tegnapi betérni
 Piccaute fényképez esarnokába,
 I ott felhívatván megítélni
 Ki lenne e hon legszebb leánya.....”
 (Ltb, stb.) jön egy sereg bók
 A mellővöket seregine,
 Hogy senkise legyen megsértve,
 (I sünnitve előfirtetve)
 Mint p.o.: „Bis elragadóik
 k. comtessek, V. baronessek,
 Hogy szinte kiteszi teszik,
 Ne nyugtsunk-e pülmüt nekik,
 I a harmadik, a bájos Pálma,
 Csodasép mint egy tündet álma,
 (Ltb, stb.) a dolog nége,
 Hogy karánk ex-idei szépe
 királynője, szépek legszebbje
 Alkalmasan elismerne,”
 (Tudniillik: mielőttalunk) —

Következik a rendszer jelzők:
 Kolló, kottya, galamb, bogár,
 Gyöngy, gyémánt, rózsá, hó, korall,
 "És mind a kellem, kecs, báj, dísz
 Tebbened, oh Teher Alisu!"

A, reporter pótká is,
 És így egészen comme il faut,
 Ha mint jeles műfordító
 Egy fürt alatt kitérítetted
 Hogy a külföldet ismeri,
 Tudja hogy Kleine is genies,
 É így végül még odavetted:
 "Látok ti, én jó dalaim,
 Jól fejeztem ki!
 Rendületlenek a karsonik,
 É emelgetek jól pajzsa most
 É tündésreig leányt:
 "Néki néked ifjú snep királyno!"
 *Dalatt "a snepk" mezzeggyri:
 "A kíp Ricqautenál kapadok
 Tlyen nagyosságom ennyi s ennyi,
 Ajánlok kiis ajánlható,
 Keretke vagy albumba semmi,
 Vagy inóasztal ékei."

Egy lap korra, más hi-állónak,
 A hír eljut a szalonokba,
 É a snepket is oda vonrda
 Felékeszesség, kivincsiség;
 Ama bizonyos kirakat
 A közeledétkorásnak társyga
 Divatba jó mezzint Ricqause
 Minden hölgy horrei jóit tegatt,
 (Vegyes művésza sokat tehet,
 Felijit hervaszt kellemet.)

"Alisu" elkel pár snep darab,
 Kelt mindenütt roppant ritát,
 A gyötes végre is Alisu
 É kinek egyéb más dolga nincs,
 Csodálga is, imádga is.

É Alisu, a bujáló Alisu
 Egy ideig missem tud róla,
 Hogy nemcsak ott, de Pesten is
 Ny snep számmal van imádója;
 A fényképet már elfeledte,
 Komolyan ő akkor se vette
 Monsieur Ricqause nagy békjait,
 Míg egyszer csak Dersó bejött,
 Kerében egy hírlap-csomó,
 É a lapokból olvasható
 A diadal, mi Alisut érte,
 É hogy ugy rajongnak Pesten érte.

Ki a Dersó? Keréken róla:
 Alisu jegyere farsang óta,
 Cinos, művelt, de é kiviit
 Bir nem modern character ó:
 Lúne mely itéletét hevül,
 Lima kelgett keveskedő
 É nem balyaság? - költői lélek!
 A finom vigyátek korában,
 Korunkban ex valóli vétek
 Lát benne méir báj is találtam:
 Terelmes a megnyasszonyjába
 Pedig ma méir bir en se járja.
 Most még csak aljeggyri, de antein
 Járásbino s még több is lesz tain,
 (A átkanditkar megigerte,
 Ahogy lehet, lesz méijel érte;)
 Epedue vörjé ont a percelt,

Miklós kirái kisület nyerhet,
Mert akkor ő majd Alisa férje,
És életcélja el lesz érve.

„Oh tudja ő, (hiszen urint felté,)
Hogy Alisa büjös, csodaszép,
Inasce hogy a lány nem éri,
Nem sejtí meg önönbeérít;
Nem káros meg, hogy akkor felté
A parlagi gyvultetnép,
De Ricqause sima hivelgére
Vesélyes volt, a lány esnie
Egy kis hátúat csak gyukorolt;
Dersó” hiába ellenerte,
Hogy Alisát lefingykepergesse,
A meg Ricqause gyvultetnép volt.

Ha megloitént elmondom azt is,
Hogy nált kir ott egy kis nikos:
Ricqause a kirtos, régi praxis
Meres-máros sereguival
Beszélte a mammit felté,
É Dersó” már hasztalan veté
A tartba minden befolyásúit
Akar a borsót falra hányják
Anyját hasmit a sábeszél
É úgy nem lehet hogy viltontuszon
A piklényből lett ” sekes uszony,
Fehémé elcsarant esnie.

„De jó anyám gondolja ezt meg
Ély képet kirakhatba beszneko,
Égy esődül ró ur egein utca,
Neynoláznak nincs nége-hossza.”
„Ék, válassza a mama vája,
Nem seateles, mint holmi frájla,”

Mit négyteljen rajt, hogyha szép;
Csak arcát látják, nem a mellét,
Hát van Andó: lány itt, a mellgik
Csupasz vállat vagyon levéve?
(Nem helyesellem akkor én se)
É hogy késett mégis az a kéje!
No már ezt nem hagyvoim Alisanak,
De hát Ricqause ur orral birtett,
Hogy a kéje jó lesz s illedelmes,
Mi lenne hát itt veszedelmes?”

„De kirem, vegye fontolóra,
Tapasztalástól mótak róta,
— Égy nő Dersó” erőb ~~in~~ képen, —
A lapok kapnak majd a képen,
É amely talán akasztást hon ma,
A gyilkosát meg segrap honta
Holnap Alis arképit adja.....”
„Anyáerkim, úgy inkább ne hagyja,
— Beszél belé Alisa ijedten, —
Ah nem akar ugy-e ilyet, nem,
Hagyjon Ricqause békében engem.”

„Te kis liba — mond anyja nyersen, —
Az ember már nem tudja, véled
Boszankodják-e vagy neveszen,
Látod hogy tréfát válogyinyed;
Hisz olyan nyuszú nincs is többé,
Fán legfőbb Amerikában,
Ahol kálaim a minapiban,
Egy akasztásról jött egy ” frontné;”
De nátabk amit kinyomtatnak
Csak kisasszony, ömly te annak
Ha képed honra majd vagy egy:
Egein országban híre meggy.”

Kas jó Dessöm, mit snólasi erne,
 Hogy harcolsz most? An ilyen felede
 Nivisig s hit ugy-e lefönnnek?
 Előkeressz egy "Koeurer-Journal"-t
 I megmutatod: ion itt van, nére
 Ma bíró Splényini arképe,
 Holnap meg "Kajláth négy gyilkosa
 Föl sikerült arképet" honna; -
 I ha ezt az érnet is legyőzted,
 Mit mondasz e satoéci' snókra:
 "Oly soknak tartorunk arképet,
 Más fotografnak arva pénz kell,
 Miig a derék Ricgaude ír ingyér,
 Mindjárt tizenkettőt is igér."
 Többször nyugszik meg tőket,
 Legyen meg, amde legutóbb
 Nyakig gombolt magas ruhába
 Aljon oda kezes urija.

Megvált s már-már felbec lett
 Dessö nagy telki nyugalmára,
 I a lánycsaban fölébredett
 Hüsvénynek kicsiny snikraja
 Elalszik újra ugy magára,
 I Dessöt a rixiként fogadja,
 Bir olykor magát rajtakapja,
 Hogy más jövöt is sniner néha
 A kisze' sültó kipelelem, -
 De hisz an egész csupa tréfa,
 I o' csak Dessö neje beven.

Már minden, mondom, rendben újra
 Midőn egyszerre fölmerült
 Egy lapban s antóm mindenütt
 (Oh an an átkos váci utca!)
 Hogy Alisú tündit, csodasájp,
 Leírják homlokát, szemét,

Hajót, keret, gyöngyös fogót,
 Melyben lakik: a kis snobát,
 A várost hal bölcsője rengett, -
 A tujnót hal e róssa termett
 Tok "kültön tudósítónk" rengett, -
 I hogy egyszeműn, de sirtességgel,
 Miig ok ott ilnek, itt rajongnak
 Urak s mágnusok snörnyü heovel
 Alisúnt, is fényképeit
 Csésnek-s órákra ígetik
 Alisú-szín is Alisú-kalap
 A legújabb divatdarab,
 I hogy egy megyőző pildát mondják:
 X. gróf egy schiét lovast
 Melyen tavasszal verzenyer,
 I egy drága híres agarat
 Most már "Alisú" neven neven.

Dessö haraggal csapja földhöz
 A hírlapot s red' sapod:
 "Oh kirkonut! an átok übdön,
 Csútkorom aron nevet,
 Melyen becsisrátt edlenembe
 A sima kiggyó, s hirelegue
 Megmérgeré arám sninet,
 I most im erek elsnéiditk mejid, -
 De megfogom elöni a bajt
 Hiszen nines minden veszne meg!"
 Felkísüül gyarsan, össresnedve
 A hírlapot, mely köla snól,
 Alisúkhon megyen sietve,
 Agyába' hirtos serne forr,
 Hogy fog belejmi nagy kacagva,
 Gonyolva, e balondokut,

Vik a rald nyorka ivudba,
 Össre ivorka hetet- harvat "
 Hisz hirlapindó jó barátja
 Neki is van egy odaferm,
 I ha art Alisn örömmel látja
 Akár minden nap megjelen
 Neve a lap hasábjain,
 Oly cifra szókkal elbeszélve,
 Akáresak megfirtne érte.

Derso" belépett a snobáiba
 A tero süstent dugába dől,
 Ott asszonyvendéget találva
 Nem szólhatt a lapok felől;
 De megüvöltve vesni észre,
 Hogy kikk imént élénk beszédbe
 Voltak merülve: Alisn anyja,
 A lány maga, és a "virít"
 Elhállygattak süstent, amint
 Derso" belépett a snobáiba, —
 harvantsan névne mind egymásra.

Nos hát, hirlapjait lesette,
 Megcsókolá Alisn kezét
 És helyet foglalt; ám felette
 Nehézem indult a beszéd.
 Mintha minden kifogytat volna
 Minél csevegni csak lehet
 Mindenkéi oly nehézen szóla
 I oly vonszatat a felelet
 A "virít" kisműködik négyre
 Marasztogatásik pro forma még
 "De hisz el kellett volna négy...."
 Ugy kirkulik hát megnöl- négyre

Rokont, ismerőseit
 I a városnak csaknem felit,
 Csókolt- am ajtó bekörül utána,
 Derso" sokajt: "istennek hála!"

Boesimot hogy most teljesítem,
 Mit sennem kellett volna régen,
 A bemutatás volna szítem,
 Vérdjűk tehát a hölgyvendégen:
 Felbeszél: a város snobja,
 Kifogyhasatlan pletykabányja,
 Oly embent eddig hi se látott,
 Minél ne tudna egy "mondjait"-ot,
 Valamikor jómódu váltó ő,
 Felbeszél it se váltó regény,
 De ehhez minden snobnyü kölso
 (: Itt nem versekre célok in.)
 Nálunk szokásos kártya játék,
 Vutjuk, lovak, roit úri-élet,
 I a nép veygon hamar firtse lett.
 A horomány is oda már rég;
 Felbeszél, éj idejébe,
 A másvilágra külvörött,
 Hü hitnesi üldös körött
 Adóssáigát hagyván neje,
 Zinek, pinges nevet kivéve
 Meg nem maradt váltó semmije,
 Csak an a kis kúto, mine
 A hiselerök rá se nérték,
 Mi e csekélység an egésznek?
 Vörülök egy, kinek a háru
 Váltó pénre bölere rá táblánva,
 Adott neki egy kis snobát
 Regény at hirta meg magát.

Niki egykor náluk, mint vendégek
 Gyakran hetszázra dörölnék,
 Elkor szeszjótékint tekintve
 Meggyesek, hogy minden napra
 Ebélné más esztendő fogadja,
 És esteinként felváltva színt,
 Így megfordulva minden háznál,
 Melyikre ép a nap kerül,
 Megtud mindent a ház körül,
 I hálaítót a nyomorúkat hordja,
 Kínél másnap van itke-sorja.
 Kedvelik is és félnek tőle.
 Ment fullánkos a kereplője;
 I mert modorában olyan edes,
 Oly szíva, csókos Doia néni,
 I belőle senki ki nem néni
 Hogy kínos is, nemcsak beszédes,
 De mint idővel övegyasszony
 Kínasszonyat hozt és szeret,
 Nem állja hogy sőt ne szakasszon
 "Nem össze itó" miveltet;
 I a jó házat vesélti mindig,
 Ment hisz akik a konkolyt hirtik
 Tán azok is azt hiszik arról
 Hogy tisztában két a magról,
 Aláért akarnak s ettől vetnek,
 Libatlamkodva mindenütt,
 Olyan ügyekbe keverednek,
 A melyekhez nincs is kövük,
 Ment hiszen az is bizonyos rég:
 Ha valahol van egy szemes boldogság
 Právan munkálatuk rajta hogy elrontsák.

Alisv anyjékora szeszkorösség

Csakolta ezt a pletyka hölgyet,
 Fölönel csaknem egybenöttelek
 Egymásnak sirva el, mi bánt,
 Melykitt bíralmasok gyomránt.
 Mit tudta azt a jó Tchéne,
 Hogy mit titokban mondott máma,
 An holnap körbeszédnek féreget,
 Oly nyiltam, mintha dobra verne,
 I ha mondandók is, nem híme el,
 Ment Doia néni sok fölényget
 Birvein fölötte, őt uralka
 I verette úgy, amint akarta.

Nem nőtt nehezen; ezt a nőtt
 An alasa háború elött
 A "szép kis pletyka" neven
 Ösmerte egy vidéki város;
 A műveltsége, - (nem veszem
 E sőt valódi indelmében,)
 Oly ferde, felszeg, milyet kéros
 Folyfeszítő rosz regények
 Adhatnak egy korlátolt lénynek.
 Naposszat állt a "puddli" mellett,
 Előtte halma sütemény,
 Melyből esak hogyha adni kellett
 Lett félretéve a regény.
 A franciát kedvelte ebben
 Ment azt sok a pikáns kaland,
 Mely sokkal "féinabb" a hongy,
 Mivelő nőlért kényelmesebben
 Lehet tanulnia belőlük,
 És "franciázan" tanul fölük.

An ötvenes évekké kezdett
 Terjedni nálunk, méltó képen
 E fúj regény, rosmid siet készített

Dívatlapok méltókéiben,
 Dür irodalmi éhenkorásu
 Gurassnám fordítá ivét,
 A sok silány könyv perjekép,
 Verő föl a tét, folyt járva
 A "Darnassnao merítleté hancuzódlás,"
 A kerdelé nék: "Pém-éj," "Lötét künök"
 "Hatalétfj," "Véres künök," "Gyilkos künök,"
 És több ilyen vad; ám utána
 Dicső Déval, Donzon ti léptetek,
 A "Vörös úlaré," "Éj lovagjai,"
 "Kéjtélyes Dárisz" - egy-egy kötetet
 Eköz lop most a szerelő léányka,
 Makhon nyelvéin art, varrónasztalába,
 Tét éjjet is, ha ingült kipelet
 Almát rabolji, s íbren-álová látja
 A gyilkosidőart, sok párbaj lövését
 Szerelmi csókra hull hatalkiültáist,
 Boldog vetélytárs bis lekéselést, -
 Félrezen a lény s gyujtva lopva lámpást,
 Tovább persóni telket a regénynyel;
 I an utcaín is, ha iskolába min fel,
 Kalandot áhít, olykor lopva néni,
 Egy úlarécs lovag nem-é kiséni,
 A méjút nem tömik be utcasarkán,
 Lötét lovú batár mélyéke vette,
 Míg rejtett hárban vöröje egy kente?
 Fremkint zönnöknek nincs-e bélyeg uccán?
 Egy vén kópásól borongást is érén,
 Glisn oly "kerítő" formá. - Halkani,
 Hogy máradunk anyagi, prónoi,
 En ugy katalóna hogy snörnyen "regény"-es.

A rép piklény" kúring fantéiniája
 Hly érdekes kalandokon legelt,
 I ha himni Dóra németek tehet
 Terénke (rég vált!) szerelő korába

Egy vándorstrupp síres szerelmesével,
 Ki nálak att lakott s evett potyósa,
 Szerelmi kis regényét eszelt ki,
 Meddely jeitorták, nem tudja senki;
 (Ar ember ilyet már ritkán mesél el!)
 Aréim egy esnos ifju hadnaggy,
 Tehér Dészó veti szemét rá,
 Ennek több vót ar udösséje,
 Mint a szerény kis, gácsi "bírná,"
 A lány esnos, ar apja gyondagy,
 Tehérnek már-már rangja bánja
 Ha yardag parthie ki nem róindja,
 A lányt tehát meytini sebtén;
 A pék "serenerez" láva ebben,
 Künem Terén regényes ebben
 Ohajtja kúnassájeje dolgyát:
 Inaktesse őt meg hadnaggya!
 Jyy hát a pék s a völegény
 Akégygetek, hogy éj telén
 Talvaylámpával, folyosón át,
 Alarcosán jutnak oda,
 Hol vár a pap s két jó barát is:
 Völt hit regény is, quantum saltis!

Dür hit telét, a hadnaggy úrnak
 Adösséjeit firette pék,
 Dúsan kisélt ar óvadek;
 De csakhamar mongósítás jó,
 Búcsúcsókok kúnjárba félnek,
 Lokogva vülük annyi trár nó
 A háborniba vitt kisért-péjtel.
 Terénnek tetonik ar új helyret:
 Regényes ah! a veszedelmek
 I golyódeső kört, amely sént, öl,
 Mévészen kúnstken jórtu - kelve,
 I egy sebbel seín a homlokón,
 Babort aratni, - uddelig kún
 A hőre vür hű nó szerelme.
 Oly telkesülten búcsuróinak,
 Akáresak Hektot és neje;

De kétköt hó, majd iv leve,
 Néserone valnak ides álmok:
 A cinos szalmaövénye végre
 Megénti mit süg pászgő, ifjú nére,
 Ah unnyit várnai sávos = fájne,
 Er mitr többé nem is regényes!
 Véletlenül a régi, ides,
 Türes szerelmes megjelent,
 I adieu hüség, - jér ides szerelmem!

De jó lesa itt is megjegyzésem,
 Hogy tiszelt hölgyünk nagy kiindolmen.
 Mient át annig megcsalta férjét,
 Mient jó regény ahánya csak van
 Csakhatlanul megegyen abban,
 Hogy a nőnek hiinköztüi illik,
 De bukni kell; mert rég lejárt
 A Heloise és Abelard,
 An Imogen s Lucrecia-korszak,
 A hitves meir ma bukhatik csak!

A béke is megkötve rég,
 De még Teker főhadnagyot
 És vele együtt erredet
 Mely jó emlékeket hagyott
 A szép olasz hölgyek sívében,
 Csak most evésatik vissza onnan,
 I ok mily malheur, hogy őket ipen
 Más helyre tekik át legatnan.
 Amint az erred odair,
 Kéjének rögtön is Teker,
 Terémet gyorsan kisa a malha,
 A szép sívészt szelnek bocsútja,
 I örömhöngyükkel szép szemébe,
 Dől a réglátott fíri sívére.
 Más sírosból hogy idehaszon
 Meir arva gyöngy Fama asszony,
 Igy harmadikrot erupa mien
 Minden kedek ok szép Terén?
 I egy boldog év alig felik,

Flösmök Alisa megcsületesik,
 Keresetelo, -csödlüt a sok rokon,
 Fira iv tefolyt erentül boldogom.

Teker ekkor nyugdíjba lép,
 Mint "ad honores" szünetes,
 Főkeg arént, mert ipen most
 Elhínyt a jó após, a pék;
 Cinos vagy on szödlöt Terénre;
 A férj kerelte. Jött az a kor,
 Midőn mindenki spekulált,
 És folyt a hajra haussera-baissere
 Teker is bátrán neki vág,
 (Csak egy félmilliót akar
 A még merészebb nő' hernut;)
 De jó a "krack", s most térnek isre,
 Midőn a nagy vagy on oda,
 A sürezernek csak nyoma!

A nagy csapás nagy meghasonlást
 I kedélybetegséget terem,
 Térjének tudja be a romlás
 A nő, pöröbe süntelen,
 Tekernek unat e szörnyü élet,
 I hogy nem vet önkerevet séget,
 Csakis imádott gyermekének
 Mosolya és száva menté meg.
 Alisa még sokkal gyerekebb volt
 Hogysem megéntse a csapást,
 A his lakásban ip oly boldog
 Mint aki sokre látta mást,
 Hisz megmaradt sok szép babája
 Virágit most is ugy babálja,
 Most is kell járni irkolába.
 I hogy untem nem bársany ruhája
 A gyermeket sokare bántja.
 Regény Teker a sírba dönti

Két év alatt a bánat, örvösöd
 A nő s a gyermek elgyászolják
 I szerényen nívé élvék sorjait, —
 Most mindkettő "keverből" jön ki,
 I elöldeyélnek; most kínjő
 A sokszor fitymált "penisio."
 A gyűsü hatással volt Terézre,
 Most, elhagyatva sésűt esre,
 Sok ferdesége megmarad bair,
 Inakit a műttel, jobb is vir más,
 I egy durva télek vonralmával
 Csak gyermekit karolja áltat,
 Hisz önsrepreget látja benne
 Főnix gyamaint új letre kelve.

I Alisa lassacskán sűrűsödül
 A környező teiny-seregűl
 — Mint hold a esikagok sorából —
 Csak egy ragyog ki, hódít, bújót.
 Irigykedik redi a város
 An udvarlós meg általános;
 I a lány körömbös; anyja bairul:
 Oly réig kinnit an iskolából
 I nem volt szerelmes még soha,
 En nem regényes, bair eroda.
 Teréz, — igur — e korban ip
 Tul volt a harmadik szerelmen,
 Alisa meg abban oly fejletlen,
 Alig jön nagylyny-szimbá meg;
 Hec arva vall is majd husn éve,
 De gyermeket műttel kedélye,
 Mely áltetsio, mint senger mélye,
 I alapját egy irés uralgja,
 Főtöklen gyermeki biralma.
 Regény, mióta atyja halva
 Firtóin anyjaira volt utalva,
 I ne válna oly gyurlo Terézre.

Alisa a nősményt elné
 Ment sive-lélke még fehér lap,
 Amelyre, milyet jónak lát,
 Oly svenelt sirpavancsot írhat,
 Egész elten irány gyamaint.
 A lány nem hajlik senkikere se
 An udvarlók kört; bair "serecsere"
 Nem egy akad, mint anyja mondja,
 De ment a lány becsét an rontja
 (Fehérné bötécsége en, :)
 Ha hajadon soká marad,
 Vilaszt an udvarló csapat
 Sok ifjú körül is Teréz gyön,
 Mint akinek sündelika sirtes,
 I egy esakhamas araja is lesz.
 Kononrens vonja át Teréz hön,
 Es kedvelés; an ifju meg
 Oly kével, oly forróv szeret,
 I anonkivül oly serepen sirtje
 Nyirettyűjét rikatni, hogyha
 Alisa kiseni rongorain, —
 Szeretni fogja meg a lány.
 Teréznek simbair nines ingene,
 An ifju lobbanékony vére,
 An sem hogy olyem "egyenes"; —
 Neki a sima — kellemes, —
 De ment jómóda a esulaid
 Elneni mind e sok hibéit.

A jónit hogy majd a nászad
 Megsólal a sűr hangja is
 Kinnonlta srentül, sok sanciaeszel
 An uszonynéj s híné Alisa.
 Regényes fável o a nősvet

Mint égi megnyitáskorára
Ugy gondolt, hite: ott terem
Ottár előtt a szerelem.
I elégűen varr süinselen
Kelenye = kendőt, nassinokat
Mit megbámul sok lánybarát.

Telbírenéni vólt an csupán
Ki másnak szánta a lényét,
Vólt egy idősebb fej-jelölője
Kinek Alisát réj elijőse,
I e réven önhasznát remélte;
Arént még most is olykoron
Alkalmilag simán sőt érte:
"A kedves, jó Terri ugyan
Szerep, becsületi fog, tudom,
De Gábor, a derek rokon,
Fenyéren hordwa hirtosan."
I hogy megbukhatt több ízben evvel,
Arént süinetlen olyat tervel,
Mi megronthassa a friggét;
Ar ó malmára hajt vixet
Piacgánsz györelme s a lapok
Melyekből minden "koszos"-hármál
Más-más példányt látott s kapott
Alisáról cikket, néki használ.
Ma delután vagy nyőlc-tinet
Elkéregetve innen = oman
I a "cikket" íbe rejtve gyorsan,
Ar ümepelt szépher siet.
Ajtóskul vont be a szobába,
Még-rebben tőle a lényke,
I amint ar izgát Doru néni
A cikket olvasa néki,
Eloszói mégén elpirul,
Majd önnisen haragva gyűl
Hogy ilget innak oly lénygről,
Ki en uraknak mitse vétett.

De más lapot név, arca lényke
Meglátva a körött arkepét,
Terri könnyű sütkik szemébe,
Nem tudja alom, vagy komoly,
A sok visszais értes előnti,
És látni mint künd, unde végre
Arára finyt von egy mosoly,
"Kéő beervagy jóvára dönti
A horeot már an öntudat,
A lényke fősütkik, szatad
Dár lappal más szobába át,
I magára csakva újajút,
Tükör elé rogyik, pühegve,
Visszajlja hosszan önmagyút.

Oh réj, nagyon réj vólt e lényke
I hevületen még sürszortat sübb,
Csodás szeménel fényesebb
Kines a világnak brilliántja;
Egy fekete csillagaból
"Ki arad oly forró delej"
Hogy réid ha név, gyönyör lep el,
I meg-rekkit érnesülso" múmor,
Ar új-haj mint új-simü felho"
Jugévro" alkonypirt felon,
Ar uret haván út-útderengo"
Téjsarki fény játéka er;
I an új, bár lenne rejtve mérey
Örömmel halon csak egyzet éldeld.
Eresnyi szépség, egy alakban,
De fő-éntike rejtik abban,
Hogy mind e bá' még öntudatlan.

Alisá most kezdé részletezni
Szépségét a hírlap nyomán,
Olvos mohón s minden során

Látné örömdől kezd repesni,
 Amint a jelre mind talált,
 I magam felismerem ennyi bajt.
 Nem tudta ő, hogy ily szem a szép,
 Ily arcot hívának bajlóinak,
 I mi rajta tán erinos van ép,
 Dezzó szemébe hittel jönnek;
 De most egy orszáig véleménye
 Emelve őt királyi síkora
 I táblákon - nézd a lapokat -
 Dálmákot sőt a kódotat.
 Arán meg nincs tapasztalása,
 Hogy minden új nap mindig más a
 Bálvány a, "könnvéleménynek,"
 Ma mit hozsánna ként dactol,
 Teledve hánnap, - régi ének,
 I a sárba rántva an "idol"; -
 Ha végen máskéj volt is a,
 Ma minden csak komédia.

Alis midőn onnan kilépett,
 Már nő volt, nem gyermekleány,
 A titrehiat önbeszéret
 Erre savaín, mordulataín;
 Most neki méltóválas csupán,
 Mi felőreje lányná - verbe
 Borítai arcát komlókig,
 A Dóra sima hirtelje -
 Mellyel most szépséget setéte,
 I annig a két barátnő serevet
 A lény némaín ábrándonik:
 Néprőlme fennen repdeső
 Regényes származása meblett
 Mily hisded pont regény Dersó,
 Ki ép e perben ép eleje,
 Midőn arat látká, hogy feléje
 Ezen orszáig csodálva néz,
 Hódolva, őt imáidni kérsz.

I im folytatom már a mesét.....
 Hogy Dorka néni seivonik
 Lett hallgatás egy darabig,
 Nem indult újra a keszéd.
 Dezzó, ki rosszat sejt magába,
 Hogy Dóra némt itt találtta,
 Nem tudja, mint fogjon belé'
 Hogy ugy legyen mint servele;
 Eh, végre is, in medias res
 Belé Tha váig, leghegyaróbb lesz,
 Kérde véne egy lapot,
 A melyet Dóra ott hagyott,
 Így kendli: "Néze csak, Alis,
 Mily bulvaságot ir ar újság.....
 Vagy már talán olvasta is?
 A jó urak magokat unják,
 Hogy nincs így nyáron semmi hír,
 A maga fényképéről ir."

"Hogy bulvasáig válna, nem tudom,"
 - Teled Teheine származón,
 "De olvastak már itt e lapba'
 Oly jó volt Dóra, megmutatva."
 "Reménylen nem véne komolyra,
 Amint en a his reglun monolja,"
 - Dezzó sőt újra kisse nyersen,
 "En a his lepr nem számit Dertén."

"Ha en nem, hát számit a többi,
 Kiténe vagy kin ugyem csak körti,
 Még sebben mint en egy, hiszen,
 Érek kiát ott a Vésere lapja
 Ért a királyi nő is hordoltja,
 Ért Dóra monolta s en hiszem....."
 "Élő nem szép, - kiált Dersó,
 En épen nem megtisztelő,
 Ha egy regény lánynak nyelore vesmek,"

"En nem szeretek övülni ennek."
 "De furesse! kait, magait ar bantja,
 Ha hines szépség az araja?"
 "Aheiny csak olyan iimepele szép,
 Az eddig mind rossz hitves lett meg."
 Terén kirelme véget ért:
 "De majd rit lesz a kedveint!...
 Ha nem tetnik hogy szép a lány,
 En nem kötöm reá talán."

Alis, ki eddig hallgatott,
 Most körbeszóla ingerelen:
 "Nem adtam eddig rá okot
 Hogy rossz hitvesnek véljen engem;
 É sirtést meg nem érdemeltem."
 Így szólt sa más szóbaiba min,
 Magára ráirva gúnyját.
 Elhűlte áll a vőlegény,
 Miként ha vándor, ösvényén
 Akághatlem gúnyát talált.
 Keven szótja, semmi véltas,
 Terénker fordul s ekkor látja,
 Felé heitál fordulva áll van,
 É nem érdemlett de rraságra
 Félbreed büszkesége term,
 "Kalapját nyúl, elmegyem."

"Anyám! - Alis szólt könnyes szemmel,
 "Néldeme a névesattanésra -
 Gyütöttni fog Dersó, meglássa..."
 "Órült kolond e gőgös ember,
 - Sőt anyja, - csak most ismerem
 De majd lesz dolga meg velem." " "
 A lány nek tetnik büszkesége,
 É Terén belátja: nem jó, mégre
 "Könnyen szakítai, pletyka lenne,
 Alis, addig meghányva - vetve
 A szót, most nem lát sirtést kerme,
 Csak banya hogy magára vette.

Így nagy gyorsan megegyeznek,
 É Alis himegy, sőt a családnek:
 "Dersó" ut most ment innen el,
 "Puladaj utinoma csak, Matild,
 É s mondta, hogy jöjjön újra fel,
 De okostellen vissza hívta."

Dör perc, sőt van Dersó megint,
 "Könnyen át gyöngyösten tekint
 Ped' Alis, ki állhat ellen?
 Boosinatos két, hogyha sirté
 Dersó", és megboosít Teréné,
 Oly bekülekény most a sellem:
 "Dersó" Alis elé omol,
 Terelmesebb mint bármikor,
 A félnevéseknek vége,
 Forno csókak kirt sient a béke.

Második ének.

Oly kedves kép Búcsúd vidéke;
 Fira s fehér földek fölébe
 Terülő kis dombháncsoktatnak
 Erdőregetyű lejtőre
 Apró gyalogypenyűk malacknak;
 Domboldalán, alant kerdődve
 Rendetlen hársak seregszékkel
 Hunódnak a templom felé fel,
 Mely egy dombon már négy száz év
 Vár a hívek kis seregére,
 Helyenként egyszeri mészén,
 S úgy gyűjtötte össze kis harangja
 A jámbor népséget, miként
 Mely a körötte sorban áll
 A névtelen sírok csoportját
 An olykor erre tévedő határl.

Prémként a templom s temetővel
 A virágok kelyhétől a szőlővel
 Tekint a más dombot alá.
 Tróli kúszik az emeletre,
 An ablakokat körül lépve
 An eszterhajnákat áll meg éppen;
 Új nyírfasor hajlong a szélben,
 A hársra vetve árnyait.
 A hárs körül két lényes kengye,
 Hol aron percedt, midőn enyhe
 Tavasz varázs-fuvalma lenge,
 An első hó lehulltáig,
 A legelső rózsák nyitnak itt.
 Mik elvirítanak és lehullnak

Teledkesik megint az újak;
 A rózsakörönd néma bája
 Méhesapátot csalogat róza
 Pillangóhad csapongva játszik,
 Édes méret vígan lakmár itt
 Majd elszáll a söténgatárig,
 De megfordolva visszatér,
 S egy rózsát édes kebelén
 A gyönyörűt pihegni látszik.

E kedves kis hely halhatatlan,
 Itt jártem én tíz év előtt,
 A dombtetőre föl ballagtam
 Megnértém a kis temetőt,
 Sírjai dombján elmerengtem,
 Majd egy szomorú-fürdő nyitóból
 S falura telekintetem:
 Sokhanyú élet szonca fölvel,
 Idéig éme gyöngye mesé
 Mindaz, minek moraja les.
 Fán a kovács pörölye csattog?
 Sulykok csapás nyomán feltér hangok?
 Alig lehetne tudni jobban.
 Megtört a hang, míg eddigéig,
 Hol a hátsók pikémet sorban,
 Sírvaunk oly halkon, félve dobban,
 Megerőltapítják az újra
 A temetői néma csend.

Tíz év jött rosnál korábban,
 Sok gond-bajon feltér s annyi bán!
 Meglátam újra kis falum.
 Kovács pörölyét ép úgy vesse,
 An asszonyok sulykolják szelke,

Gúgogva járta a ludak,
 Mint réj, ép oly nagy lomha falka;
 Minden a réginél maradván,
 Csak négy sánt láttam ott újat,
 Hol a régiek horpadva
 Hirdették: porrá lett a por,
 É az enyészett munkáján foly.
 A temető sánt vátkonás,
 Egész helyégen semmi más
 Mint egy megfagyott dala,
 Amint apáinál fira suáll.
 A kungó, mely száradja áll;
 An új ganda saját sánvára
 Hírdőtte mint apjától látta,
 Elég lesz élse tartamára.

Négy száradt éne már, hogy lakják
 É hiszed fátot emberek,
 Trülexik, és nő: lesz gyerek,
 Majd férfi, ki a fátot tűzje,
 Nyomorban, bajjal élve nappal
 Megaggyul a munkában; búba;
 É a föld alá pihen le végre,
 Ép úgy mint egykor őse dala,
 Kinek berüppedt sírhelyét
 An unokái fátörök,
 Bevetve újra gabonaföldnek,
 Nem bíva sejtélemmel arról,
 Hogy hol berüppeljeit ő' hárna,
 Ép an a föld, ép an a homok por,
 Melynek létet, mindent köszönhet,
 Mert épen abból véledék,
 É anint acélosabb a búba,
 Anint kövőbb a vesés
 Mert itt egy sniv dípláka, és
 Trükkelte a kateisnt magasra,

Mint egykor, élve még, a vént.

Oh mindig bítom én e képet,
 É feledhetlen szép vidéket,
 Flová a véletlen verérelt,
 Önletemmel kemény fűsében,
 Hogy nyugalmam föl itt felüljem.
 Tira év előtt, — oly régi nőse —
 Kik érdeket? Hallgassunk róla.
 Tira év előtt mi nőit még Te:
 Gyermekruhaid alig vetéd le
 É karkély s kent hübojos éke
 Kinek nevével édes ténje
 Oly mélyen vesződöt, sívembe,
 Trükk! sívem nép szerelme,
 É lap legyen kéked senkelve.

É ven karkélyben his esulid élt
 An őse apa s két nagy teiny,
 Egyhangulag látván a nyúnt-telt,
 É elvonulva; — néha fém
 Ha a snomszid városba mentek,
 Derró bátyjukhoz; an öregnek
 É város is gyütöte vala,
 É még inkább a nép maga,
 Amely hitványul bánt vele
 Övretlen szolgábat fejében,
 Midőn mint városuk feje,
 Tuvukra munkait nappal-éjen.
 Nehány nagy snájú nép-kolompas,
 É párt kőpénnek körül ludas,
 É erént rajongó kékhubas,
 Fátörök ordító púntat hoz
 Egyirben a gyantáram ellen,

A ganszág gyön, a tiszta jellem
Bukik, ment nélkül jobb vala;
Diszkolva, sárban hordja meg
Nevét a habótlam tömeg,
É helyébe új kolomposa
Aráttal a lopás szabadd
É minden jó uton halad.

Alig nekiny igazságot áldolva,
Voniit kesérvivel magyarázva,
A megtipont, s amely eselárelül
Lohrem bánt vele, akkor fordul:
A szent termésnetben keres
Az embergyűlölo" vigaszt,
Fát alapozat, rózsát saemer —
Gyöngyét gondjaira érdemest
Ment a nővény kálás, igaz,
An ember csak, mi rút, mi gan!
Nem jár aróta fértaságba
Lelket vigszög, mulatsóg bántja
Könnyeként nem ideklödik,
Mient tesu meg, a falu csak
É eréit a rá kintó dülőig
Jó karban tartja az utat,
Moesint csapó s kellejirent,
Adóit nagy pontosein firet,
Hatalóságnál nem tesu panaszt,
A vilámtaiskor nem snawar.

Vendég ha jó, nem ő fogadja
Nem bánja, jön, aragy megyen,
A linyok látják szivesen,
Trobáját addig el nem hagyja,
Mig ott marad az idegen.
A kert nagy fái, rózsái
É ukikkel minden ertjét kölvi,

A két leány egész világa:
El-szakkongat Harriettel
Hallgatja hogy mit olvas el,
É nmit reny Trinke rongoraja
Min lelke jülerön mereng el,
Egy dalt oly faját, eileset;
Ajkára egy mosolyt ideéni
Csupán Trén gyermekded élei,
É kedves tréfit képesek.

En ides gyermek hímbo várt meg,
Amint megjött a déli kora,
Kánt kelt a fagyok nem esék,
Epen maradt meg himpora;
De Harry, már kinyit virág várt,
Oly rép, gyöngyörel látta mind,
É midon a víz feleke gízott,
Fosztányra lépse snirmit;
Ha megmaradt is a nemes mag,
Mely meg gyünröberoket terem,
Elrejtve binton kebliben, —
A rép virágnak hím-von csak!

A két leány magára hagyva,
Egy másban látta mindent,
Harry lett kis huzának anyja,
É er őt imádja anyjéként,
Trivök egymásnak lértva-nyitva,
Kines egyiknek se drága liska,
Bujok-bajok köros, emint
A kedvenc olvasmányok.
A yandaszögöt kinn s belül
Ök látják el snünetlenül,
Oróm nekik az a tudat,
Glyeg megkimélik atyjukat,

Nie csupán a fővezénylet,
É megneemi mindent, hogyha kész lett.

I ha jó a tél, him köfuvet jár,
Az usat elborítja nagy sár,
É mig rajt a ló' tündöz a gaszt,
Dühölni "hü!" = kög a paraszt,
A kötekedés meyakad,
É a postu kétszám elmarad, —
Az agy miranthonok elvonitva
Egyen nap a könyvhatmást büfju,
Mint meghorásva nyíron, elset,
Dótolja amit elfelejtett.

A szent természet milyibe
Virágalyatra mélyedni be,
Glyenkor ez csak kedvetele; —
Mondják: is erről könyvet is,
Hajlando' folyton kötekedésne,
É ügyvitel: is tenben se hisz.

A lányok horgatnak, himernek,
Elo' javítandókat vesznek,
A kedvenc könyvek sorra járják,
Lesznek az alkony jó korain,
Leimpoikat gyujt a szobalány,
Iren fölrajtja rongoraját.

Karvy fehér kötevényvel
A vacsorát rendelni el,
Theit forra, kályhában fát dob,
É fölállitgatja a sakk-bábot;
Az agy bejő, cseregni kezd
Irenke, s elsetik az est.

Lem a falkabom eralatt
Az idő gyorsabbom halad,

A meyletintett komondok
A snomszedok köit köibe jár,
Dörzörölt koca végigharitva
Az igazon lög, virit isza
A holdog ebhad; eh cigányok
Egyen rajta ott kuncog, faldog
A löre foly, van for usin for
Csaprednejen dülöng a kéindor,
Mégyszer kiált a bakter ijfölt; —
A "makkhelesnél" bőven mérték,
Hü, mit tegyen a jémbor ember,
Öve csak az lesz, amit elnyel.

Az élet így folyt évről-évre
Egyhangu rendben itt s amott,
A nyírona ősi, tavasz jött télre,
Rajtuk mitsem változtatott,
A vén kassilyban az csak ünnepr,
Ha tán Derzö pár napra jön meg,
Glyenkor élénkebb van élet,
Ihüögnek = forgnak a eselilek,
Az "ünne" régi kis szobija
Egyen virágpompában áll,
Lesz snárnyasoknak bus halála,
Konyhában jár a fakandát.
A vén kocsis, mig fog, pütyüget,
Orüt a kettő, hogy röpülhet,
Ugrálva örvend a komondor,
Karvy jér = kél, rendel, parancsol.

É nyírona meg, mi szép igéret!
Nem csak Derzö jön egymaga,

De farsangon jegyeseim lett
 Alisna is, meg a mama, -
 Most hót elhorna nép jegyeseit
 Mi eddig ismeretlen vendég,
 Csipin levél s arkepből isment -
 Hadd kedveljék személgét is meg;
 Előre a két lány ösül
 An' ugy is olykor földerük.

Erőta oly lassan telék le
 Két-három hó, de ime végre
 A sárka nyár is beköszönött
 Lengéve dús kalászaikat,
 Abbaist an' egy két kőrrel öntött
 I aggodó síveket vidit
 An' aranyfenger hullámrésze
 Mely most a gyors kaszacsapásra
 Bendekbe dől, kőrökbe fordul.
 A míg dana kireng a sorból;
 An' éber ispain rötleket mind,
 Sarlósó lány arcain egyet csip,
 Bördlja fö. s a keresát?
 An' elöt dolgozó legények
 s An' úr-ra olyan szemmel néznek,
 Ha lényoknál legyeskedik,
 Hogy an' tüstént köhögni kezd
 I elhagyja ismereléseit.

Oldalt, a nagy akác alatt
 Bográcsban a gulyás rottyog,
 Köröke füge uszonyok,
 És hancuro' gyerekesapoc
 Finon egy elvagyott nyulat
 Melynek a rossz hót egyik lábát

Kasával véletlen levágták, -
 Most meg nyaggatják a fiuk,
 Később ugys a nyársa jüb.

An' aratók vandaja végre
 Melyill is félkehint an' egne,
 A nap, bizony már délre hágt
 „Legények, - sőt hót, - hisogunk!”
 Majd átkurjant: „Hej, a bográcsot!
 Egy kis ebédet hadd falunk,
 Megdolgozánk ma tisztességgel.”
 Cséptükkel, kunkállal, kessel
 An' uszony nép jön, van ribongás
 Míg mind leül; elszün a zongorás,
 A guarda ösnetett kerekkel
 Imát rebeg kis iselükre,
 Aztán jóraun köztük eat el,
 Majd fölkeresnek egy kis isnyat,
 Dühemi esődes déli álmot.

I im délután, annint javába'
 Dönt a kasza, sarló ropog,
 Derró' jön, karján nép araja,
 Melyenni, hogy megy a dolog?
 Derró' a népel áll keszélbe,
 Alis meteng, nem véne iszre,
 Hogy im mellette hirtelen
 Ott két kaszás legény kerem,
 Amig Derró' két oldalán
 An' áll két sarlós nép leány
 És megragadják őket gyorsan;
 Alis ijedsen fölsikolt,
 Derró' hirtetjen és mosolyg.
 „Hogy barmit desnek, süzje mostan.”

O' is süni, mig kerest
Kulúsnos gúrsásal megkötik.

Dereötöl kezdé most a gunda:
Mino' váltásigot szünet nekik?
"Szalonna - s borból álljon az ma,
Ha a munkait bevégeztik."
A vállasa tetszik, így feloldják
A két rabot s füreit kötönné
Kulúsnokból, pipacsosul köntse
Alisa kalapja mellé fonják.
Távorva minden jót kívórn
Nézik a sok legény, leány.

"I most ide, arva elvessetek
A homán legszebb en a hely,"
Égy szót Derró s karátvá mehet
A templomos kis olombrá fel.
Mely erőd van ott; az elhunyo' nap
A sirakot kiborba vonja,
Aranyban sincs az apró had
Lejyek s rovaroké milliója;
A bánatos fürgyakot
Csöklossa enyhe fuvolat.
I mintha az ide illő esendlet
Büin leme tán megtörnie,
Némán ül bokrán, leereszött
Törőnyakkal egy kis fűmle.
A kis süket ogy ümepélyes,
De niveren rajta semmi rémes.

"Kérd, drága anyzál, e helyen
Ohajtom hogy sírom legyen,"
- Égy szót Derró, a fűkötő érne,

I gyöngéden vonva O' kabléne, -
"E kedves ponton elmerengnem
Mindenké jót esett nekem,
Feledve lón minden keserveim
E méla, ümepélyi esenoben,
I ha hallk szorgás is belé jöttött,
Elvingasott az édes ilom.
A Szalvicerát a láthatáron
Kérd, halványke' kis eszeset látsz ott,
Emitt a Csipkés enyhe rőldje,
Almenve a gyalogfenyőbe
Mely kedvesen hajol addá
A durkálású gabnaföldre,
Mely néked e füreit addá.
A hársokot a széles útát,
Kérd mintha csak bíbor szalag
Ugy metszi út a kis paták;
Es lán a karkélyt, kertet kintat,
Egyesen tisztain láthatod,
Kicsiny snobimon hogy ragyognak
A lomböverté ablakok
I abakka most a nyírfesornak
Kálacska látszát jó anyádat
Amint Trémel ott zítályat,
Látsz ogy rép képen látszom immet
A hársot hol sületken s mindeket,
Mi elhívát gyermekkoromban,
I mik most is olyem kedverek,
Hogy áldom majd hali poromban
Mely ide helyen, a keret!"

Karját Derró nyakára fonva
Es hallk sohajjal szót Alisa:
"Az élet ogy rép, ki gondolatna

Hlyenkor a halálra is?
 Oh gyönyörű lelked most a gondon
 Im erjét urad leonson,
 Hozz itt kesem te en emléket
 Melyről felénk mosolyg az élet. "
 I mig teke a kalászfűnét,
 "Könyű" olda a szem türet.
 I Dersó" söt: „Édes gondolat:
 Megkoronáztad sironat.....
 De hagyjink heit a hőszakat,
 An élő mégis boldogabb;
 "Hissé" oldabb an édes élet
 Mosolyg az int felénk, körül,
 Itt fü, fa, dalt sly és regéket,
 Torsunkban részt vesz, él, örül.
 Menjünk csak át a dombtetőre
 A völgyben tait, partakeza van,
 Mondják: aki iszik belőle,
 Szerelmes lesz halálosan. "

— Oh bár! sokajk Alisa an utbam,
 Annint a völgybe térnek át,
 A domb mögött a nap lebutkorn,
 Jötét srint álmenek a fűk,
 Honabb a fűnyak arnyalokja,
 Bujább a pársit dús smaragdja
 A felhomaly, körülterítve
 Leplet, gyönyörű sutyog sime,
 Szerelmi élvezetét beszél
 A pírva gyűjtő lenge söt,
 "Krisztilyviret" hús esermely ontva
 A pársitorra kejit zsongja,
 A dús virág ikatja kábit,
 Ah mind oly ingerelve isébit,
 Hozz aki, sokre gondolt erre
 A lény megéint most egyzserne,

Telegi mind miket susognak; —
 Mit zavarra tartva sime mélye,
 Persdül a hővér szenvedétye,
 Katalmát éri; — tünde rokkad,
 Megdöbbenés vesu rajt erőt,
 An ismeretlen tithos sejtés
 Felénk siveben agyályt kelt és
 "O" esdve kéri már Derröt:
 — "Forduljunk vissza, — már elég,
 Itt minden oly nagyon setét."
 "Né félj, siveim!" Dersó" a lény
 Öleve tartja, ám an ajka
 — Alisa ugy éri — csupa láng,
 A lény megremül, minden tagja
 Csakugy remeg amig beszél:
 — "Vessz hara, an istener! .... "
 Dersó" ijedten rátekin:
 — "Rosszrul vagy?" Nam csak félek itt."
 — "Miséll, his én is itt vagyok .... "
 A lényka mélyen hallgatott,
 Arcán a pír ügyis beszél.
 Dersó" megcékoldi kerét:
 "Imedellék! lásd, bohó valik,
 Hón már esaknem sötét an ég
 A csillagok is mind kigyúlnak,
 Vornak reink, induljunk itnak!"
 Mikorra ik handig értek,
 A hirtől népes vót nagyon,
 Itt állt csoportban a fönésdek,
 Vig arató an udvaron,
 Hozz s Jrint kösnöitk rendre,
 Aldeit kivinnak an öregre,
 — "Hi persze most sines ik jelen,
 Mikor oly sok an idlyen. —

It adjaik a kalainkosainkat,
 Amit a sarlozik köteket,
 Artain mindnyajom azt kívánják,
 Hogy a két lány léntse őket,
 Mert annyi előlész száll vejük,
 Ahány csópp hull kire-kire;
 Ötülnek: veszes gabonájuk
 Elég lesz majd a félre.

Tornácou áll a két lányka
 I mindent örömmel teljesít,
 Mellettük az Alisa mamája
 Halványon szentesíték sükint,
 A fővágyát félre tén,
 Hogy nem történt-e baj vele?
 Ah nem! amit felt, nem a lány,
 Hanem csak a — becsület;
 Magától duolja azt Terék,
 Hogy elveszténi nem neher,
 Nem kell egyébe csak alkalom
 I Alisánál az most megvagyjon.

Az anyakkal ingalma is nő,
 I amit artain az est is eljő,
 A kapuba löbbszőt lejárt
 Kimer, jön-e az ifju pár?
 I hogy végre is megérkenének,
 Nagy mérgesen eljök robban,
 I Alisát az oly durván fedde meg,
 Hogy rajt Dersó haragra lobbun
 De tünte, meggondolva hol van.
 Harry s Trén ijedten állnak,
 A munkások esoportja bámul,
 I a pörpatvarra nagy ravarral
 Abban marad a megravart dal.

Terék robban solja lányát,
 S ott rögtönöz egy kis vikant,

Dersó röstelli azt a lörmöt,
 I hogy elakarja a ravart,
 A munkások közt oszt szalonnát,
 És nagy cipőt, hovája bort díel,
 Burdizja hogy daloljonak,
 I azok megint rágyujtanak.

Benn a snobiban ezalatt
 Tandóba folyt a hadd-el-hadd,
 Alisa nem érti, miért van az,
 Hogy ilyen sulgos a panasza,
 Hisz olyan roszat mitse tett ép,
 Mi sersene az „etiketti”-t,
 Akit annyira folyton emleget,
 Meg ilémet, becsületet,
 Mely ellen vót, mit elveszt,
 Mert együtt járt Dersóval erte:
 „Külmöben is már,” — így végerse
 Terék, — „jólaktam errel itt,
 A kisebbik lány esacska, — néjje
 Alig egyet söt hetroöl-hetre;
 A vén meg? az nap itt vagyunk mi,
 Csak egyszer láttuk, hogy jövének,
 És akkor is ^{szól}hintát nyitni
 Jöt ép a kettőbe te elénk....
 Külmön ebédel most magába,
 Nem tart méltóknak asztalára?
 Egy snobát minket itt tenérek, —
 Hej csak ne vólnánk most megenyek!

„Anyám, — Alisa söt sreliden, —
 Ne vegye azt föl oly igen,
 Hisz abba nem vót semmi sersés,
 Jöt meg bacsinatot is kint, és
 Trén elmondta mily okon;

Meg töle inkább szép is volt a:
 Ajkát nyitott akart a szolgát
 Termé-e mézrak ezt vajon?
 És akkor este is pedig,
 Mily nyújtásom berögzését
 Anyaimmal és velem, amíg
 Szegénynek oly „migrainje” lett. ” ”

” Migrainje lett! Majd elhízem,
 — Teled Teherne, — meg, hiszen
 Azt Dóra is mondotta volt
 A mutyján is van valami fölt.
 Nem folt, miféle porbe fogtak,
 Nagyon eseményt meg harcoltak
 Pedig hát nem rög a haraszt,
 Ha csak a sötét nem fújja azt. ”

A régalmunk is kolaját
 É srent igazság képeni,
 Akarva nem név a szótán át,
 ” Mondját, — en már elég neki;
 ” Ki mondta? hol az elző forrás?
 — ” Minek? Beszéli ezt eret más;
 Mert régalmunk ah mi jó,
 Gyermek van Babiló! ”

A lány nem szót hisz sokva volt már
 Anyjával ő nem felesel;
 Habár beszéde most nagyon fáj,
 Mert ő ezt más kép fogta fel,
 Özinsén vörödelte Trénher,
 Klary iránt nővérként érér,
 Van ön boris sötét alakja
 Ugy vörödelte őt, ugy megragadja.

Terén után Dársinek fordul:

” Prindéka, bitom, ora hogy orovul
 Meglopja itt becsületed,
 I ha hirbe jössz, ő lesz a mentőd
 Fogz márt ne kapj majd férgül, mint őt,
 En itt a célja, elhíkedel.
 Egy orvadás híri szépséget
 Ineretne persze hitveséket,
 A mulskot meg sejtette már,
 Fogz a nekene kiljebb álli,
 Így lesz tehát. Gyermis ur apja
 És faja melé hull an alma. ”

Nagy oh a hiúság hazalma
 Anon, ki már bevette őt,
 Alisu kútomban sán haragra
 Lobbanna véle né Derröt,
 Hisz lánm oly gyöngyéd volt ma este ....
 I nem volt-e mégis szánimás
 Amint a völgzke levetette,
 Hogy szépségének vermet is?
 A márt-márt elrumyadt emlékek
 Ezen raja, a hitlapok,
 Most minden új életre íbred,
 É szi a sziwig elhasadt,
 A becsüdig íled, harcra kész, —
 I a lány sithon sütkörbe név.

Majd elyondolja: ” En vagyok sán
 Víröt költik a képeket,
 Ott bájnimmal sül ragyognám
 A budapesti szépeket,
 Víráltnőképen megjelenne
 Ott gyömi mily eliro lehetne,
 Mily irigy leme rém, akármia
 Főangiu sok nagyviri daima!
 I ahány meg fírfi csak vagyok,

An alkotni mind uelvarom.
 Míg itt, ha majd eldugva élek,
 Mindent feláldoznék a férjnek,
 É mint az hiim a tömérdék róssa,
 Elhullok, senki sem tud róla,
 De Persen iggy, minden mi más!
 Ah! a megéngség mily esapás."

Mi bíjjal hisz an, "Ismeretlen."
 Hogy annak nő nem állhat ellen?
 Mint a kisdéd, béké hajlek.
 I: Hisz ösmeri: / - nem vonra már,
 Csak Pest most, merde síve hajlek
 É még nem ösmerleköt sovány.
 Cooldás-e? O "nem az egyetlen; -
 Ki azt tegezőül kösoltta,
 Éva anyánk a mondhatójá:
 Miert edesebb an ismeretlen?"

Pekérik arnap bem maradtak,
 "Gyöngyilkedik," "migráint" jéleut
 Terén, hóelova a divatnak;
 É külvön megerteliane bent
 Terén sokáig eldohog még.
 Alisz az ablakon tekint ki,
 A kersét néni és a holdfényt,
 Mely azt sugáival behinti.
 An, uelvarót vidám rajongás
 És teincelobaj hallatszik át;
 Vihattja a három cigányt,
 Hogy hízara a bögös, a kontrás,
 Hogy sir a primás nyiretgyijé,
 É hogy rakják rajta lelkesülve
 An aratók a lassú esüddart.

Majd hall egy hangosabb kiáltást:
 "A frissit hírd most, Fánti, híj,
 Hadd foryatom meg a kisasszonyt!"
 É elkepreli hogy Fán Irén
 É a gunda, /: mert a hangrót: an völt: /
 Perdülnek a sebes ütemre;
 Száz láb vidám = kopogva rakja,
 Hogy szinte reng a föld alatt;
 Koronként egy-egyét kuszántva
 Férül a férfi, nő a kedve,
 A bányka persg, pihez a keble,
 Vigem sepi a vizanó, -
 - Ah, ezt mind látui vólna jó!"

Ha látja, Fán ritnak találja,
 De igy csak bájít ruhán rajja
 A képrelet: "Oly nép lehet
 A Fáne, melyet nem láthatok,
 Míg, mely életem itt ragyog,
 Mino" unalmas, főd e kert!
 Ott persg, rejos, vidám az élet,
 Itt mint megannyi bis kiseret
 Ugy hajladónak mind a fők,
 É ijéut e gyásos némaság."

Egykor pedig mi népnek látta
 A kis falat, s holdfényt kert, -
 Im ösmeren "főd"-nak találja
 É a nem ösmerent síve resket,
 A pörböl most, - É a perszi élet
 Csernyei élve, - eréké lett
 En este minden vágya, terve,
 É kettő" ringatói zenderbe.

Harmadik Ének.

A más napon, még délelőtt,
 Midőn Tékerné pöngyölében
 A kentrényi ablakában
 Elvante a friss levegőt,
 Hintó röög an udvaron
 A folyosón vendégek lépse,
 Kossai meg a cselétlány lép be.
 Egy nőjeget hoz; „Asszonyom!
 Egy finom is van ott kívül,
 Csupa aranylőme meg gyűrű,
 É kártyát adta hogy behozzam.”
 Terén vesni s olvasni gyorsan:

„Coup d'Arc M.,-

„a királyi felség
 „Fő” süteményi birtosa.....”
 Terén csak név: „Ny ismeretség...?”
 Terjem sem emlité soka
 Es nem is intése e címet;”
 En is a nőjegeten vált rajta:
 „I királyi ő” felséginek
 „Koronári díszlovagja.”
 „Kém intése ezt se-mond Tékerné,-
 De birtosán nagy úri rang,
 Ny kegyben áll a két felségnél,
 Királyi birtos s díszlovag.....
 Hozam jön? Jól hallád. Se lány?”
 „Hát”-sz nem vagyok süket falán,”
 Telet komusom a eseléd:
 „Hozd a pinsasszony nevet.”
 „Nagy isten, mit most hogy fogadjam?”
 -Jy nál Terén, rappedt udvarban,-
 Mi mándolka? Kéző falán?
 Hogy címezem? Nagysejtes irnak?

Alis se! Jöj csak naporan,
 Kalkád-e híret ily remgunk?
 Menj, vedd a legjobb „tualetted,”
 A kulesaim meg hova kitted?
 Jly komposom lát engemet.....”
 I meg kapkod jobbra = balra setten,
 Kópognak már.... Kevant = ijedsen
 Terén kimondja hogy „Lehet!”
 An ajtó erre lágra tárul
 I anon belep egy jól táplált úr.

A cinkörösnél mutat
 Nálunk nem int még senkisen,
 Nos hát, ezt itt én sem teszem.
 E terén korszakot csinált
 A francia köntársaság,
 An újabb cinkörösök s csudák
 A franciák eszt diereit;
 „Hisz „szolgálattevő” miniszter” *)
 Egy piszkos kéber kántor nékik,

*) „Ministre officiant,” - en Franciaországban az ariós
 kántorok címe. Aki talán félreértésnek tartja Kudasz
 Manó is nőjeget, sőt barmikot félreértett egy
 hasonló nőjeget, mely annak idején öt élté ép oly
 barmibetbe, mint a fő Tékernét a másik.
 E nőjeget snórul = snóra egy hangzik:

N. N.
 a magyar királyi kiria segélyhivatalai-
 nak kelso tagja és
 Ersebet Királyné o'
 felsége koronári lovagja.

Az ikaszo = hivatalbeli derék irnok is tudmillik a koroná =

Lipész, szabó, s egyéb filiszter
 Nem, látogatómivés, "mint minálunk
 f: Nem is cím az mit mintk csinálunk: /
 "Nemem", ruheirat-gyűint főnök." -
 Jaj tón, hogy egy kis stipendista,
 Élelmes jó magyar gyerek
 Amint imen kiment Péterbe
 Mlayit, magyar miniszterek
 Kiküldött birtosinok" ista
 A négyeset hosszu névjegyen; -
 Helyes! ki az nem szemtelen,
 Hal az erény és nem tized,
 Oly bátes csupán mint egy- liba.

Kudaver Nemó cukrász hasonlag
 Péterbe jövveina kinn, az elvet
 Tanítta az, s a filmivelték
 Kiki gyakorlati beugortak.
 Kinnél sejté, hogy annak máit
 Hly baljóság nem imponál,
 Ugy tón amint cukristhoz illik
 Demán alkalmarkodva mindig.

Terén az első navaron,
 Tereense! gyorsan titesék,
 Kudaver emlise' nevjegyét:
 "Bocsinat, hogyha navaron....."
 Helyet foglalnak s mig beszélt
 Szondirotá a nő esztét;
 Mint finom emberismerő
 "Kudat mily hint pengessen o,"

néskor a városi bandedriumok egyikében vett benne, melyet nagy-
 részt drabantokból, hajdukából s egyéb ilyen népség-katonaságból állí-
 tettek össze.

Ha célhoz jutni szándoka;
 "Igy szó: "Nagyszid, jöttöm aka
 Főként kedves nővérit érni....."
 "Nővéremet? - amit Fekéré,-
 Hisz nincs nővérem inkábbem."
 "Ugy sógornöjöt, - szót megint, -
 Alisa kisasszonyt keresem."
 "Amint a nőre rátekint,
 Akir látja, helyes volt a hús,
 Ya sek-sika is, teljesen,
 Ment a nő arca már ragyog.

"Ah, teved ebben is az it,
 Alisnak anyja, az vagyok." "
 "Az éles anyja?... ah, ne mondja,
 Mon Dieu, bin'ent nem hittem volna, -
 Nagyszid, nem aint engemet?
 Pambler f: szót s evikkerét fölragyja: /
 Ha anyja ily charmant, - a lány
 Csodák csodája - szép lehet!

"Mily kellemes, mi finom ember,
 - Gondolja a megrnyent Terén, -
 Alis! siess a "szület"tel,
 Bocsinat hogy még most se késő,
 Egy kis migrenje volt az este, -
 E nejlise, nem illik az se,
 De vénasszonytól mirre ent el,
 Ki linyom látja, seim se név." "

Pedig, au vrai! olyan nehéz
 "Ily tudom, hogy higgyem el,
 Hogy anyja, - de nem tevedés?...
 Bon! szép asszony szép lányt nevel."
 "I mi szépét.....! ime új kinonyásig,

De... nem tudnák,.... hát itt er ujság?
 An elso" volnek.... Mily szerencse....
 Fogadjú legjobb kívánásom....
 Hát a világkiállításon,
 A szépség-jury azt ítélté,
 Hogy an Alisa nagysám arcképe
 Lett "hors concours" rá kijelentve.
 Il est connu, qu' annuit tesu er,
 Hogy nincs, ki vele versengén;
 Mas, spanyol szépségeken,
 A szótanon s a sengeren
 Övé lett hát a győzelem!"

Terén a hitre majd elájút:
 -" Alisa, - kiáltja, - jöjj ki te!
 Ahogy vagy, úgy vagy; inibe!"
 A lény kiráppen a szabályt,
 Kösnő s pírít. Cukrászunk ámbil,
 T ajkára, készletben levő
 Bökjüi körüül egy se jó."

Bemutatás; sziunik magától
 An ajulás s an ámulat, -
 Alisa most tudja meg magáról
 An ördösi diadal.
 -" C'est merveilleux, hogy nem tudák,
 A fővárosnak minden lapja
 Csak enél telve méit öt napja,
 Van egy lap?... "Nincs." A szabályt
 A hír után az utabajtják,
 Hogy szépen keresik a lapjait."

Megjő" an ujság: május óta
 Napok szerint sorjában rakva,
 Minden szám it van egy csomóba,

Felbonthatlan, rajt' címszalagja.
 An egy nyaranta, kora felig
 Kiim dolgozik, nem név lapot,
 Novemberben a csomógot
 Májusnál kerdi s ugg megy végig.

Mano' is most kibont egy szemét:
 "Éi!" Tisztán kiirva lém ott
 Alisa neve s a nagy dolog.
 Gyán lehet nem kelmi vétség,
 Ah an! nem fér hozzája kétség -
 A "hors concours - szépség" mosoly
 De e mosoly hín kevélység
 T an önkétség mosolya volt."

Visszút arsan, hogy Dóra néni
 Utalsa nyomra er urát,
 Ki véggyva Alissal beszélni,
 Pestre tenni e nagy utat
 An ok s a cél is kiderült:
 "Etablissementja elisneül
 Ohajtja engedélni öt...."
 Nem írtik azt a söt a nők,
 De nem kérdenni egyikök sem
 Hogy várakép an mit jelentsen?
 An asszony söt így ösnesen:
 "Nyom ha meg nem sirteném,
 E taláramin milyen leszen?"
 Amaz mosoly: "Ah énsem én
 Kemes agyályit asszonyom,
 És - ma foi! - méltányalom;
 T mint jó anyósát véstem is,
 Hogy mielőtt inséketembe
 Tegyut belep a szép Alisa,
 Megkerdi, an nem nemtelen-e?
 Mert jó híriink a földolog."

Oui, én is itt kényes vagyok.....
 Bien! tehát tájékozódásul
 Nagysádnak ennyit mondhatok:
 Insiátemből több mágnás is
~~Vit~~ eddig nőst s nem bánta meg
 Mert akik eddig vették ott,
 Mind szépek és - erényesek.
 És nem vettek neki egy ívet,
 Alisa kisasszony, higgyje el
 Tegyedből, au moins, grâtes lett -
 Permetter! - ily fejedelmi szépség
 Csakis koronát ítélemel,
 Tu legszebbemet is, au ciel,
 A vén báró Ralphk vité el
 Nagy is, aranykúteres, visér;
 An anyja se szeretett jobban
 Mint ő, és nőit renni kéin
 Csak míg ott holmi contrat-pont van,
 De hogyha nem lesz márt e gyát,
 Meg lesz a fényes esküvő;
 Et c'est cadeau gyónant
 Tünetet kapott a nő.
 Szerencsét nem gyitoleim,
 Hisz lányaimként szeretem
 Mind őket, én valék talán,
 Ki legjobban örült érem;
 Mert ugy fogom fel kísértémet
 Hogy a ráim kínottak felett
 Atya vagyok és gondos őt,
 A hercegnék sem engedek
 Mert nálam jó a point d'honneur"
 - A herceg? Ah, hát hercegek....?
 Sokajk Terén - de mondja kérem...."
 "Oui, Alfour herceg, jó gyerekek,
 A leghibebb sives vendégem -
 Im nére csak e szép emléket,

E tárcát s kerme en arcképet,
 Találása itt belül,
 Meg: "à mon postillon d'amour!"
 En anyja: "sereget jelül."
 Egy sörövel, keeltes finom is."

A két hölgy erre szinte sündült:
 Tu an orszög egy hercegetül
 Arcképet s márt ily könnyen kapht:
 Alisát vajon mit akarkat?
 Tehéne szinte félve söt,
 "Ert részemről biz elfogadnám,
 De erre kissé féltasabb lány
 Vagy asszony, kell, ki entre jár
 A hártantárt, is aki kényes
 Inalouban is söt simi képes."
 - "E részen én nyugodt vagyok,
 Gyakorlat nem kell arra sok.
 I mártitthon is mi akhon kellett
 "Kisimó" ieles anyja mellett....."
 - "Maga is megse hagyhasom
 A hámon küll eyes napon.....
 Mint anyja mégis....." "Ah nagysád,
 Nyugodt lehetne teljesen,
 Morbleu! keresség jó nevem..."
 - "De mégis...." "Eh bien, tehát
 Nagysádat is szerzőktem,
 A pénztárnál lesz jó helyen;
 Ha jót tudom, Nagysád, hisz épen
 A pénztár mellett forga akhon;
 I arstán a munka sokse szégyen...."
 "Mit szégyen? - peccant fát Terén,
 Ha még csak az lett volna elölyom,
 Nem is lett volna oly nehéz,

De mángoltam, sikáltam is,
Te tein szügyenlened, Alisz ? "

Alisz most szólat végre meg:
— "Munkaid? — ok azt nem szügyenlek,
Csak tudjam ott mi lenne dolgom
Vélaszt csak ekkor udvarok. "
"Vezetni a szolgábatot
Es' főt ügyelni minden ponton,
C'est tout; s' sizenkésnár forint,
A kisleteledij ennyi lenne. "

A pénz! Tehetneben megint
Féltelt a régi kalmát-szellem:
"A kettőnk díja volna benne?
— Kérdé mohón — vagy az enyém csak?"
Mansó elsimult: "Fránya asszony
En ezt althon hogy fosztagaszon,
I en azt híveim hogy dőne is vakt,
Vigyázzom jól kell vele szemben."

Az alkut hátt, jött értelembe
Ered meg keltőjök kőnätt,
Terén ösüt hogy más félénret
Díjút csak mégis kikötött.
A cukraim húnak roppant szézzett
A nőben an' üres szellem,
I nem titkoldai Terén elött,
Hogy rendkivűt megnyerte őt
En ösmeretlen újabb kellem:
"Ha boldogult jó hívesem
— Jaj nál — ily vif. ily chic lett volna,
Most lenne vagy sním exesem."
— "Ah ösvegy hátt — Terén gondoltja —
Esetleg újra fíj lehet..."

Biz én..... nem mondának "nem"et."
Eperőtöl még kindalmasabban
Bérelget vele, mint előbb,
Ja jó remény táltsen el őt
A boldogságot majd kiesettom.

Alisz pedig snírnyára vette
Kontatlamul a képrelet,
Ott láttá lábainál keverve
A gráfokat, a herceget,
I an új hár minden jó barátját,
Kik mind imádják, hogyha látják.
Azt hitte: csak meg kell jelenni,
Alisz im mekké senki, semmi
Európa legnagyobb népsége,
Oly isélet leve fölébe.
I e finam hár, hi aranyit ismét,
Mint lett zavara, hogy ő kiléje,
Mint lett oly hosszu utat ente
Oly ösneget mint hogy igen.....?
Kevély öröm dagaortja keblet,
Es' snímse fáj, hogy nem mehet még
Ott elfoglalni frónusait
Melyen csodálja a világot!
Miy ez agyan mind át fúzott
Dexsö — eszébe se jött.

Tehát egyességet kötöttek:
Telény-kérdetkor várja őket
(Szeptember vége-tájt.) Mansó:
Két hó uggis kell addig, atthon
Terén hogy mindent elpakoljon,
Es' általában rendbe hozzon.
I előbb sem kézen sem lehet
Alisznak két új öltönet,

Mine s egyéb kellekre jó
A kétszáz pengő foglaltó.

Nagy kálvilkolva bucsuzódnak,
Vudavon mosolygva indul utnak,
Tár út porán amint robog,
Magában így formáin morog:

"Nos drága Vágo, majd meglássuk
Ki hit erősebb vonzerőt?

An ön vendégis elhatássnak, -
Fogadjunk hogy tegyüröm önt!

Ön kártya-termet rendezett be,
A cukrászbábo csupán irágy...?

Nekem lán, jött jutott eszembe,
És nagy szerűen sikerült.

Alis ha nem lánysza is sem
De morbleu! fránya szép leány;

Másfél-erete lesz nekem,

De rajt ért ötszöt bengerem

I rá inyyen kapom a mamát,

Hi szemre még csinos darab;

Déruárban igen jól mutat.

Nos kedves itt, hi gyón teki?

- Mellemem ön rogyy pék marad. "

Tehetik meg maguk maradva

Társin önülnek szeretelem. -

Térin szót, páthosszal sávalva:

"Oh répséges nép gyermekeim,

Mily boldogság hogy hírlak téged

Amis apia hogy elcseséret

Te adtal újra meg nekem.

Nem kell más oly sok mérgét nyelni,

Minden garaszt fogunkkor verni

Koldus-szegényzeimk miatt...

És jött eszedbe ur a jótait

Mit egy cigányról monda rólad,
Mikor álomban koroltalak?

Ant mondan hogy gröt lesz a fejed...

I mi kell most más hogy ezt eléjed?"

"A fejed!..." Féj? Szegény Dénro!"

Alisnak ah esnebe jó,

De amint most eléje lép,

Alakja elő szemrekeinyás,

Favarni telkiisméretét.

Oh mily csupás, most érri csak, loin,

Ha mi nélkül adunk keret,

A szív csaponyra most, ime,

Juabud madarként - nem lehet

E kisdéd gyürü finom ujjain

Egy lathatlam láné vég-szeme,

Arany gyürü arany bilincs,

Nyugón amig letörne nines!

Tyen, ment hisz más elöltötte

A hivsáig telket teljesen,

Mig mi Dénrohör öt kötötte

Csak megsmokás - nem szeretem;

A tegnapi erdi morramat,

Micön könyü is jött szemébe

Nem volt a szeretem beszéde

A szívalom jáséka csak:

Ment hogy halálánál beszélt,

Ugy megszajnáku volt szegényt.

Alis telket a kassig marja,

I it hem a leg fulaszi őt,

A kentbe le, hi a szabaldó,

Kot a terméret seltém-ajka

Halak aragásával megnyugtatja

A nagyó keblet s hápra főt!

Ah, régen volt az, drága lánukor,

Milyen szived nyugodt találok
 A szent természetű lány ölé,
 Ösminté irrelem sugára
 Nem juthott már a szívig át, a
 Hiúság s nagyvívó ködén.
 De ró, an egykor hű s nemes,
 A vélegény is kedves egyben,
 Előtte most csak iriggy ellen,
 Ki oly hő vágyak gárjára lett;
 Önzése tartja itt lekötve,
 Mert áldozat ként kéri tőle
 Azt a jónót, mely eszébbel int;
 S újat csupa dícsfényvel hinti.
 S a természet ma rosz tomácros,
 Helyt mind an, mit csak ott himnusz lőt most,
 Mind oly korlátlan, oly szabad,
 Szabadbaig el a bokrok árnyain,
 A pársiton, az is ég árnyain,
 Minden szabad, csak ő a rab.

Alisn hogy újra vissza tért,
 Inabójában Tersöt találta
 Anyjával nagy nitáiban ép;
 Mi történt itt, rögtön belátta.

— "Egy évre len csak még a lakni,
 — Pár nap Tersöt — s hogy látkozt egy s mást
 Ez év alatt, s nem mind csak egymást
 Binon csak jól esik neki;
 S ami an állást illeti
 Talán nem kis kedves az, mi ?"
 "De az, — Tersöt" gúnynyal felel,
 S örömmel tölt is engem el,
 Hogy szép aramból Hebe lett,
 A grófoerkának fagyaltat hord,
 Először sok sikkamlós bókot,

Ne örvendjék fain e felett ?"
 "Nem lett biz' oly, nem tom mitéle,
 — Kiált Tersöt, — s kikérem ert!
 A hársat hogy veresse ő"....."
 "Veretni kéri — snót Tersöt,"
 "Hly ifjú lány ? Anyám, az ég ne,
 Ki adna márfél orvet érde,
 Ha nem a lány szépsége való,
 Mivel e jó utat remélté,
 Hogy jó sokat esel majd horogra !"

Tersöt türel, védoen tudavérot,
 De ró se nem himélyt s eszélyt,
 S míg folytatják a kínos harcot
 Alisn kalványon állva ott,
 Majd megnótált s amint besélt,
 Kigyúlt arcán egy rósa = folt :

"Ha minden szó nem sértne sértig,
 Tán vábamolnák erre még;
 De mért folytatassuk most a régit,
 Nekem már ennyi is elég.
 Jól látom én, nem illünk egybe,
 Ön már nem an, ki régtől vala,
 Félsekény isarnok a szeretme,
 S önzés e félsek indoka.
 Ha elhiszem, hogy — mit ön állit —
 Meghurocolom an ön nevet
 Inúntesse, kérem, hát aggyúlyit,
 Alisn nem vagyok a nője még;
 Tekem sálya magamra eszik,
 Csak én legyek tehát ki veszt,
 Itt gyűrűje, vissznadom, tessék,
 Talán méltóbbnak adja ert."

Derró elbáimül e snovakra,
 Egy pitkanatra rá mered,
 Long csapja arcát, ring az ajka,
 T egész valója megremeget.
 Míg halhán, költőn így rebeg:
 — "Alisz, ha tréfa ez kegyedről,
 Ugy kérem, megkímélhet estől."
 — "Ha oly tréfás kedvébe van,
 Felel Alisz egykedvűleg,
 Hogy mitre vesz most komolyan,
 Ugy később nőreim erre, kérem: —
 An asztalon találja meg.

Derró keléje, hogy most szépen
 Távozni legtemékosabb,
 Fészkén indul hát, s mensiben
 Önkénytelen is felsokajt:
 — "Csak leme nőm, nem leme többé
 Tly félneirés, sérelem,
 Nem válna aki őt örökre
 Türelje sajtva ellenem.
 Tudom, megbánta már erőm,
 Hogy elragadtam a karag,
 T nehégy pere múlva megil kivart.
 É s rendeljövünk; régi nota,
 Fehérné már eken van snokva,
 Olykor seret egyhis vihart.
 Delátják hogy mily döreség
 Alisból cukrais lányat furagyi,
 T a cukraisnak ma este meg
 Doistán lesz foglaltóját, s — angyi."
 Derró amint így elborongott
 Csak ment, nem tudva merre tart;
 Egyre his viráombba botlott,
 Körülnéz — a his sirtent velt ott,
 Mely angyi fajtalmat tartant.

Ha itt van, elnér urra is,
 Ková ar este ő s Alisz
 A gabrakosnortú sevek —
 Tréme! Virága ep és friss,
 De a kálaiabom egy szem sines,
 T madarak mind mezevek.
 Boris esküék jönek agyára,
 Amint sunter a láthattarra
 Felhő kömeg skál föl alót.
 A templom his kerangja szél,
 Dél van: kereskedet vet magára,
 T levett süveggel jött a pör.

Derró elindul, melik gondja,
 Nisz most ebédnél látai fogja
 Megint Alisát: örül előre
 T vigam megy an ebédelőbe.
 Harry s Trén at rája bámmil:
 — "Te el se búcsuzál arádtól?"
 — "Hogyan, bicsimmi tőle, mént?
 Csak itt van még ar is tenékt!
 — Így szót Derró, balrejtetemmel;
 — "Dehogy, hisz egy óraja ment el
 Anyjával s itt e nyujgyen, láisd,
 Kösnöngetik a snives-látást."

Derró felugrik s fut vakon:
 Lehet hogy így el birtak memi?
 A lak úres, — srimára semmi,
 Csak — a gyűrű an asztalon.....
 Való seket a hihetetlen.....
 "Kjergely Tamás, — nem kell ebéd,
 Utól hogy injem öket meg
 Anonnal el kell inen mennem."

Trén ehket nem bírja hagyni,
 Köiel vihartól félte Harry,

64.

Dersön szó, kérés nitze fog:
"Viszontlátásra, gyermekek,
Holnap megint otthon lesztek!"
Lovára szökken, elrobog.

A menny megfordult, bus visahang felel
Körül a térek erdő ormirul.

Gyorslábú mént fehér hajtek lep el,
& vihant orontra tombol, horkol, fúj;
De mint an ég fellegtakarta arca
Borúsabb még lovagja gondolatja.

A szél sírma jaggatásra válik,
A felleg sír idetlen könnyeket,
Tékhervot szörja már az ég villámit,
A gyáva föld jéde megremeg,
Melykondul egyik vége a világnak,
I a tulso' végig szörja skörnyü átkát,
A nélvihar düke omnan kiált át,
A mennydörgés meg innen szél a másnak,
I feleje fényes villám - pörölyével
A felleg - üllön gyors sikrát repít,
I Birokra menve, at marják, verik
A felköt, mit könepen írnek ép el,
Es serte lépik; karmuk alatt
Csorogva hull alá a virpatok,
Verlangban ég körül a látkatar
I a földön minden egy' lángban áll,
A föld his fénye eltűnt remeg,
Betölti telket vívódo, jajóval;
A porban csúszva gyóván fentereg,
I a meglodított bus harang szavával
Jok nja - tévesztett imit üvölt
A virovar ererugi szónatába,
A felleg síthull, meretlen a föld,
An ég villámnyilat testbe mártja,

65.

Ameru hungaisnan, nyögve elterül,
Nemán remegve vár újabb esapásra;
An ég haragja végre kimerül,
I a vést süntette, hagyja emint van,
A holdis földet rongyibem.
felleg

E skörnyü vesében egymagára snáguld
Elsivel nem törvölve a lovag,
Tékhervot keble vad kiáltó kitégult,
A sok skörnykép, mely itt elje kitégult
Önviharának újabb fapost ad;
Legyőzni nem bírván a kitégult,
Inviden, míg önsorsán lépely
A serelem & harag esztirikt -
Mit bírja o' most hogy megvirk.

A virosig hogy érkerik
A nap alkony felé hajolt vált,
De vendbe homi ent a dolgot
O' ma akarja bírtor még.
Alisrekhor sent is belep
A repkénylense folyoson,
Oh állja utját a cseléd:
- "A kinsasszony parancsa, hogy
"Ha majd an urfi jönni fog,
De ne boesssem semmikép."
"Ezen nagyon csodalkonom,
- "Igy nál Derró, - de kivülem?
Nem vált itt még más senkizem?"
Mabild a falusi liba
Nem oly gyakorta soubrette még,
Mint bármely pessi nőcseléd,
Tékhit beváltja: "De bírn a!
Tékhérenné nagyszója itt van,
Eljött süntent, emint elhittom."

"A sütem körmé!" - szól Dersó,
 "Ez asszony, - ideóm gyilkalója,
 "E fél-keresó, fél-bosnorka,
 Vigyorgó kökér, - ah en ö!
 Az érem mindenütt a körmét
 De sem kocsin a nagy öröm még!"
 "Matild! - szól megjel - he kék hogy menjek,
 Bosszú; megleléd, rád nem perelnek."
 Bern Dóra néni jó elje:
 - "Terén valóban nem remélke -
 Jgy kerdi, - hogy lesz szerencsije."
 Nem nagysáddal vitéim jättem
 - Dersó szól elfojtván dühét, -
 I nem kérem hogy körtük s körtém
 Ön létesítsen beküldést.
 Alinszal valóban, - e kegyet
 Keménylenem sem még lehet.
 "Ellenkerőleg, maga kirse
 - Tellet a bonyó Dóra néni, -
 Hogy ettől meg legyen kímélve,
 És néresem szerint az most
 Nem is lesz épen iblomos."
 "Ha már a néretekre jätünk,
 - Jgy szól Dersó felingerelsen -
 Megmondom, és maradjon körtünk,
 Hogy iblomosnak en a velem.
 Ha olyak bíraskodnak ebben,
 Véknek köriük síves ekker épen;
 Akiknek semmijök se levén
 Míg munka helyt inkább pengélnek
 A más beüldetésből élnek, -
 Nagysáid sem tudja, kiza éntem?"
 - "Oh kedves ir, az ön remében
 Ugy látszik, a meggyérég sügyen..."
 - "Az sügyen, hogy mit itt hall, másnap

Megtöltöve újragolja másnak;
 Az sügyen, hogy kérelemük,
 Magyarázgyekbe is veyyüt;
 Az sügyen hogy sibiing önédek
 Rügöja önnel minden kinynek....."

Tovább beszélné, amde csakem
 Az ajtóvár s kilep Alisa,
 Az arca lünyal nagy haragban,
 Oly szép mint egy lünykardos angyal;
 Uséna jó az anyja is.
 - "Nem engedem hogy bántsa őt!"
 Szakítsa félbe már Dersót.
 "Alisa! - kiált az ifjú kinnel, -
 Ne tünd, hogy így szakítsa sügyet
 Irivünk kapcsot irigy kajanság,
 Ne tünd, köriük hogy mások ártseik..."
 - "E másoknak jójuk van erre, -
 Szól Dóra és Terén egyserre, -
 A lüny jóvát ki más akersje
 Inkább, mint a tulajdon anyja?"
 "A lüny jóva, ha így eltérít," -
 Dersó mond, "akkor hit szeret?
 Karugságyat teleberítik,
 Megmérgeven leket, rivet..."
 "Ne így tovább" - savába vág
 A lünyka - bánit e durvaság;
 Anyam isint ily kíméletlen
 Hogy tudna megbecülni engem?
 Más vött fogalmam önnöt eddig,
 Gaményem gyöngéd és nemes, -
 Vék en a bánást elsvivelik,
 Tel más olyat, ha sem keres."
 "Oh, kiviiled?" - Dersó kacrag,

Könnyen kiejtett szép szavak!
 Ha itt magam volnék veled,
 Tán meg lehetne értened....
 De mások hallatára, - nem!
 Egy sötét csupém, oh higgy nekem:
 Egy életnél van szó, Alisa,
 Mondd, állsz szavaidnál mostan is?

Megvesszen a lány, rátekint
 A hábor. - "Én új fogás megint,"
 - A két asszonyosság közbenszól -
 "Ösmerjük ám már ezt mi jól,
 Csak láni-fári - el ne hidd!"
 De szó egy pillanatsáig set rejtök,
 I Alisához fordul: "Mondja ki
 En egy sötét, mely áldás, vagy átok!"

Minos szorongva néz a lány
 A két asszonyra. Annyira ki
 Gyönyörű mosolyg. így szól: "Talán
 Csak nem hiszed, - von még eszed?"

Alisa szól a hangja megrezeg:
 - "En önmek többé nem hiszek!"

De szó fehér lett, mint a fal,
 I nem is jut szóhoz egykennar,
 Majd így rebeg: - "Oh jaj nekem,
 Kimondád vénséletem!"
 És mint akít lever a mámor,
 Nagy tárnalgoy ki a szababól.

Amint a nők maguk maradtak,
 Mindelgyik mélyen hallgatott,

Sem indult órija a szavaknak
 Mint máskor oly hamar sokatt.
 Most fájnak már a jelenetek,
 A telküket nyomogatja is;
 I, ki oly keszűre állta ott,
 Ötör ki végre is, Alisa:
 - "Törvénstörő dolgok lesz ebből!"
 A szó megoldja Dóra nyelvéit,
 I telken sügisni mondja: "Éj mit?
 Beszélni sok mindent sokas,
 Mondai ért nekem is sok más;
 I hogy áll majd domit, istenem,
 Gyűrűt vált mással, hirtelen."

Alisa telket hát eleresztjék
 Sok sötét végre is a nők,
 I hogy kedvén lejték újra őt,
 Megtérnyalják a pesti újszót,
 Fűzven hová sok vakremény,
 Tósalva férjet, pompafényt.
 Alisa telkeben ám an ébránd
 Most nem tel oly fogadtatást
 Mint eddig, - an agyily alább raít
 Minden magasabb szárnyalást.

Nagy keirő Dóra búcsúzódik,
 Férjével összecskolozik,
 I annig Alisa megeszköli,
 Mosolygva szól: "Hisz korszak, - pá!"
 Mafid lámpába gyertyafurkát
 Kélyez, megyújtja a elhatalnak.

Amint alisanállott an éjjel,
 Alisát így mardosá a kélyez;
 Szorong, nem telne jó kélyez,

I nem iatik most an eslebed.
 Terén faradt; lefekszenek hát,
 De édes álmok most nem szállnak
 Fremere a világraép tányak;
 Felkel megint hát, gyujtva gyertyát,
 I háboruháború ülsögetve
 Pisona hajta fejét keserbe, -
 Toking, méltán elmereng.
 An ingaóra odabent
 Gyűlt üt, után egyet, kettős...
 Terén nyugodtan alszik, s kint
 A konyhában hortyog Matild; -
 De ah, Alisara álom nem jött.

Késő köriett künd, tipeg lelke:
 Derró mit lesz, hogy elviselje
 An általa német esapeirt?
 Először meg Dorával tartott:
 Mely eljegyez valaki mást;
 De hát e néret oly badar volt,
 Alis nem nyert rajt megnyugvást.
 Ah nem, Derrónek, szenvedélye
 Tivarább utat tar elje,
 Melynek végpontján ottan áll
 A véres rémkéje a kulait.
 Derró utolsó pár serevet
 Lelkébe újra viszra hívja
 Cs tisztán látja önmagát
 Amint könnyűvel dönti sírba
 An este annyit szenvedőt.

An álom végre könnyűt,
 Amint a lények kimerült,
 I önszülygát üt red szemére,
 Elbágyad o' s elalszik végre.

De sörnyü álma szenvedőt
 I viggorgó csontfejet mutat
 Halaszfűréssel komlókain;
 Derró nagy csontok közt kúrtat
 I meghajigálja errel át, -
 - Sikoltva ibredex a tány.

Világos reggel van hivót,
 Alis kövül és felül;
 Kibúrt fejet meg álma nyomja,
 Boradva gondol en iszonyra.
 Anon siesve, lérasan
 Mugaíra kapkodai ruhait,
 Gondolva: mondjon annyja bírámit
 I most Derróhoz megy, roham, -
 Ah, nem lesz késő" meg a bánat,
 Ha leiden esd, - lesz tán boosívat.

Amint indultni készül ip
 Halványan fut be a eslebed,
 hokog, ahoggy tud beszélni:
 -" Hiszsony, jaj, már vége neki!
 Hogy elmerenté mi a piavron,
 Ott halja ezt a nagyas asszony,
 Mindenké csak erről beszél....."

- "Mi történt hát, az istenent?"

- "Treying Derró üt, istenem, -
 Akint kelle látnom ezt nekem....."

- "An isten igazságára kérek
 Derró, mi történt, hol annyim?"

- "Csak elmeredt, jöi már talán....."

72.

Taj, ugy aludt arcan u vir meg,
An asztalon meg két levél vált,
An egyik an apjának sületet,
A másik itt van...."

— Oly enő
Vált meg a lányom, átvétele,
O' insa neki ért, — Devo"
Féltéte is olvasni kezdte:

"Nélküled élni nem kívánok,
I te érte élnem nem lehet,
Oh ne adja an ég meybánmod,
Hogy tönkretettél engemet
Oly boldog voltam, — aranyélmök
Rajzokak tele lelkeimet,
Most im elátem örvény talong,
Mibe csak félve nézhetek.

Vergődő lelkem szánszor mondja:
Dobd el a feyyvent, esztelen,
Van e világnak száir oly pontja,
Hol még kámolva idő terem, —
Mit ér a földnek minden kincse,
Him isem benne ástam el,
Nélküled idő boldogság ninesen
Te vagy, ki lesujt s fölemel.

"Te - lesujtattál, porba' fekszem,
Szivem a harcban meyhörögt,
Rajtam már nem könyörül egyszem,
I'm emberek, se ég, se föld;
Eldobást balga nagy verűgyből,
Mi egy szegény sziv most neked?
Ott sebrét, hol egyedül fűjt, hol
Meggyilkolhatád lelkemet...."

73.

"Ne jöjj sírom meglátogatni,
Ne sírj rá bánó könyveket,
En nem akartak háborgatni,
Távol innen temessenek;
Telejted el azt is, hol pihennek
Hammvai aron egyetlennek,
Ni érte idt csak s így hal érte -
De balga én! mit is beszéltek,
Mily döreség e percben - téled
Nármom egy forró, száiró könyvet.

"Oly boldog voltam általad Alin!
I mi most? - se általad levék an is.
Cláthozatalak, birtok usóberne,
I meyerdemelnél, jól tudod,
De egy-két édes pere emléke
Lerájza ajkonn s hallgatok."

Szegény te! mig ent összehortad,
Mit szenvedhetél ezalatt,
Benned mily gyorsan váltakoztak
A szerelem, keserű, harag;
Meked bír mitsem ént an élet:
A viláig csak kíneset téged.
A balgák tesznek ugy miként te,
A világnak jóraabot résne
Égy szál: "gyöngy-kér," utána lát
Mással nigerusztalvein magját.

Oh szerelem, te balga életom,
Mind örült aki beveszen;
Általad holdog, ugy taládom,
Cser kövüt ha egy leszen.
I u többi? Mi nem ten beláke;
Bír ifjúkorom mindnemes,
An egyik pénzszavár lesn téle.
Hogy oresthessen, — két szeter;

De míg a pénzt élve rakja,
 Addegy csusrik sűrűt salakba,
 Míg a szerelm elveszett,
 Maradnak csak az ereszek.
 A márik neki keseredve
 A legelőt leányt nőit vette,
 Beleszokik, hixik, belétanít,
 És meg sem állt lin magyaron dűl.
 A harmadik, a legnagyobb kolond,
 Lokszor még hiúsított se mond,
 Csak egy két sorban tudat adja,
 Hogy a világot idehagyja,
 I antin föbe lövi magát,
 Vagy cefannal felt poharát,
 Fűkajtyja, rögtön elnyulik,
 I ösökké "vára" álmodik.

A doloy oly kővönsejtes méir,
 Megsnochtak táim, ide s tóra
 Zsin ez a kor selttemével jár,
 I er most a vízjűsék kora
 An élet megszünt becserele birni,
 Disze a kényes becsület
 Meg pusztá sűo méir, nevéstünk mi
 A legkomolyabb tárgy felett:
 Egy ifjú szeret egy leányt
 En még tragédia,
 De énsé meglőni magát
 An méir komédia.....

Alisz bizony nem vintse válna
 Hogy így fordulhat a doloy,
 Akkor-ugyan meg nem fonsolta,
 Amint nem snokta emnyl sok;
 I im most kerében a levélke,
 Dűr sorban annyi fájdalom,
 I minden sűo kígyel vüdel énsé,
 I egy-egy "Kain" belyeget nyom

Csodaféher sűp homlokodra,
 Mit léha rjdondásrok talol
 Oly lelkesűtken snokelt meg,
 Mintha csak egy is létta volna.

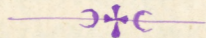
Még most is látlek, saegény gyermek,
 Mint állsolt a levéllet at:
 Tűvelben a vér is megdermedt,
 Akkadon a sűo meyfogyatt,
 Fagyos borongás jűnta véjgy
 Liliom-gyöngeél kermesed
 I terdűd, "sűvén dermeszke" mérjgyt,
 A holdoytalan levelet.
 Még mint egy eszméletre kelve
 Végűsimitűd homlokod,
 Snokelt amint anyád lépett le:
 "Olvassa!... a véjgy sűo rorok....."
 Anyám, ezt én álsem meg, látja,
 Na isten van, majd meyfog atka!
 I mint aki egy virág heljett
 Vízgyűt fogatt, síkójűt és iszonygyell
 Doblad el ant a levelet,
 Lerogytűt eszméletlenűt unonnal.

Mi történt antin, minek mondjam?
 A nőingűi hiv elserjűst nyombern,
 Fűdűgyatűk a tűng okűst,
 Vűlt aki sík-kasűsűst gyoműst,
 Mások szerűnt ily pánbajt vűvűt,
 Tűjűnűgűtűk an őű apűt
 Vűjűsűtűt a két leűngűt,
 Nűűreűt; - a vűros sűjű
 Alisura is sakarosam rájűva.

Densű testűt boncolta doktor,
 I amint snokűs, ily alkalmokor,
 Hogy a pap sűműn eltemesűe:
 Egűn sűműgyben kűnsatűlűa,
 Lok "Pachioni" fele sűműe;"

76.

Világos hát: önkívülettel
 Köneke el s ha jöven fejjel
 A dolgot megmentetve volna,
 Nem gondolt a forgópisztolyra.
 Rendben a kegyes hipotézis,
 Tanszék fölébe jut a kert mégis,
 Klóvén pap mond imént fölébe
 Alakított ügy bocsátva fölébe.
 Terelem, bűjtés, balga lelkét
 A hirtudott megemlékék
 O'á elemekék, — elfeledték.

Negyedik Ének.

77.

Az ősn első" hideg tehettekére
 Megreppen a föld s arca elborúl,
 Hald könszere mit az levelel ére,
 Csak elfakul, rongyoslik és te hull,
 A nyár fehér sárp féltőlát ösnetépre
 Tűsnélves nelli" sörjü siet a légle;
 Egy-egy hatangra dobva holdakékiül
 Tűt agra körs fesmit a sűrűke sául,
 Min végig táncol egy hideg sugar;
 Ördögsekeri sáulad hogy sűrűke sáulad,
 Lelombatt barna fák, nélen az usnak
 Esdo"csapasz karokkul igbe nyúlunk,
 Oly sűrűke, fénytelen, borús a fáj, —
 Itt halt meg az utolsó" napsugár.

A nyár s tavasz sok jütsni hangja
 Elhallgatott, elment, kihalt,
 Az erdő" fejt varjú lakja,
 Ördögkeino táncol fönn a fűd;
 A vándor darvak seregét
 A vén hallo' bolondnak tartja,
 Hogy költökei kedve hajtja,
 Mikor van itt is dög elég;
 Bogáncson nyros a veréb
 A csir s a tengelic, megyényke,
 Az emberek felé sörül,
 Gyerkőcshad vákmanysául.

Nincs munka kieme; az már a réten
 A rathadásra sűrűke sáulad,
 A jó termés isten kezeben,
 Ha jó esét kiül, hajt a mag,
 Nem ugg, sörong a garda most már.

78.

Hogy lesz-e rózsda burám, rózsánál.
 An istállón eselődje isit,
 Esetue lomka sok igazsít.

Iregény magyar földbinsokosság
 Mely nagy usálya a bellet,
 Minel mutat ha ilyen neapsóig
 An unalom horraei keritt?
 Pipát pipára sötéve másunkál
 Pöröt mindenkié a kárnaít,
 I hogy agyonüsse a napot,
 A-úthonatja a papot,
 I míg délszél estig isanak-esunek,
 Kéretára, puffra piketernek.

Iffának ám en ör a kedves,
 Nincs munka, mutat kedat szerint,
 Kily jó idő a nyirkos, nedves,
 Vadászni naprossant megint;
 An egyiknek nyakig mosárban
 Nagy élvezet a kúszales,
 A márik tételig jár a sárban
 I tartón bolyongva szempiles,
 Amig kopója nyulra tes;
 A harmadik meg övre inat
 I helyeke a esárdába fordít,
 Hal a csapárne s bor tükés.

I esere ösre itt-vagy att gyűl
 A társaság, rajos, vidám;
 Disz étkesek kelyhe esendül,
 Róirant a mindig kén cigány,
 Vadárkalandokat mesélnek,
 Borssóra harsányabb en inek;
 I minél gyorsabban ant elverni
 Mit serke meg a nagyapó,
 Legcélszerűbb ugy-e a ferbli,

"An ön talán magid jobban kedves,"
 I kirakasot nagy esinnal rendszer.

80.

Divatrem nagy ablakában,
 Nagyogva finyes görvidályban,
 Új ölsőny lóg a próbabábon,
 Sok hölgy rivinek edes álom;
 Marchand des modesnál új kalap,
 A hölgy fodrásznál új hajak;
 A divitk új fényképeit
 Birtogatják és néndelik
 An optikusnál az urak;
 Elénk az utca minden oldalát,
 Ellepve járdát és utat,
 Talong a nép; rikolt ahogy hajít
 Goromba birkosis köröské;
 A rég nem látottak köröské
 Nagy rajjal egymást, parolárnak,
 Feléve-kérdve, tudakorva:
 "Mely fürdőn vált, miota talvol
 Miként lett vége a nagy lárnak;
 Neje kigyógyult-e bajából?"
 A korro' sepeit fixirorra
 Pár hadnagy s kardjút csörgeti
 Cocaké-had hálóit veti.

Es más felét is nó' az érdek,
 Párkárba lódul a kömördek
 Mutatni végző, nincs ires hely,
 Lábadozgy-kirók dha koppan;
 Hülföldienekes had sorban
 Megjöve gyarlón ineket;
 A claque sikerre dolgozik,
 A publikum unathorik;
 A magnáiserkely látésövenne
 A mai, rem"-t tárgyaltja meg;
 A földszimen his kört képerne,
 A krisika gúnyol, nevet
 Felkötve némi érdekét.

AB. E lap betagastásakor elcsúsztatott; kulcs' oldala jó elötte.

Kalabriában s a makao;
 Taisék csupán, krajcárba kérdel,
 Majd dupla, "Vizi," né a, "jó,"
 És loim, még el se mutt an este
 Egy évi termés máris veszte.

Az ír mulot, a pör, megény meg,
 Kiert nem termenek megények
 Kinek nem nyitlik kaszino,
 És nem telik a dírdó, —
 Tszignél rosa borát ottkorra,
 Mit önkön kinyitban suszil
 Vagy rosa palinkáján buszil;
 Az öregebb meg ottkor ül;
 S a régi bibliait laporra,
 Amelynek lapjain kelül;
 Nagy szárhaldalbal odavetve
 Olvasható szép évi rendbe:
 „Iszemmel! En Ferentzi Péter
 Anno 729 - ke

Togor hírestársul verem el
 Tgais Susannait. Kis szelidink
 Az Ur áldásiként születve,
 Ily rendbe jönnek: Pista, Tári,
 Gero, Tami, Borbála, Mária....."
 S a többi; harminc évre rajja
 C sorok jutnak a biblidba:
 „Iszemmel! En Ferentzi István,
 Anno...." lekorra máig is tém.
 Ebbőrel fényely a nemes,
 A pörnek az a biblia,
 És csak csutádfo mégis az loim,
 Habér nem is oly hírnemes,
 Hogy tudná a herabéliket.

Amig foctum a teli álmost
 Előkérsiti igy az ősi,
 Majd sítvesi mint préselo göi,
 Az újit élet a fővárost;
 „A hált idénynek hála! vége,"
 — Lokajt kel most a baktok népe, —

Homoly vidébon már a klubok
 Együtt szünetkonik a "háx,"
 „Döntő" körök - ke járva, suttog
 Az önkös ponsfeuille - vadász;
 A szállodákban pártebédék,
 Hol mindig egy ról más az inek,
 Dícsérve egymárt, snidva a márt;
 Tárnyalva a lobrányokot,
 (Nálunk minden nap új akad! :)
 Minisztereknek híreleg
 Magát hivatalosí lömeg,
 Tulsznak a reporterok,
 I hit el nem sölte még esőmötrel,
 Politizál s vidén gyöngötrel.

Van esemény, amennyi esete kell,
 Örül a zurnatiszta - had,
 Tolyvást pikérs és új hírekkel
 Felik apmótt - nagyobb rovot,
 A hált idény lapsábleleke
 Szemüredik megint egy évre;
 Túrúdnak a "kompakt" betük
 A "terhóny" újfent beüt;
 Sok köilemény mit még a nyáron
 Kiadnak volna minden áron,
 Most a papirkosarot nyomja
 S réjén a szerkesztő dorongja.

Ha ily időben egy egyen
 Tízgyelmet képes kélseni,
 Az nem lehet más mint xseni,
 Vagy méstrabási tünemény."
 S ily tünemény bronynyal az most,
 Felkötve újra a sötéretet
 Mely máit egyset tenajta is, —
 Vitégyraszólo szép Alisa.

Megérkerék hirt s anyja véle,
 Ki új lakásuk rendere' be,
 Pusztá vész, hordárval perel
 Szekrényt, asztalt, s mást helyhez el,
 Orosz tejürüst is szeren,
 Megnéni hol a fűszeres,
 Hol a piac s a hentes bolt,
 Egy öl fa s egy pár csirke hogy?

Alisa mitánva néni mindent,
 A telkét bántja titkolt bánat,
 De hogy elírre e his árnycat,
 Egész nap olvas, horgol, hímör; —
 Hiába: folyton gyötéri liója,
 Dersó alakja ildai ijra,
 Nem rögző esztendő képiiben,
 Hanem milyen elében vált,
 Répillemt búson, sreliden,
 Ezt kezdve „mint öltél meg, mondó?”

I e bánat még jól áll neki,
 Hisz e merengés nem föld harcot,
 I így bájosít csak emeli,
 Mint győztesruha a halvány arcot,
 Tremébe titkolt szenvedése
 Oly epedő keszidét vése,
 Hogy birt az ujka hallgatag,
 Meghat, ha some vidéi tápad.
 Kedélye mélyűt snive tettebb,
 Fogékonyabb a vágyra is,
 Most már megérté a serelemet,
 Nem éri birt mert tárgyul nines;
 Ugy vért a lélek réinkodás-ra,
 I magától a hemvőt leránda,
 És lényre lobban a parázs
 Mikélyt megtörne a varázs.

Ardes álom is, mi Pestre
 Mint kemencében esztae őt,
 Amint Kudarconat fölkereste
 Oszalmi kert, mint esztae köd;
 Most látja már mi kábasság vált,
 Hogy oly könnyenkinő" vald,
 Hisz an „insénet" — csak cukrászbolt,
 I cukrász a „diszlovog" maga
 Nem insé: ott „állása" mint lesz,
 Csak nem szalgyál ki konna a báluban
 I magának szemrehányást is tesz:
 Mert nem tudja ki akkor jobban?
 Ellenben annyja oly elégielt,
 Oly holdog amint, csak lehet
 Hisz ő „piurtaimoknönök" kiskült,
 És ilyenül foglalt helyet; —
 An iridzi sükrös „cassa"
 Valódi trónus; sok palackja
 Nyúlón tanúlmény, hol mi van,
 Melyik a „D. O. K." az „anisette."
 I a sok egyéb finom ital,
 Milyen oly cifra a vignette?
 I egy nagy csöngettyű, kén alétt,
 Beillenek egy nőld asztalra,
 Keményre, két lány is szalad
 Megtudni: „mi nagy-vidéi parancsa?"
 Bir ő nem vért ily uri módot,
 Hamar szokik, könyvet venet,
 Kedvvel tanulja mik a „bon" ok
 I mire valók a plék-joggek?

Kudarcon pedly mosalygra látja
 Hogy oly lehangolt a kanyka,
 An jó jel ez, mert azt mutatja,
 Nem itt szeret ahol van annyja.
 Alint tehát karján veretve
 I vele an emelekre érve,
 Belép egy díszes nagy terembe:
 A „Salon particulière"-be;

Mi más ér, — bántat is Alisa,
 Nem látta ilyet soha bin:
 A függöny s kárpit bíbor = bársony,
 Elvén a sok aranyonás on
 I virágyerőpatok on a szem,
 Elundatolva édesen.
 Itt pátma hajlong, legyerője
 Fehér snobroskát félig főd be,
 Ott vastag ilóck mögöt
 Kényelmes bársony pamla yok;
 Toksainu nagy csigák köröt
 Egy kis snököküt is csavrog,
 Eludova márvány-asztalok
 Melleköt hajlat hintaáttok,
 Falon festmények, nagy fényképek
 Köröpen nagy cillat ragyog,
 A téglen ides illat-áram,
 A föld meg egy nagy vastag snönyeg
 Mit ártón egy darabba snökket,
 A lépés-rajt elfogyi lágyon.
 Oly finyes minden s kellemes
 Alisa előtt kis éden ér.

Más két szalon is nyitlik ebbe,
 Az egy szerűbb a "fumoir",
 A szebbik "placard" teremke
 Parkáberm szongora is áll,
 Mi mellett csinos lányka ült ép,
 Cirógatvám sok bikkentyűjét
 Míg halkán lágyon élcsieseryett
 Egy francia kis chemsoneket.
 Amint belejönnek, abba hagyja
 Eljök snöklécel, nevet.
 Manó a két lányt bemutatja
 "Madm' selle Alice, — madm' selle Florette,"
 Emoz Alisra névre szól:
 "Ah vous êtes ma chère sœur beau!"
 I értém, se kerölve, márt se szólva,

? belle!

Csak síkerölje, megesköljö.
 Alisa szeretne snölni hoard,
 A nyájasságok viszononni,
 De fejedalom! nem értve nyelven
 A snö Manó segélyivel mén.

E csinos francián kívül
 "Kudarcnak volt még itt egy hölgye,
 A "fumoir"-ban ült egy snöke
 Szép angol lány, Miss Clare nevü;
 Egész más genre mint Florette,
 Szólan, komoly, csaknem rideg.
 "Kudarcnak most snöl:", Mon ungl, Alisa,
 Jogy tesz on ebenderne itt:
 A minéret: Florette; a miss:
 A tudomány, — kegyed pedig
 A szépség istenasszonya, —
 E szép terem tesz ottkond.
 Jogy délbe senki sines itt persze,
 De nézze csak meg majd ma este ...
 Külömben éröl nem beszélek;
 De lássa csak, e kedves fésnek
 E kis nappálke, — két személynek
 Oly ides rejtek, hogyha sán
 A függönnyt összehúrná, lán, —
 Ez a kegyed rendez sanyajja,
 A nagy szalont imen betátja
 I ha este a vendégsereg jön,
 E helyet elfoglalja méjja,
 I piggelve lá ki mit okajt
 Inemélyretemnek hgy ad jelt ön.
 E villongos csöngetgü gombja
 Veret le a cukoresarnokba,
 I ez eskön iten a falon
 Az ugyneveret telefon:
 Kegyed a csöbe belesnöl,
 I mamajta hallja ott alót.
 Csak egyet kell még mondanom:

86.

Alinét bordeaux-színű szalon,
 A soletteje, gyermekekem,
 É színét óráhangra legyen, —
 A chic, a goût ezt így kívánja.
 Leim nére csak: a más két lányka,
 Florese szalonja enyhe sárga,
 O' meg narancsszínű ölse mára,
 A kik seremben lánm miss Clare
 Ruhájú kikélszű fehér.
 Jert még: a helyre más be nem lép,
 Csupán főúri s rangos vendég,
 Jzen kérem hát, kedvesem,
 Mindenkiker nyújtás legyen."

Alin hallgatja sötétlenül,
 Miket kérni a „főnök úr.”
 I bír semmin meg nem ütökök,
 De egyet mégsem ért belöle:
 Hogy váltaképen a teendője
 Mi len a pompa s fény közt itt?
 Arézt hogy ő itt üldögéljen
 I ha kérélek nyújtás beszéljen,
 Annyit csak nem firtet neki?
 Memótól hát meg kérderi,
 Hogy ennyi csak mit semmi kell?
 Finom mosolygól en felet:
 „O innocence! mi kell egyébe?
 Göt seljesítve en elég;
 Legyen, kisasszony, enyedikeny,
 Tegye mire megkérlek szépen,
 Amit kívánnak adja meg
 I igen hálás még én leszek.
 Ugy-e megértett, édesem?”
 Alin bólint kérségyesen,
 Pedig nem érte most se még,
 De gondolatá; meyláson érte
 Mást mint mi itt van, nem két egy se”
 — Ezen artem meg nyugozták.

87.

Az est, mint mindig, most is eljő
 Vard népesedni a terem,
 Egém sereg van odabenn
 Amint Alin, akár egy oléno,
 Oly elegánsul meg jelen.
 Nemo' által veretve lép be,
 Ki mélyen bókát minden irnak,
 Ere a lány felé fordulnak,
 I amig be nem jut a fülkébe
 Jolyvást utána néregetnek.
 — „Ma fai! — sül egy, — en műzemek
 A márik mond: „Pompás gyerek!
 E mellett elvess Clare s Florese.”
 I a harmadik sül, kinek orvoin
 Aranykeretű csipseto:
 „My lords! ar jó lesz tudnotok fére,
 Hogy en nem holmi kis varrólány,
 De — im arképe is — en ő”
 A hors-concours Téher Alin!”
 „Comment?” „O' volna?” „Nem lehet!”
 Ar arképe kérröt-képre megy
 I kelájkik végre mind: „A. bin”
 A híres népség! Sacrebleu, —
 — A néin kudarcra kurner gyerek,
 Ugyon miképen csiphette meg?!”

Az így dicéert Kudarcra feddig
 Alin körül sigyeskedik,
 Kátszólag tes-vesz, és mutat,
 De váltaképen abban fércad
 Hogy ar elmondja mind a lányokat
 Kik s mily rangnak en urak?
 Könyven tehete mert egy rére
 Jolyvást csak ott sétált föl és le,
 Kíváncsin néregetve be
 Kékény meg szemkört üt vele.

Ott egy flanelle bukkolt shurwlos,
 Mi ketven éve hogy kökög,
 Ez Thurnsky gróf, lithos tündöcsor,
 Fél és le egyaránt gyűlölt,
 A muskát "o" verete be,
 Majd Bachnak volt nagy embere;
 Van egy suvat nagy rendjele.
 Odább együtt kérszem berélnék:
 Egy negyven éves barna életre,
 Es elegans ur: Siro Hepsen
 "Mi van uri divatnak Pesten
 Először fő irányadója,
 Csalás nadrággiról híres;
 A Curia bírója Könyv,
 Néhány törvénykönyv alkotója,
 Bővizű legény, esupa veres,
 Tolycsirt "rebeiben keres.
 Mint harmadik a függőben még
 Az arany-csipezőjü ur áll,
 Kerében leny az erti "Journal,"
 Melynek főmunkatűrsé íj;—
 Ez doktor Tollay Elek,
 Előtte nyitva minden ajtó,
 Hír a követemény, a sajtó
 I az "o" személye ugyan egy.
 Magasabb mü-revolver en
 Francia mint a, a l'Albert Wolff,
 Mi finomab revolveren
 Bertményt a bíráló fejében,
 Trinesnő akkor áll kegyében,
 Ha köznövü iránta nem való;
 Külömben élénk szellemes,
 Mint publicista, elve er:
 "A kormánygyal parts, bárki legyen"
 "O" a, "szegényes" se cigen
 Hát kormányt szolgált négy népen.
 A nagy csoportnak közepe,

Melyken lép minden újonnan jött,
 A söt viszi egy von legény,
 "Ki-kisero" újabb karaj köit.
 Ott leha ifju mágnás vette
 Kövül a jámbor öreget,
 Kinek az is csak híreleg,
 Hogy folyton elcelnek felette,
 I egy körbeszurt his meggyezésel
 Elronyok mit kével mesél el.
 E vin a társaság bohóca,
 I roz tréfái sürenek jóca;
 Külömben doktor Arva Péter
 Mondhatni fényes villást irt el,
 I tudományos híkiüldetésék,
 Kútföldi tanulmány-utak,
 I enekkel záros finetésék
 Csak egy érték a jó urat,
 Bővizű őt-kezt éven őt,
 Tolycsirt becsomagolva állt;
 Nagy címeket nyert a rendjelet,
 De art sohase tudta meg,
 Hogy váltaképi érdeme
 Nem más, mint ifju nép neje,
 "Ki | persue férje érdekében |
 Hamar tullette nép-magyat
 A farsangi híres hűség.
 Önkisebb Arva s ostobább,
 Hogysem belátta volna ened;
 De ah elhakt a nép, ügyes nő,
 I most Arva nem halad tovább,
 Eszibe sem jut senkinek
 An egykor oly nagyon kegyelt.
 A társaság elég rajos;
 Hús körpöket sietve hoz,
 Pégy kérekés, kenyés inas;
 Kúdaroz halham rendeltkenik,
 Sőt hordjon en, mért menjere ur;

Mint a nagy csoporton ért,
 Kétségem öt körük vesztik
 É s vállára verve gratulálnak
 "Kisimó" új fogásért.
 A hírlapíró már a lánynak
 Aráta egy pár bókot mondott,
 "Körölcse vele a nagy dolgot,
 Fogyó" vata, ki fölfederte
 É az Aliz = ~~Kulbuss~~ Pesten kezdte.
 A lány é sörre elborult,
 Eszébe jut megint "Dario",
 É ajkára köszönést se jó.

Trónk csak úgy, miként a löbbi,
 Ki süvegében végzett a snippel
 An ömmeretséget megkötni,
 Egyforma sájná, fintor képpel
 Fogyó a lányt ott: nem csoda, —
 Oly szép s oly — pardon! — ostoba!
 Beszélhetsz, ó nem sült bele,
 A bókra nem pirul, miként ha
 Tránsa tartományt vele,
 Moolyra öt nem bírja képa,
 Tránsa s egyéb körük tudatlán,
 A keelve nem letik lovakban,
 Tránsokra fán ügyet se vet,
 Nem ért sikamlós illeket.
 Egyszerű: bibliáson vése
 An istatlanság mintaképe! —
 Dehogy mily "ingerlő" lehet
 Hly "irtatlanság" hódítani meg,
 Mert oly nekik: — a fegyvereknek
 Mik szellemes nők ostromában
 Birtos siker felé veretnek,
 An éle elvesz e csatában; —
 Vajon neki, — mint Clave = s Floreke nek
 Ki lesz Alfonsa s Hezrene,
 Anar legelő mestere?

Alizról hát an új világban

E vélemény an iltatásos,
 És nemde meg volt lejtója?
 Dehogy ha sem nem is hibótlam,
 Lót ipen felszeg, felénk, leányos
 Új helyreben modora,
 De mégse volt ó ostoba.
 A sákepszeit mai sáradában
 Mair nem történik oly csoda
 Fogyó a chic istenasszonya,
 Egy delus minden kellemevel,
 É a nellem minden fegyverével
 Szerele sörökkenjek ki akként,
 Mint "heur" ayya addi ki Akként;
 De adjaok redi egy évet
 Melleje nagyvitáigi férjet
 É csinos tömeg ragyogt vele, —
 É a próbára lejártaok majd
 Előzőt röpké szelleme.

É e vélemény nem változik meg,
 Egy hó utain is an marad,
 Csak fán, akik most közelednek
 Art látják, már nem oly zavart,
 Ugy sátna méltóságosabb, —
 Égyen hogy most se sült sokot
 É most se látszik szellemesnek,
 De megpróbá regis mindnyájuk,
 Fogyó náta ilyet nem keresnek.
 An egyetlen kintet Arva,
 A lány ottlondó teit-aságya
 Ki esküszóval monelga róla,
 Fogyó ity eszesnek nem gondolta;
 É egy ilke sörre sült is érte:
 "Nem tudtatok beszélni vele,
 É ezért hívetek ostobáimnak,
 De akik a sátna látnak,
 Felismerik a szellemet...."
 A löbbi gyíngoson nevet:
 "A lány is bomba, meg en is,
 Simili gaudet pimitis."

Égyen pedig mit Arva mondott.

92.

Habsur snivébe o'se látott;
 A szellemeskedés a doktorot
 Nem beintja, élcezt nem vadászott,
 A finom és rikos beszéd
 Félül haladva on esret
 Köönseges narakkal él,
 A forgyári is megszakítottak,
 A leányka mindegyikhez szállhat;
 Mint oros a mamával is szál,
 Nehány apró semieszt ad,
 E néven volu és Alisurót
 Es miltjokról meg tud sokat,
 A népnél így lett jó barátja
 Az együgyű vén doktor Áruva.

A többi vendég is bevéde
 Alisurak jöreszt érthetetlen,
 Ugy érri néha, mintha sértne,
 De nem levén oly birtos ebben,
 Az ily narakra nem felel,
 A célkasat nem értve el.
 A melakör, mely eddig gyötve
 Most látva, biszt mint csodálják,
 Elhagyta, már nem üldi többé,
 I egyikeint tekinti megszakott
 A nő gyamsint a bókak díjút,
 I az egyidőre elnyomott
 Hiuság újra fellobog.

A helyiségnek egyik este
 Inokotnál löss vendége völt,
 "Ki még att jart-kelt, udvarolt,
 A "hercegek" érkerit leste,
 Viki Pétervárról ép meg térve,
 El is jöhetnek még estére.
 Tudarén oly boldog, majd hícsatban,
 Atyi hogy elér most a frankban,
 Néven az "o" Alponna jó";

93.

I egy önnend még e boldog pernek,
 A gáthos muszkaverető.
 Mert vótakép oros a herceg,
 Alpona csak itt használt neve,
 Mihály helyett, mit nem sebet.
 Rendkívül charmant, míg gyerek,
 Mindennap elver ezeket,
 A mágnás köknak mestere,
 Balványa és eszménye itt,
 Lehetne csak, úgy lenne mind.
 A körtyein ezeket veszt,
 Van nyolc, vagy tíz versengőse,
 De egyiket se nyert soha;
 Fogad a legrossabb gyebere,
 Örit ha pénzest elnyerik;
 A léha csinyek főverere,
 Erreingye nyit, csak o'a győri
 Ha mágnás kőr, vagy-hirtelapiró,
 I abból a pénz soksem fogy el,
 Megtálti a - bolygó' rubel.

Megjő's fogadják. Oldalán.
 An usitársa, gróf Kalán,
 Tép barna farki imde lelke
 A spleennel csaknem sinig telve;
 Ha zenge ifjusága óta
 Mellette más a könyveszt
 A léha hírsusúig helyett,
 Most tán korának díne való.
 A jelleme nemes de gyenge,
 Ha fényes is talentoma,
 I így emek nines sehol nyoma,
 Mert jó tanácsul beleverte
 A vén Kalán an olygareka,
 Ki kancellár is vót hujdanta,
 Hogy mind bolond, ki márokirt tesz,
 A háles magának élve, élve.

94.

Ervin máskep igaz magyar vér,
Nyitlansággal, gyöngéd és gyallék.

Bélgnek im, könjük sódul
Lok ismerős és jó barát,
Ezt kérdi en, amaxt a más
Van társma sok kérdéstül, szótül,
Lokára esillapít a társ,
A herceg rendez asztalát
Ervinnek elfoglalja végre,
Egyen csoport ül ott köréje
Körötte, vágyva hallani
Grat Thursky, Árva s Tollagi
Kudaren csupa aláíratosáig
Amint köröly, — Alfons nevet,
I vállára ver: „Vén róka, nos hát
Tudt-e újabb répeket?”
„Kegyelmes ur amint lehet...”
„Ah, ah, hiszen hallam híret,
..... A rép Alis ... no en derék...
Tudjátok-e, — hisz Ervin látta, —
Egy Mevskij = téri híradatban
A rép Alis aréképe ott van;
Ördögös rép lehet e lányka....
Mussza hát be át Mano!...
Kit boldogítva már? .... hahó!
Mylady Claret majd elfelejttem...
Pardon! be kell hozzája mennem.”

Indul s a fumoírba lép be,
ott Clare mosolygva jó elje
„How do you do, my precious un? ” *)
A herceg kérdi s ar felet:

*) „Nos drága kincsém, hogy van ön?”

95.

„Jól tudja ön, hogy gyűlölem,
Anért mégsem feledtem el.”
Nem látja senki, — átkarolja
És ajkát hűvel megerokolja.
— „Elvártam ily üdvöletet,”
— „Ist Alfons, — ” jöjj ma este még,
I megládd én sem feledtelek; —
Héj, csak legyebb a gyönyörösök!”

Kudaren pedig rohan Alis-hoz:
„Ma chère! Tudom, oly jó Kegyed
Mint rép, s bír dőlőrat amit hoz,
De értem, angyal, tegye meg!
A kedvenc italát, ime,
A hercegnek Kegyed vigye,
I legyen hozzája nyújtas, kedves,
— Jax! a címe en: „Kegyelmes.” ”

A herceg épen visszatért,
Amint a lányka odavért,
Enist tálcán nekény pohárral.
Ar rátekint és félkiált:
— „Szent Györgyre! ez eszményi rép;
Hly természet karolni áttal,
Hly ajkák csókja....! Kérem, hát
Tudjátok Francine nyelven se tud,
Hogy lóm haragra még se gyúlt?
De úgy-e, nemetül csak ért?
Kisasszony! Hallya hát saram:
Négy szem körtét, egy csókjaért
Ön anonud méin arany!”

Alis ijedten néz réd,
Később félkre hull alá
I porrá török a sok pohár,
Maga sorsokhatványon áll.
Nevet a muska: „Lám nem ért;

Csupán egy puszta csökyéiert
 És nem másért igértem én...."
 A lány arcát a vér elönti,
 És szeggyen könye szép szemén
 Önkénytelen omolva sör ki;
 Arcára csapja két kezét
 És miként egy üldött vőike
 Ugy fut his pilke = fészke.

— "Ej, látod, ezt nem jól seved,"
 Mond Ervin és indul utána;
 "Eh, már ha itt van," szól az rája,
 "Ilyenre mindig kész legyem,
 De várjon mást ilyen helyen."
 A grót a his fűt-köhön lép,
 Látronyja vastag függönyét,
 Ott fekszik im a lány rohogva,
 És a szönyeget aliomolva.

A női könyeket halván,
 Én úgy, mint bármely Don Juan,
 Nem látmatuk szerint becsülte,
 De érdekükre vonva le;
 Aramban itt, meghatja szinte
 A mély s igaz keserű jele.
 A becsület parancsa mondja,
 Hogy bár hibáim kívül töreként,
 Jótai neki kell tenni, önkényét;
 Pról esdve hát s fölé hajolva:
 "Judom, sirté a durva treifa,
 Hisz bántó is vált, nemcsak léha,
 De férszemért is ime hát
 Hadd esdem én becsinátat."

Alint mekkapja a szelid hang,
 Fénylo' könyűin át felpillant,
 És mi rá ragyog Ervin szeméből,
 Oly hüvero', hogy szinte szédel;

Csodás melegség hat szívembe,
 Mint elteto' delejfolyam,
 Micsod, miként varázsülésre,
 Hütt vére mind oda rohan,
 Újjásmilekni tün hevedől;
 Testének minden porcikája
 Oly edes kéjtől átcsokorva
 Elbágyad most s föléled ismét,
 A köny hiszénrad a szeméből,
 Arcra sapad, lángol is még,
 Egész valója-érni, — tünbe;
 Nem tudja, most mi lesz vele,
 Amit tesz, nem volt öntudatra,
 Hisz most is szédül még feje,
 Rádól az érte nyugtat kőrre,
 Mely-érni-oly erős, mint gyöngyöd,
 És ölelve tartja drága kezét.

Egy pere, — s Alisn fölérek nyból,
 Hisz szive mekkönyül a sülyöl,
 És mig kivonja most magát,
 Edes szibonyis járja át.
 Egyetlen szóca bár nem képes,
 De szép sreme életken kerdén.
 És Ervin felet: "Nevem halván;
 Hiszasmony, bármikor, ha tán
 Másutt, vagy itt felejti vére,
 És kor szalgatataira kész."

Alisnak edes e beszéd,
 Hisz reménye újra éled,
 Sreme az Ervineke mélyed,
 És kerén felejté his kezét.

A nagy teremben ezalutt
 A szönyeget nagy eseme forgott:

Alfonzot bánták a sravak,
 Miket Ervin kockolva mondott,
 Hogy is ne! Egy polgári leány
 Becsületéért, aki tőm
 Alig kitalált mint Claret s Florette,
 Egy herceget pörölni meg!
 Most már okajfő bukva látni,
 Legyen minőre Claret o' tette,
 Hogy Ervint gúnygal kérdendősre:
 "Dum én ismertem jobbon, nemde?
 Ha en sem elbukna nő hait mi?"
 Egyébiránt, ha a kísértés
 Erényin nem fog, neki jobb,
 Becsületét nem éri sértés,
 De még sürebb fényben ragyog.
 Túl hát: "Túl im, versenyre, bátrak!
 A sár aranyam áll a lényre,
 En len a lét, és tin a bimat,
 A nyertesé a pénz s a lényka,
 I így sokba sem jönnek neki
 An okkupáció hátségei!"

A társaság letrésbe tőti ki:
 "Tó' tréta!" a vén Thurorky sál;
 "Beccületemre, en komoly!"
 Télet a herceg, - nér a többi;
 "Telentkerék aki nevern,
 An indiso' grát Thurorky lesn!"
 Nehányok en hisse' merésn,
 Mázak sevint meg "musuka éle,"
 De végre is csak öt vagy hat
 A bimatóit könt akad,
 Ki ért oly sellemesnek lütja,
 Hogy részt veszen a versenyn;
 A herceg így sár körveint rája:
 "Ki mint legelő" okkupálja.

! Mint például ti Bosuniat!
 An ártatlan cukrászleányt -
 Ané a lét s an összes bimat, -
 A hamvató-nap: a határnap.
 Hunem, urak, - en im titok,
 Hallomnak sőt se sőtjastok."

A versenyek közül egyik
 A győrelmen nem kétkedik,
 Csak egy út meg sőtét fejébe:
 A behírszögítés mikéntje:
 Anim! Nehány agyódni kezdett,
 Hogy a díszó sár elbukik,
 De újra megmense a herceg:
 "G, g, hogy agyóthattok így?
 Hát itt a nő oly semmi vábia?
 Ki becsület sravára mondja,
 Hogy a lényt okkupálta már,
 A pályadíj annak híjúr."
 A többi megkönyűt egy sere:
 "No lám, nem is gondolatunk erre,
 Hát persze: a becsületünk, -
 Hír srent és drága en nekünk."

A doktor önhittén mosolyg:
 - "Iart vétsek ti boldogok,
 Hogy koradjuatok bármí úron, -
 Tok tört remény: előre srainon."
 "Hohó, öreg!" - Alfonz kacag,
 "Te tőm már hinkosítva vagy,
 Lepoglalaid talán magadnak?..."
 Arvát bosszantja hogy kacagnak:
 "Égen, s erősebb jogcimen,
 Miként akár te, meghiszem."
 "Hands off! ne oly nagy türel árva,
 A te korodban már megárt a!"

"Koromban? Moadja meg Florette,
 "Kiállom a versenyt veled....."
 "Haha! Im egy új Don Juan!
 "Ki rájjal hódított csupán."
 "Mert nem dicsekszem el ilyennel,
 Már rólam azt nem is teszed fel -
 Tudom jól, hánnan jár a sél,
 Beláted irigység bennit....
 De tényleg uraim ítéljétek:
 A lényed én is nevérek."
 "Elvárdom is." - szót Alfour rája
 "Csak kecskének jár a szejja,
 Annak, ki ilyen szejv tehetség,
 Verezni illik az ilyest még."
 An ifjak rájjal iljenek,
 A "szejv tehetség" felfedése,
 "Komoly képpel köszönök ezt meg,
 Trójastódító az érdeket én;
 "Nos rajta, Ervint elsalom majd,"
 - Trót Alfour - "s így a tén szabad,"
 - Majd Thurskyton: - "veresd föl a rajt,
 Betyáim, te vagy a falkanagy."

Pár percet rá harólene mennek
 An utcain Ervint és a herceg,
 Mindketo gondolatba mélyed,
 S mindketeje egy társyru téved.
 "Mily édes lényka! Számon őt,
 Hogy kénytelen e helyre jött,
 Trégény is szejv, - kettős csapás,
 Még kintosabb így a bukás;
 Megmentsem-e amig lehet?
 - Trégény lediny, mi lesz veled!"

Ez vált az egyik gondolatja;
 A másik az meg azt forgatja,
 Hogy e vadászolt mélyet rendszer.

Saját nemében egyetlen les; -
 A lény, a kérvél üldözött,
 Melyeknek hódol hit kövött? -
 E látvány nem minden napi,
 Akárcsak egy szejv hallati,
 Hol úgy fut a szejv eszébe,
 Kgoncra csahol, riasutva, hajlva,
 Vért szomjano, ádár, úro;
 Lok szejv kintyától álló falka,
 Itt kappia ez ki, ott amon,
 Hely balga vad, az eb ravasz,
 S mindenre kész ha éhe hajlja,
 És a pecér korbácsa rajta;
 Im végre gyön dicson a sok,
 Derostad már a neklutott,
 Ezt látni iri élvezet -
 Hajrá! csak rajta, vör ebek!!

Otődik ének.

Ha telkem vissza száll a multba
Mint enyhébb tájra a madár,
Egy kedves ponton röpken újra,
Élő üdülést mindig talál,
Új élet szi e kor legiböl,
Minek disabb vált babusama
Új fényt derültebb, szebb egéböl
Min szinte fingerb vált a felleg,
Mint a kék, kintse ég jelenleg,
I mino sines vált sugara,
Virágokból dus vált a hajdan,
I mindegyiken sűrű himpóra,
Önkénytelen nyit dalra újkor,
Meyrengve, vígán, öntudatlan,
Mely vissza nem lévő már soha:
Első szerelmem fénykorá!

De kesőbb bölsebb lesz az ember,
Benő a süveglágya is,
I ha érelmének rimet srentel,
Már annak heornót várja his;
Tökajton bár szerelmi künjén,
A jó eszmével bémik csingjén,
El is használja löbbször újra,
Mindamnyiszor bosszúra nyújtva,
A régit is eladja mind,
— Hjú, minden strófa egy forint.

I ha már kopasz, redős a homlok,
Meyvenisé a kis család,
Melyért kündvén gyötrelés a gondok,

I mig olykor multjain elborongatt,
Csakél jút e balgaság:
An ifjú kirok édes keje,
Oly lobbunékony szenvedélye, —
I első szerelme napja - fénye,
A vesztet éden sugara
Aranycsillámat visszavetve
A kändelmét sívör jelenre, —
Trüggyli szinte önmagait,
Hogy mig tartatt e balgaság
Mily végleten boldog váta, —
I en most örökre mind oda!

Első szerelmek édes künje,
I gyötrelmes, hüvös, titkos keje
Lopókat már Alor sivebe,
I erősebb fegyverekkel vívja,
Mint a kis ostromló csapat,
Mely két hó ita napra - nap
Más - más saggjában vált kudarcot,
I hozzá folyvást jó, jómóro arcot
Csakél an újabb vesztésigre,
Hogy a lény mitse venne észre.
A számos csábitási módok:
Virágok, ékszer, esdés, bökök,
I mit én tudom, mi megy, — hiába!
An ékszer nem lett elfogadva,
A nyert virágot mind otthaggyja,
I a bök, a keres ügy megy harba,
Hogy balga aki aköl várna.
Mit tudja ont en a csapat,
Hogy most a lénynek semmi minden,
Mit bármelgik élje hintsen,
Mert mindegyiknél gardsagabb,
A sive telve drága kincsrel,
Madárdal - és fivészvirágy nyál,

Art hallja folyton e kört járddal,
 Lelkiben új vízáigot alkot,
 Oly fényest, melyet hön akasztott,
 Hol márt se lát, csak égi szeptet,
 É van kineze is, erőnygi meg,
 Melylyel körülvegyen egy képet,
 Bálványait az Ervintet!

Imádjá őt! Mino silyiny szó,
 Hogy bolmaicsolja érretét;
 Ervin a nap, a fénynyugvára;
 O' a szegény föld, a setét,
 Mely tőle nyer egy kisded fényt,
 Ha ott van Ervin, - éri, - napját
 Tuivérvoinyrainnel festi be,
 Ha elmegy, sive ert hajndlt lát,
 É kencirút mint egy estike.

Mely jó s nemes; mi más egészen,
 Mint az a léka nagy sereg,
 Mely ott köröke oly merészen
 Tolong s hol sért, hol hiteleg;
 Ha mindet ő mellette méri,
 Cipője sarkait föl nem éri,
 Hisz loim, amert ugy megszerette,
 Az a nemes garrallér - sette,
 Hogy egygyel nemben pártkúl fogta,
 Párbajban érte vért ontva.
 Ez Falugyi vala, ki meg
 Két hó elött célt érni velt,
 Alirát egy csökért esengve,
 Kaktatta folyton őt egy este.
 É hogy nem hajolt a lány, savaira,
 Lapjában gúnyt sért másnap rajd,
 "A herceg csökje" cím alatt
 Telent meg a kis "karcolat,"

Pikkans, finom gunyorral telve;
 De Ervin célra láta benne
 Saját eljárássára arnap;
 A párbajból, /: haloin huszártiszt /
 Mindössze egy kis karcolatot visz,
 Viszont emlékeib a harenak
 Csupa tapasa az iró képe,
 Hát kétre koldussá vált sene.

Szegény Alisu azt hitte persze,
 Hogy a hore ő miotta vált,
 Irine, mely eszményét kereste,
 Most hirtelen türet fogott,
 Félhíngal elró; hó szerelme,
 Az eszményt féloldalra benne;
 Oh mily unott a fényes csarnok,
 É csillog lepkehád neki,
 É mind, mi most itt környeri;
 É amely utain egykor sokasztott
 A nép Pest, most kisbáru = foirhoir,
 Hol tökdörödvé nyargal = lármáir,
 Bolond hajsnábon a tömeg,
 É ven = ad, hogy egymást csalja meg.
 El vágják innen a magányba,
 Hol lelket minden már ne bánssa,
 Ah ha csak egy, az menne vele,
 Imádat, drága eszmény képe!

De Ervin, ugy setskik kerüti,
 Valóban, a leány körüli
 Úres hadat unván, csodálja
 Hogy ebben az kedvét találja.
 Irine megmensési mindokával
 Félhíngyva, nem gondol vele;

Nem jött tisztába önmagával
 Tegye-e azt, vagy ne tegye?
 Igy, bár a lényét igen sajnálják,
 Rábirná a saját sorsára.

Megjött a farsang: Karneválnak
 Meghódol ifjú és öreg,
 A béli termek fényben állnak,
 Benn hemzseg a vidám sereg,
 Harogva szól a zene süssa,
 A barna banda tűrnél bírna,
 Van nagy leánykiállítás itt,
 Búcsún mosolyognak a mamák,
 A lényes örvény sáti ácsit
 Örül ha egy férj-aspiránst csip,
 Kering a táncos ifjuság,
 Várást nyitott a húzóág.

Bolond szokás, de már hiába
 Divat, hát így kell hogy legyen,
 Ki nőt keres, eljő a bálba,
 I itt néni meg, hogy kit vegyen;
 Megkérdi, hogy ki anyja, anyja,
 Megtudja: vele mennyit kapna,
 Jár hétre rá az esküvő;—
 Örül a lény és a snitő
 Ah, mert már nem függ, csak magától,
 En, mert leránta azt nyakáról,
 De búsul sim a bulya férj,
 Most ösmervén ki már nejét,
 A béli dísz helyett ott látja
 A nőskét lelki ponyyolába;
 I megnöknék tőle, oly kezes;—
 Hamar oda a háni léke,

Jön előre pár, — válassz a vége, —
 — Igy jár, ki nőt bálban keres!

Alis is egyszer, leitni vágyva
 Elite-bált, s még inkább halánt,
 Vi, — hátai, — szint' ott lesz talán,
 Elment az egyik fényes bálba,
 Mindenki szinte binnul rája,
 Goda's szépsége feltűnést kelts,
 De közeledni senkisére mert;
 I pár tisztelője minden szépségnek
 Ki rábájként az ifjú kévnek
 Galléron csip egy rendszeröt:
 — "Az istenért, mutass be, kérlek,
 Imádom már is ezt a nőt! —
 Vicsoda is?... " úgy kérde futvaát,
 I a feleletre igböt hull le:
 — "Alis a cukrászlány, ne tudnád?... "
 "Ah ugy? — szél is megráit lehülve, —
 — "Körönöm, nem kérek belőtle." —
 I ott ép előtte fordulvaát,
 Fölker egy sanyu, görbe táncosát,
 Vi igbökiváltóan rút,
 De rákanyg apja egy falat.

Ahit egész viláig megbáimta,
 Alis his petreszelymet áruít,
 És tántja lelket végtele,
 Hogy ép ő járt így e helyen,
 Más ottak is kell lennie,
 Mint az, hogy nincsen semmije,
 Hisz lény, kik a "Kadarcu-sudlonban"
 "Körönrajongják" rendszeren,
 Most egyköt egyig így keszen,

Miként ha nem látod, hogy ott van;
 Miért úgy ott, és így emitt?
 Folyvást eren léprenkedik,
 A hiúság és a megsértelt,
 É s tömjéit úgy megszókat önért
 Úgy bontja, hogy beég bele,
 Kéznél van, el kell mennie.

A rozskulcs másnapra enyhült,
 Alisa föm van, de, éri, gyengült,
 É nem is megy a szalamba ma,
 Hisz így is ott van a mama.
 Meg úgy utálja már e helget,
 É a kétszínű, főrangú serget,
 Hogy Ervin látkarása csak,
 Amely miatt még ott marad.
 Nem tudja hol, de tén salálma
 Egy enyke birtos menhelyet,
 Hisz oly szerény, csekély a vágya
 É megtenne mindent, mit lehet;
 Ah, volna báir halán szerény,
 Ée rangja, címe, nagy neve,
 Egy szalmakönyvő nejtekén
 Mi boldog lenne most vele;
 Ha csak szeretné felig így,
 Miként az a szerény fii,
 Ki gyötörö álmi éjjelen
 Még most is olykor megjelen!

Borus ábrándi könt alá hull
 An alkony barna fátyla,
 An utcam ego görvölőftul
 Csak felig árnyas a sroba,
 A fény ott reny egyik falán,
 É nyugat amint a láng lobog,
 Slig a fal másik oldalán

Asit az árny, mint fagy sorok,
 Bonyelve a sekíndetét,
 Mely elborongva séved rája,
 É a helyt "jésztó" sövényeket,
 Csodás alakokat okádva,
 Mik nőnek és gomalygának, —
 Hemasegnek szinte a falak.

É a sok alakfalán csoda-ból
 Im hosszu gyásmenet leszen,
 Tűt ruhában, rajtuk fátyla,
 Vonulnak lassan, nesztelen
 Meggyörnyedett, hisz alakok, —
 Alisa felismer hármat ott:
 Egy ösr, feje keblére hajlik,
 É két ifjú lányka, gyásuban talpig,
 Amint előtte elvonulnak,
 Től hallja, rd halk átkot signak.
 De a koporsó mélyiből
 Feli szelid, könt hang rereg:
 — "Oh áldom én, amely megöl,
 Mely ide helyen, — a keret."

É im a sötétből most hívált
 Egy élő is his-vér alak,
 Alisa ijedten fölkiált,
 É felszólik, hogy elszalad,
 De az megszállal hirtelen:
 — "Ne ijedjen meg, gyermekem,
 Hisz én vagyok lán, doktor Árvá,
 Nincs kiinn cseled ki bejelentésen,
 É a könyvhaajtó sarkig térvá, —
 Nem fél-e, hogyha be se rája
 Hogy elrabolják, — hja itt Pesten
 Nem jó megbírni senkiben sem."

A doktor vált an: nagy mosolygva
 És hódison kicsipre jó,
 Mamától hallva, mint van, — mondja —
 Orvosként sem segíthet ő;
 De hát roppant örömmel látja
 1. Meggyújtatván most már a lámpa: /
 Hogy nagy baj nincs, an arc virul,
 Így aggodalma csillapít.

Hi a vesékbe lát, an tudja,
 Hogy Áva rosabon seínikél,
 Bizony nem erre hozza utja,
 Ily vargabötüt nem csinál,
 Ha an nem tudja, hogy a lányka
 Ott hon van, Heljesen magára.
 Ily napra vart ő; hódítsdát
 Ma kerdi s végtel is tehat,
 Edelig, mint macska forró kússát,
 Csak ugy kerülgető a lányt,
 Hasontag er a kényes xárnyat;
 De most, — a tirsak tekre várnak,
 Egy hó csupán, s itt a határnap.

Körültekint a kis szobában,
 Oly kedves minden s nyíjas itt,
 Egész kicsiny madárkatalit;
 Derűtség minden kis rugóban,
 Mosolygat int feleje minden,
 Tündérkerék nyoma van minden:
 A csipkefüggöny kékimunka,
 An: a sak horgolt szép burók,
 Minel földvén a bútorok;
 Egy apróság jut minden anyagba,
 Mi ugy desziti a szobát:
 Emitt a kis madárkatalitka,

A varrósantal odadt,
 An illó rongora kinyitva
 Mosolyg fehérle" fogszorival,
 A lámpa halvány fény sugarra
 Elősi a kicsiny lakot,
 Kályhából nyíjas tűz ragyog.

I mi legfőbb disze még e körnek,
 Túrponcja egy kigyógyörnek,
 Oly ingerlő keses a lányka,
 Hogy szinte innad sále Áva,
 I a tar fej, alhaja alatt,
 Gyógyörne majd ehken sapad.
 Mily pisztorörd lenne, lám, itt,
 Merj hát, hisz minden arra csébit,
 És szinte tuskol, tal fele,
 — "Igen, de hogy kerdek belé?"

Ej, orvos, orvos, elfeledted
 A harmine év elötti lethed,
 A nőt hódími mint tudád
 Legit Amor helyt kékulaj!
 Nos hát, a lány fele kerül,
 Biralmában melleje üt,
 Merészen fogja meg kerét,
 Keresne rajta úterét.
 — "Forró a vér, —" morog magába,
 1. "Hisz orvos!" siri an a lányka: /
 Majd se a néhány kérdést. Köröngnyel
 Hogy hánykor lekszik, hánykor két fel?
 És így folytatja: "Lássa nagysád,
 Nem érsi er a fiatalság,
 Mert ily kérdések fontosak;

Pedig egy só himond sokat.
 A vér, ha forró, — vágyakat kelt,
 Slinek nem jó, ha állnak ellent;
 A szív erősebb dobbanása
 A vérnek föl-föllobbanása,
 S ha lártam ég az agy s a test,
 En jel, csak meg kell érteni ért."

Alisa nagy szemmel bámul rája,
 Amar meg önmagát csudálja,
 Mily ékesen s mily okosot snól,
 S így szöve ter át a szavakról,
 "Bölcsővet" — mond s arcátlanul
 A meglepett re ráhajul,
 Fülét keblére préseli,
 Hogy szívverését kímleli.

Tegény kis szív, oly félre verdes,
 Mint szöve hallott kis madár,
 S a doktor snól: „Heves, nem rendes,
 Amennyire hallom, — habár
 E vaslag öltönyön keresztül
 A fül más neszül is megrendül,
 A hangnak így elvesz fele, —
 Kisasszony, kérem, vesse te!"

"Kavarba jó" Alisa e snókra
 S az arcát mélyebb pír lepi,
 A doktor úr hiába mondja,
 Birony nem enged ő neki;
 Hivatkorik Terézre Áru
 Hogy egyenest megkérte rája;
 Kisadni igen tényleges,
 A szív verése mily heves? —
 Alisa ám inkább hatni kéna,

De nem nyúl hozzá pifí-kén!

Sokott eseliker fordul Áru,
 Elvesz egy dobant, s hitárva,
 Mosolygat hűs hi ebből, egy
 Kapogtatót s egy halsövet.
 Nos, hát ezek segélyivel lesz
 A hallgatóság, — beleegyen?
 Vifijai arton, megmutatja,
 E két eszköze segélyivel
 A szív verését mint mutatja, —
 E két orvostól félni kell?
 Gy hiatalombizonyt hi látat?
 — S ledisputálta a habátat.

Ah, e fehér nyak szinte villog,
 S e hó mily irró hó lehet,
 A vágytól Áru neme csillog,
 S a kérde — érni — megremeg;
 A kimrett újás kapcsa mellet,
 Mi csak fém tartja a ruhát,
 Ah síkhi art a formás keblet,
 Mi neki már nem hűi vágy, —
 Mert tárn, a lény is szinte resket,
 — Csak most segíts, szent Áru kábip!

A riemselenség oly sokott,
 De bájos út, mely célra visz,
 Ki nem hockóintat egy pofot,
 Áru nem lesz a snép Alisa,
 En harmine év elöt is így völt,
 És gyakran gyövelenre hívott;
 Csak neha jät pof: — persze, akkor
 Ifjú s cinos völt még a doktor.

An újast hírei rejtel vonva,
 A hűbcsővet gyorsan betolja,
 Egy pillantra is vet utána,
 És akkor már öt győzei leír;
 De hirtelen főláll a lányka,
 Szemében a harag iktár,
 És azkor resket meg kiáltja:
 — "En önsöt algas súdítás,
 Foggy viszálat az alkalmammal; —
 El innen, hagyjón el arómmal!"

A doktor hárog nagy zavartan,
 "Hej! réy soksem vált ó zavartan!:"
 De csakán kiinn a könyha réira,
 Valaki azt erősen réira.
 A hangra félriad a lány:
 — "Ön csakán azt is ránk talán?
 Jön a család s az egyó réira,
 Mindenki tudja majd a háiba,
 Mi rejgen, — meg vagyok gyaltírva!"

Bír' áron meg vált most ijedve,
 An ördög súdítását ilgenre,
 Simábban ment en régen mindég,
 Vagy győze, — vagy képen legyinték,
 Csak ennyi, — sim ily jelenet!...
 S mi legrosszabb: hódításról,
 Aranydíjra s rép lány bírásról
 E perc után sú' sem lehet,
 S kacagnak a kudarc felet.
 "Törje azt? nem, nem, soha,
 Hiszen nem olyan ostoba,
 De söt — bánulja a világy, —
 Nőülvesni, — s ily bírja hát!?"

A gondolattra tett jön egyben,

Im esküsnik becsületére:
 Ne legyen köny e rép szemekben,
 Mert minden jóvá lesz ma séve,
 Mint férjnek csak megbocsát meg,
 Meglátja hát: nem algas jásik,
 Hisz meg mikor először láttam,
 Már akkor gyuladt irté lángra;
 Imé, hogy en komoly beszéd,
 Hammitól kéri meg kerét,
 Horvá indut e percben meg.

Alis e síkora elborongatt,
 "Igen" s se mondva, sem "nem" et;
 Elhagyta futni hát a doktort,
 Mi megörült hogy már mehet.
 A főurak helyét, ime
 Itt hát az első férj-jelét,
 Allása megvan is címe,
 De hát réy az, mit ez belét?
 A húrke, rép hatán után
 E férj férjnek gúny csupán!
 De másrészt, rére helyesét —
 A bál jut im eszébe ép —
 Oly teha hívány könyezet,
 Elvégre is, hová veret.
 Ah mert e bál, a segnyep este,
 Egyéb se vált mint svörnyü lecke, —
 És mégis, réir nélkül keret
 Nem adna, — ah de mit segyen....?
 Tündésért anyjához megyen.

A nyugtalaniság réi léptit,
 A hűsorok közt ily fut réig,
 Majd az a lépcső félradlud,
 A vendégek közt nekinyun,
 Niki meg a látkik ó a bálban,
 Nőöröme rémosolygának;

O' hiedegen lóndóhulad,
 La pülke függönye fele tart,
 Hogy onnan sötét Terézre le,
 Magához kéri föl, s vele
 Az hétköznapokat beáll majd.
 Péteronja, nyílik is a kárpit,
 I — itlise meyermed, olyat lát itt:
 Floreke sül im az o' helyén,
 Azur hogy: egy vendég ölen,
 Nyakait körülkeresi karsja,
 I van csókra csók, kacaj kacajra.

Premére csapva két kerít
 I ijedve fut sora a lány;
 Kudarax jön vele szemben ép:
 „Ah, ah, madm'selle Alisa, na láim,
 Kincs méir bogja, nem is beteg,
 Pedig helyét a kis Floreke
 — Csak méira persze, — elövé,
 Ön itt van, most megint öné.”
 — „Óh láttam, s sötét jóval is,
 — Takajt föl a szegény Alisa,
 Pírulnom kell, hogy láttam is.”
 — „Azt mondom erre, kedvesem,
 Felel kudarax finom mosolygók,
 Ön is, ha bárcsen így tessék,
 Régi sötét ritke volna sokkal;
 I nekem sinsein jobb, ha Hegged
 Kém oly, — hogy úgy mondjam, — merem.”

Játószató, ha en való,
 Hállok, vagy sévedt füle?
 Annak se hisz szegény Alisa,
 Anyjához fut le inibe,
 Elmondja mit kudarax tanít,
 I mit látta ép az fönn elébb,
 En illeken dolog után

Távoznok lehet csupán,
 Reményli: anyja is beléitja,
 Hogy nem marad egyéb itt hátra,
 Anonnal elhagyják e házat,
 Ahol maradtia gyaldarát.

Teréz nyugodtam halja végig
 A lánya fátörvült becsélt,
 I könyvébe számadást jegyem fel
 Körögre körbe plikjegekkel.
 Manó meg o', még értik egymást,
 Azóta máskép fog fel egy s mást,
 Mint még csak három hó előtt;
 Manó eláke fíj-jelölt,
 Vinek oly lelkes bámulója,
 Hogy látna sem hisz rókat róla.

— „Bálonk becsélt; — sötét rajza nyersen —
 És nem tudom, mi lett, leány?
 Velem nem rátt illeken egy sem,
 Koszul is láttad azt te tőm;
 I ha csokolork is Floreke,
 Nem látom át, miért kellene
 Itt hagynom ezt a jó helyet?
 Ha nem tetarik meny' Ariva irhón,
 Inkább, semhogy fejemre bírt kor,
 Egy sötét se leon majd ellene;
 De semmi kedvem, innen menni
 I mint rátt, alighogy harmadennyi
 Kis rongyos penzionkon tengni.”

Szegény Alisa fejét lehajtja,
 Megkórve, háson, visszakamegy:
 — „Fogalmas Istenem!” — sokajtsja,
 Te majd nekem meg, mit tegyek?
 A kis pülkét Floreke s lovajja

Már elhagyák, a kinn nevet
Florence termében an ir,
A lány dalu kacajba fül.

Alisa amint mereng sokáig,
Kézbe hajtván szép fejét,
A fülke: kárpit réjjel válik,
Ah Ervin an, ki most beleji!
Alisa an egy küldötteként
Udvölti a réj várt Ervint,
Trívét kisérja most előbe,
Okos domicsot kérve tőle.
„En, helyesében, — mond halain, —
Arvákra mennék, mert ha tén
Kedvesek is an ifjú párjék,
De mai nap csak pénzre nének;
A főrangút nagy részét meg, — lássa —
Lenyűgni rangja és állása;
Hitbiromány, végrendelet,
Kak rája súlyos terheket,
Csak ily s ily rangu nőt vehet.
Legtöbbje ardein, mint magam,
Leéli élet hárszatam,
I nem nőit inkább, hogysem akként
Veressék ebben, bamba vakként.
Legősmébb somicsom an:
Nem veart ha Arva nője lesz.”

Lesújtva hallgatott a lány,
I két finyes könyvesépp gyűlt remébe,
O mondja art neki, halain, —
Mily balga várt futó reménye,
Hogy egykor tén majd oldallán.....
Oh kába álom, vége, vége!

Nevéssel rá ragyogva jön ki
Alisától boldog vőlegénye,

A többi át körülökönti,
I annig sok jót kíván egyik
A többiek kinevetik,
I ajánlkonik legtöbbször rája
"Hogy lesz a ház sa nő" barátja,
Nincs vége = kossza, míg karagnak,
Szavakra célozó szavaknak.

Alisa an ültetből kiválik,
Usábror várt ma e helyen;
Fekérné meg marad haldéig,
Terhükre o' minnek legyen,
Hisz an anyós csak néha = néha
Fó-színvel töltött, rosa portéka,
Ha itt így megfirtnek érte,
Mért menne irgalom = kenyérre?
Felmondja két lakásokat;
Kudarcra igért egy kis snobát,
Hisz o' úgysem kíván sokat,
I mindennek meg utána lát.

A három hét nagy gyorsan elmegy,
És elhord an esküvőt,
A templom fulladdsig telt meg,
A kandi nép kemrség, nyíróság;
I nem névre art, hogy srent a hely,
Ugy másnik mind a padca fel,
Ahogy csapszikekben sokás,
Art hallva, hogy követy a nőst.
Lapokban benne várt a hymen,
Ki nem jön el, birony vesnit;
A nászruháin bámul an itt,
An a haldélos sapadt sámen,
Melyet mutat a szép ara:
Ily vén férj mellett, nem csoda, —
El is siratka pár banya.

Megadt, — elhangzott síri esendölet

A "kötömizlan - köttodizlan,"
 Éso" kocsin an új pár ment el,
 Terén s Kádarcz a másodikkban,
 Amint a nagy kocsikeru ének,
 Hol viart a megrendelt ebéd
 Egy ir eji a kapun kilép,
 Csaknem beleje ütközének;
 Alisz rápillant s összerándul,

— "Mi az?" — kérde a férj ijedsen,
 — "Ah semmi, itt jött a gróf halála ut..."
 — "Vagy így?" — Egymást körönsék kesken.

Tovább haladva szól a férj:
 "Jó, hogy megvánta ön elébb,
 Függetlenségre Ervin grófra,
 Igen, igen röstellsem volna..."

Halain külömben nem kevés
 Csak puresa; — lám mino' részely,
 Hogy itt lakik e szállodában,
 I nem ott a grófi palotában..."

O'itt lakik! En a fedél
 Amely alatt eszménye el,
 Kér holt tanija unatlan,
 Hogy oly nagyon boldogtalan!
 — "Itt lesz lakásunk?" — kérde félve,
 "Nem, kedvesem," — szólt rája férje,
 "Ébédünk csak, s este harkor
 Elváltunk szépen an uraktól,
 Cs fötkeressük his tanjainkat,
 Hol ráink oly edes percek várnak."
 A dokor boldogam mosoly,
 Alisz oly bágyadt majd terogy.

A nászebéd vigam lefolyt,
 Meg a persgö is dusan, árral
 Pálloztak a surkos utagok,
 A herceg gyöngyöno' pohárval

Kocint an ifju pár üdvére;
 "A föld legirigyeltsebb férje"
 Köszönve élte barátait,
 Ahik körül ma annyit lát itt;
 Fését tudnillik: it valóinak
 A herceg is katon a "sátrak",
 Ahik elmés ajándokait
 Alpona beszéddel nyugtja át:
 A férjnek egy dohány-szelence,
 Öbleben egy csomó arany,
 Dártjait fogd a jó szerencse,
 Kegyet élvezne boldogyan;
 Alisnak ékes drága bogár
 Arany smarvas, rubin szemü,
 Amis tege smaragd a fü;
 — "Értéke — mondja — ugyse sok bár,
 Csakbe jusson ezt ha látja,
 Jó férjének sok hü barátja."
 Alisz nem érte mit tesu, en,
 A nig had rajjal eljener.

Félkelnek; a szép ifju nőre
 A herceg a köpenyt feladja,
 Amint an egyik gargon jó be
 Levéllet, — a helygy cine rajta.
 "Bizonynyal újabb üdv kívánat,
 Megnéked ott hon idesem." —
 Kapun kívül hirtök állnak,
 An "ifju pár" kama megyen,
 Mily agy-legendyes és sivar lak,
 Im börtöne hdt en leszen!
 Beeséle tehát megmentve
 De sine, — végleg eltemetve!

A doktor linyoló hevében
 Trivire vonja most Alisát;
 "Egy perere várjon várjon kérem,
 Míg levelem an ara-elisát, —
 — Artain — ugys — öné vagyok!"
 A no" elfordul, szép szemében
 A bimat gyöngye ott ragyog;
 Majd hogy belép a kis alvába,
 Csakugy borrong egész valójá.
 A snobelómyt elutasítja,
 Örül ha most senkit se lát ott;
 Reszket kere, míg leszakítja
 A mirtasz- és narancs virágot,
 Utána bomlik egyik fürtje,
 Marvonyvállára szétterülve,
 Jamig megoldja hófehér
 Aranyhajján a csatát
 Eléje hull an a level,
 Mit még ebed alatt kapott.
 Ki küldhet údvívómatot,
 Ki vonja a seregny rabot?
 — A levelet hogy fátakítja,
 Belőle hirtap hulla ki,
 Vörös irónall rája írva:
 "Inerensét kivim Tallagi."

Ha esti lap; körüljegyerve
 Vöröset holmi "esevegés" ek
 De amnak f: sáinkely: China persze :/
 Egy - egy sora egy seregny belyeg;
 A fogadás van at leírva
 De nines ki ne ösmerje ezt meg:

"A nap rokona" an a herceg,
 A doktor — "Könyvek mandarinja,"
 Alis — a "szép cukrászleány." —
 Tu mai nasa — hát ez talány?
 Irsonasos, irsonasos —
 Arcain at érri, ig a belyeg,
 Vésárt ütät kesken a viték,
 Trivire egy durva láb tapos,
 Trémanva benne minden égit,
 Haldoklik a megtört remény, hit,
 A kin vad linyolá fátasap égit,
 Körül, keservek végtelen
 Vad tengere nagy fektelen.

I ez ember, e lason, a férje!
 Gladd léssa hát, hogy nix szemébe,
 Binét talain tagadni fogja?
 Oh bárcsak! bair hazugság volna!

Kühat gyorsan kaphod magára,
 I ugy lép a gyűlölt férj elé,
 Mar vonja at sováran Ára,
 És tárt karokkal jó" felé;
 De visszatiltó mordulattal,
 Trémében linyolá haraggal
 Kiát Alis, hogy megremeg:
 — "Ha ön tud erről, monyja meg!"
 Eléje dobja a papírt,
 És düb arcával rémerek,
 An, olvasván a söröngü hirt,
 Elröldül, egy pár söt hebeg,
 És megfogorik egy hiszörba,
 Külömben hirten összerogyva.

- Gyax sehit, nem is tagadja,
 Oh mennyire usátom önt!"
 A gyűlölet erőt vesz rajta,
 Feláltományt magára kapja
 És elrakom mint üldözött;
 Maradni itt, nem is lehet,
 Hol minden gyönygyat ránevet
 A búsorok, lámpák, falak
 Oly gyönygyosom vigyorganak.

An utca lenn oly néptelen
 Túl számszja rajta a havat,
 Alisz, eszméletű képtelen,
 Nem tudja merre, csak szalad,
 Ugy fél, hogy fájja át kezei,
 És esküdjön jussát kéri,
 Bár, semmint bírja en usáit,
 Inkább várakozja a halált.

Ar, a halál! Mit is keresne
 En életben, mely oly sivár,
 Most szenvedetlen még telke-teske,
 Halála vértanú-halál;
 Szépsége teljes birtokában
 Omalyon hát a sírba bástyon,
 I úgy melettt a sígyen érte,
 Széplőtlen szálla telke igbe!

I ott áll szegény rádál a rácsra,
 Kérven hogy rajlik a folyam
 Kétségbe sodlik egy a másra
 Lok szábla jég s odább rohan
 Egy némely zsákminyt is viszen,
 Mit úgy rabolt kisebb vizen,

Hunyha földel, fátörés levégva,
 Köröke künd, vagy uszik rajta,
 Fél-és lebukkan egy tört sajka,
 Mint öngyilkos haláltusába:—
 Kintudja majd hol eszajja partra
 A vad folyam hajlékos árja!

Ott minden oly sötét, ijertő
 Oly rémes még halálunk is,
 Borradva fordul el Alisz
 És oly körel habonni kend ő;
 Oly szörnyű médon halni meg,
 É folyamágy sötét, hideg,
 Fegyes hullami kört rívólván,
 Fél-földobotva, meg temérten
 Vonaglómi, míg szemnyes árja
 Vég-sokaját keblebe fojtja .....

Igy látva szemben, szörnyű véget,—
 Bir vonrerövel még an élet,
 Van annak olyan sötétos bájja,
 Amért an állat halálakolva,
 A fereg, félig srettinorva
 Csakugy ragaszkodik kourájá;
 Dehog a kínos lét mit ér .....

De ah, hisz mégis, mégis él!
 Ah hát red, hi ifjú, szépen,
 Virágkora bünyös fényében,
 Fogyat remélhet üdvöt élet,
 Ne mosolyogva már an élet,—
 É hullóimán korralmi várának?
 — Fátörés s egy fényes pátolat lát,
 Szörnyűve nem megint oda,
 Hol a pazar csithám vakít .....

Oh ég! hisz en a szálloda,
 Hol ő; halom Ervin lakik.

A hön imádlott ifjú kéje,
 I an élet úgy soványgott élve
 Kelkében erre egybeforr,
 An édes, bájos élet — Ervin,
 Ah néha szívnék a keserű kím,
 Mi most szívem vadul sípor;
 A pillanot csodás varázsa
 Csóbitsja, vonrod át korridja,
 Míg a halál, a szörnyű kép
 Meggyöngyösi itéletét.
 És csaknem önsudatlam lép be,
 Ah a kapuskól kéri felve:
 "Kérem Ervin gyöt. itt lakik?"
 "Elnö a harmminnyölcödik."

Nem tudja hogy, — benin vom halámsát,
 Mi látsza őt, ijedten hátrált:
 "An istenét, hogy jó ide?
 Meggondold, hogy jó híre....."
 Szegény Alisn élje roskad:
 "Ne vélyen, Ervin, rólam rosnat,
 De ha csak egy csöppet szeretet,
 Ne ürön innen engemet....."

Ah oly nagyon szép volt e perere
 Rajt annyi csóó oly szende báj,
 Oly szép volt mint a Loreley,
 És Ervin ellenállni gyenge:
 Györgöt, szívét gyöngyöve fájja,
 Alisn pikegve omlik nőjü.

A város botránybróniraja
 Egy íkes lappal gazdagabb,
 Torfélérepen variálja,
 A dolgot minden pletykálap,
 És van beszéd főváros-szerte
 An egyik kerd, a másik felet:
 "De hát hogy történt, mondja esar."
 "Bix a nőrejen hagyta el....."
 "A vén bolond megérdemelte,
 Mert vett oly szép és ifjú nőt,
 Külömben jobb, hogy most előbb
 Történt meg, így nem oly reserves."

Ugy vélik mások, hogy a férj
 Fühivja neje kedvesét
 Hiszen a társadalmi rend ez;
 A kasszinóban és Klubarcánál
 Árulnak rajta szerfelett
 Hogy Árova dolga így esett,
 Mert nincs is szebb egy-hosszú arenál!
 Ezt látni módjurban van igra,
 Mert Árova itt van minden este,
 Sa ginyos részesiten tulesve
 Könyvével a kis termet büjja,
 Jogászszempontor tömkelegjén
 An elhagyott férj mind belebb men,
 Csupa ténnyállás, büncelelmény;
 Orvosnák ez bizony szoratlan!

Egy hétre rá, egy röpiratban
 Mely pár száz példányban kinyomva
 A „tényeket” elősorolja,
 Mifélté meggyőző erővel,
 Hogy neje „akkép hagyta öt el,
 Hogy hárságtörés gyanija
 Ketségen kívül fönnforog,
 Minek legmeggyőzőbb tanuja”
 (A többi „hoggy” s „hoggy”-at törött)
 Hogy Ervin grófhoz költözött.
 Világos lévén a dolog
 La Szent-István-i törvényben
 Levéni ex föbenjáró büntetett,
 (A új kódex nincs még érvényben)
 Büntessér súlyosan a hűtlent.

Jogászilag vevén a dolgot
 E dolgotat megírova jól volt,
 De a szegény Árvát ezért
 Nevetlér úton-útfelen;
 I nem Monikus-e, ha a férj
 Bironyitgatja szertelen,
 Hogy, mit más bölcsen eltagadna,
 A neje öt iggy s iggy megesalta.

Azokban sem a szöbesséd,
 Sem az, amit kitoldva, léha
 Pletykáid több lap elmesélt
 Le végre Árvá „exposé”-ja

Net nem hatott ifjabb Halán
 Lakánar tölgyfa-kapuján
 Amelyen cimerepajzsra vágva
 Egy szárnyas párdúc s négy lábú madár
 S egyéb ily diszes szárny karmába,
 Milyet tudós fantázia csinál,
 Diszely kilences koronája.

E palotát nem lakta senki,
 Csak egy-két asító család
 S kövér portás nyitá, ha ment ki
 A folyton zárt kapu felét.
 A város végén Mertes közt volt,
 S iggy távol tőle minden kőpont,
 Larásul Ervin nem szerette,
 Sem atyja nem lakott volt benne,
 De rejterül, szerelmes párnak
 Kitünő s kedves volt e lak,
 S néhány kalandjáról Halánnak
 Regélhetének e falak.
 Nem tag a belsége, de fényes,
 Masolyg itt minden, öntudatlan,
 Nem látszik semmin, hogy laratlan;
 Művészkisléssel, melyen Menyes
 Bíráló sem talál hibát,
 Rendelve a derült szobák,
 E kedves gerlepár-kalitban.
 S mit kűlföldön utarva gyűjt
 Diszest s csodást Ervin, az itt van,
 E kéj-lak éreül együtt.

Íde hora a mézes kétre
 Az ifjú gróf szép kedvesét,
 I nem hat szerelműr édenébe
 Se lap, sem írat, sem beszéd.
 A gróf futó réjt várt e kéttől
 Va kéjmoimorból úgy eszmél föl,
 Hogy, bár nem érti mint esett:
 Szép kedvesének rabja lett.
 Szerelmes a blaxirt világra,
 Kincs vágya más, csak folyton látni
 I ölelni azt a drága nőt!

Im, bár csak kéjre nyerte őt,
 Kém csak láthat foglalta el,
 De szívét kedvességivel.

Ettunt számdára a világ,
 Kincs, mért e büszkéből kivágy
 Mit a kedves nő vont körötte
 Magához egy hajszállal kötve,
 I mig esőnek tőrrel tartja rabját
 Onboldogsága, mint a prima
 Szivárványozint ad jászra viszra.
 Ervinner édes most e rabság,
 I így elárózza, kétről kétre,
 Própul egy élvöl újabb élvöl,
 Felhellenül meg újat kérvöl
 A sybarita remete,
 I hihetlen boldog élete.

I Alisa, ki eddig csak a gyaranta
 A szerelm legédesb titkát,

Az ifjú vér kevet követve
 Péket vesit most: hó szerelme
 Erxéri s mégis szívies, —
 — Felicia szerelme az.
 Az, szívies, egészen addig,
 Hol már az eső szóra hajlik,
 De itt érzéri, ad s vesz élvöl,
 Szerelme gyövi a szemérmét,
 Katalmasabb érvés a gyöngét
 Es lánnya csak hevesbre nő még.

Írve gyöngörrel szinig telve
 Kissen övé Ervin szerelme,
 Mely oly gyöngéd, mint végtelen;
 A mütt elfozalir lenge köddé,
 Számdára semmi más sines többé
 Csupán az édes szép jelen;
 A régi büszkeség feledve,
 I az is, hogy ő a híres szép,
 Kisz oly magasán áll felette
 — Bármit vegye, — szerelme tárgya
 Hogy néri viszra, s minte bántja
 Ha Ervint térdlen esdve látja,
 A parba, hisz ő illenér!
 Szeretné szászok viszavenni
 Szívét, szabadságát, magát,
 Horrája szászok annyit tenni,
 Hogy újra mindent adja át,
 Ha egyszer esd az, tízok adná

Onlányt drága kedveséner,
 S ha bírná, néha megtagadná
 Mert így tán újra kedvesbbé lett;
 S lám Ervin, ari gyermek ismét,
 Maga úgy kéri, térdem is még
 — „Ne, oh ne ennyi édeset!”
 De fáj, ha ismét szíviesebb.

A rózsaszőnyeg telpes négy hét
 Ervinnek álomül telik,
 A mámorból most ébred végkép
 És helyzetén elmélkedik,
 S im. józanul meghányva = vetve
 Azt látja, hogy Klóra szerelme
 Már életföltétel neki,
 A gondolatból sive vesztet,
 Hogy egykor őt elvesztheti,
 Mert őt vesztve, mindent vesztett!

S e ponton oly alávalónak,
 Silánynak látja önmagát,
 Mert csak maitresszül vélte jónak
 S axxa tevé, kit úgy imád;
 A helyett, hogy nejeül venne
 Az eddig tisztá, szende nőt, —
 Lealjasítá s beestelené
 Tevé egész világot elött.
 De ah! a jövőtélel útja
 A szent ottár elé vesztet,

S mi botrány lenne att ha nyugtva
 Maitresszener egy gróf kezét!
 A szeretőjét venni nőül,
 Péti és durvaság jele,
 Thi ezt tevé, már félig örült
 S a társaságban nincs helye.

A nagy dilemma mindkét vége
 Egyenlően fogas, kemény,
 Emitt szerelme, szenevedélye
 Ott a rideg közelemény;
 El most magát melyiktől térje
 Mit hagyjon el: szerelmesét,
 Vagy a vagyon, rangját, nevét?
 Csak itt, most éri gyöngye voltát,
 S a sziv, s a társadalmi korlát
 Charybdis = Scyllaként dobálja
 Lelkét, s a oly törekény sojhat,
 Kärmerre tart egyforma bajt lát, —
 A hánykodás közt egy fonálra
 Kivesztő utat igér,
 S ex ax: ne döntsen most, de várja
 A válopár mig véget ér, —
 Így eγγελöre most kiter.

De addig — újra fölkeresse
 A kört, amelyben eddig élt?
 S ott tán mosolygva dugja szobrá,
 Hba emlitik szép kedvesét,

Kérdésem, hogy farró-e esőre,
 S a Meble is oly köfehár?
 Erőin amig ezt elgondolja
 Angyáiban, érzé-forr a vér;
 Pedig ez ott már úgy van rendén
 Egyrangú a kedves, az eb, mén,
 S ha e kérdés nem sért soha:
 Hogy jó futó-e a lova,
 Szimatra érez-e ebe? —
Anna kérdés hogy sértene?!
 A kedves jótulajdonosa
 Ott a vitákna'k rendes tárgya,
 S kétségbe vonnák ip eszt
 Látván, hogy bántja e beszéd.

De másfelől Alisra is jobb
 Ha, mit fölvert a nagy eset,
 Leülni hagyja még a friss port
 És a platykár színhelyén nincs ott;
 Utarni ügyis kedvesebb
 Mint itt beszélni nézni folyton:
 Az ijel mennyi hó esett
 Mely bár fehérlir még az ormon
 Az után már sár szennye lett.
 Nincs társaság, — egyir se lát mást
 Mint egy hó óta folyton egymást,
 Fijérni most nem is lehet
 Plyenror csunya Budapest,
 Felő, Alis megújja ezt.
 El hát! Olaszon, Kér egeddel,
 Melyből örök tavasz mosolyog

Ah, téged hadd keressenek fel
 Az elrajtózó boldogok;
 A dal, a szerelem harója
 Az új fátylát borítsa hát a
 Szerelmes pár kis nőskutára,
 Hogy edesebb, szebb legyen álma,
 Itthon meg lesse pár anyó:
 Még hull-e márciusi hó?
 Szépségre s fajós szemre jó.

Alisra Erőin körli tervét
 Hogy holnap utra keljenek még,
 Olaszon utasít be mostan,
 A nyárra aztán Svájca gyorsan,
 S néhány furdót meglátogatva
 Úgy érjenek a Trajnapartra
 Hol elmulatva pár hetet
 Az övve térnek Pestre meg:
 Alis örül, tapsol, ugrálova,
 Im teljesül hát régi álma
 Oly boldog, táncol és kacag
 S Erőinnek esőrot esőrra ad.

Ah szép utasni régi módra,
 S nem úgy, amint az most divat,
 Midőn villámvonatok robogva
 Köpít alvó utasokat;
 Három nap tart Londontól Pestig
 Stambulig újra három nap,
 S az első nap elunja estig
 Hogy oly röptébe lát sorat,

I mig olvas, olvas és esz,
 Az út unalmasan telik
 És hátsón tekint az égbe
 Ha a nagy út megtéve végre.
 Hát nap hat országban haladt át
 De mégse térorolta napját:
 Pár utitársa holmi mondait
 I regét, mit hírlapból szedett
 Passél neki, ő ezt és sor mást,
 Mit unva utját, kieszett,
 Egy könyvbe írja otthon össze;
 Hát országáról így utirarcol,
 Hát nemzetéről jellemrajzot
 Thomoly képpel becsátva köve;-
 I könyvével sor szemét rissúr
 A „Times”, „our own”-ja Blowitz ír. *)

A másik mód se megvetendő:
 Karján a porrécvastag kendő,
 Látcső arasztva a nyarába,
 „Handbook” s napernyő a kezében,

*) A hírlapok az év október havában köztárakat az érde-
 kes hírt, hogy a híres Blowitz ír, a villámoosaton, lapja
 képviseletében Konstantinápolyba utazott, hol 3, monda
 három egész napot eltöltvén, „személyes tapasztalatai
 alapján” igért beható, két kötetes munkát Törökország
 politikai, társadalmi, vallási, pénzügyi és egyéb vi-
 szonyairól, hasznos alapszággal tárgyalván a többi
 útutazott országok viszonyait is.

Világnak indul nagy merészen
 I nyolc hét alatt felét bejárja;
 Ahol kell a „Handbook” szerint
 Ott öt-tíz percre szünetel
 Megnézi amit „látni” kell,
 Aztán tovább vonul megint.
 Ha rönköket szépen soravette,
 Megtér Londonba boldogan
 Ha kérdik, mit látott? - felelvé:
 — „Oh a rönköben mind benne van.”

De legfuresőbban elvezetnek
 I másfépen is, a nászutat, -
 Pedig ez is modern divat!
 Miskor magányt, eszdellet keresnek
 Az egymást bíró szertör,
 Most rajba-bajba mennek ör.
 Esküsznek ite tolettben,
 A bérbesin nagy láda vár,
 A hársba a vendégsereg
 Meg nőrebédre tere meg,
 Ör a vasúthoz futnak retten,
 A láda majd feladva már,
 El gondos férj külön coupét vált,
 Mosolygva nézik ott az új párt,
 Amint az úton elvezendő
 Lábszár, ernyő, shawl, bunda, kendő,
 I egyéb motyót hordókat cepel.
 Es beun nagy gondodal helyez el,
 Aztán egy-két Malapdobox,
 Mit a gyöngéd férj kerbe hoz,
 I két kézi társ - nincs más semmi,

Mire üggyelni kell, esor annyi.
 Buntakban (hisz künn hull a hó!),
 Mindegyik egy-egy esakimó;
 Lessék az est, nő a hideg,
 Benn irrad az ablak üveg,
 A férj, tagadja bár, de fázik,
 A nőnek is esor verra látszik,
 Hogy eltakarja mind a szörme,
 Lattára a hideg gyötörne!
 Van átszálló is rövide három,
 Abolyódot vinced kell magadnál,
 Szerelese meg, hogy a határon
 Az utlevélert nem ravarnak,
 De neofszmer átutér jeoged,
 I mindannyiszor a szord hideg
 Beesap kocsid nyitt ajtaján,
 Bár! meg ez is násszj talán?

I a „citromok honába” érve,
 Esupa rideg vendégszoba
 A fénys, roppant szálloada;
 A folyosón jár: kel népe,
 I mögöttük mosolygva, hogy
 Esék megint új házasok,
 — Egyénásmár jellel integet;
 Ajtódon les a szobalány
 Nem csórolóztat-é talán
 Ezt látni néri élvexet!
 Aztán megint lovább rohamni
 Thorán kelsz, bérrossit veszel
 Egy birtosabbán késsze el,
 Van boskuságod násszok annyi

Mint üzleti uton szorott,
 „Tu la vouloü”: magad orold!

A finom epikureista
 Talán Ervin máskep tesszen,
 A muttból emlékezve vissza
 Hogy mulatott egy s más helyen
 Most e nyomon megállapítja,
 Az uti program mint lesson.
 Hogy ismeri már Európát,
 Hisz minden év más bájold tájt
 Adott ösmernie apróra,
 Szüksége nincs utmutatóra.
 Szentpétervártól Gibraltárig
 Eléje mind esor ismert tájt nyit
 A szállító alkalmatossáig;
 Egy ösmerehént tud esupán,
 I e táj, — ki is találta tán
 Türetelt s comme il faut olvasó?
 Szülő hazája Magyarorszáig.
 Mit ebből ösmert: Pest s talán
 A gabnatermő ösi jószág
 Ez is sor, van mágnás elég,
 Ki nem volt birtokán se meg.
 De hát ki utargatna otthon?
 Megengedné-e ezt a bon ton?

Ervin tehát szép kedvesével
 Egy este s éjre száll meg Bécsben,
 Az operába páholyt vesz,
 Egyéb sines ott most érdekes
 Aztán tovább visz a vasút,
 Nem szép most a Salzhammergut,
 De annál vonzóbb Gotthard tájja,

Hol már alig lesz egy nap hátra,
 S a hegy alatt a dal hangja
 Contrabasszagnar nyugt keset.
 Amint ör éj megérkezéner
 Megharsan a offörelmi éner,
 Örnöröngy tölt ezer szemet:
 A nagy mü befejeztetett!

Alixa ohajtja látni mint megy
 A munka a föld mélyiben,
 Ervin mosolyg: jó, neki mindegy,
 Itt mennel őt, vagy a hegyen;
 A vállalat egyir verére,
 Kivel ért ma még beszélne,
 Bert herceg, jó barátja is,
 Egy szertocsin beitt, - a másir
 Anyagszállító állomásig
 Gyalog mennéner, - tetovir-e?
 - Ah mily dicső! - örül Alixa;
 Nos Ervin elmegy iribe,
 S megjö, - a herceg is vele.

A herceg, „duc galantuomo”
 Neven ösmertebb, neogyvenes,
 Kivált szép hölgyerért rajongó
 Cavallér férj s excedes.
 Most kedotelése a vasut,
 Csatorna, banya, alagút.

— „Ah, miért ne?” szöl s csodálva néz
 Alixa, — „a grófnö ha kéz,
 Hoogy férjiment ölt, átmehet,
 Mert így, szörnyóban nem lehet.”

„De miért éj hölgyner oly nehéz?”
 — „A sir, a víz, az istenér,”
 Van oly hely, hol esar terdig ér,
 De — szöl és sasosame rivillan,
 „Esar jöjjön a grófnö amint van,
 S ahol kell, sáron és vízen
 A karjaim közt átvisszem.”

Ervin kacag, a herceg nem:
 — „Hitemre!” — mondja, — „megteszem!”
 „Az esame nem ross, hercegem,”
 — Ervin felel, — „hát úgy leszen:
 Mivel nem férjiment nem ölt,
 Egy munkás majd áthozza őt.”

Most másra tere a beszéd
 Az úti programra szóba jö,
 Hol, mely időben leszner éj:
 — „Ah, szöl a herceg, — ez dicső
 Kiválóba hát egy szerre érünk
 Ött pár napot majd vigyon élünk.”

A bucsuzásnál szöl Alixához:
 — „Az esarösteren majd a hislhoz
 Melyen leszálnar a vasutról,
 Kirendelem munkásomat,
 S lesz gondlom rá, hoogy onnan tubról
 Azonnal induljon vonat.”

Ervin kikiséri barátját:
 — „Tündéri szép az ön neje,”

Dogy szól a duc, — sügy jó nezem,
Látásból én öt ösmérem....."

— Az arépet..... sor exren láttak

A fenyrepész nyert is vele....."

— Ah, a világricállításom.....

Most már tudom, — de mondja esar

A grófnő mért oly hallgataj."

A gróf mosolyg; Nem mulir máison,

Mint haogy még franciául nem tud

Oly perfect amint Kellene,

Honem mire Kézába eljut.....

Hisz én vaogy a mestere?"

Hogy délután a szervonot

A táj tororba béroboj,

Alisa csodálva néxi ott

A dolgozó munkásokat,

A fátyár vérpiros túxét,

Mely éjhomályban révedex,

A földalatti új világ

Exernyi munka esakörét,

Mely még kopog, für, vés, mig váj,

Itt alhot, ott rombol, repeszt,

Göngyér némán, tétlen állnak,

Mirint kifáradt briador

De slöngenek a halapácsok;

Mélyén az éjsötét hatáirnak

Exekóirva fut egy-egy piros feny

I megrázza mely naogy döröklül

A fajtó, vastag rör=leget,

Ott harcol tán még egy olacos rém

Hirályi lárja szirtfalán,

Es híreket gjordit alá.

A kis vonat dübürgve nyargal

Tán versenyemni voigy a rajjot,

Majd elcsitúl futása lassan,

I megáll egy helytt a két utassal.

A grófot itt egy mérnör várja

"A herceg, — szól, — elutazott,

Sürgös az ügy, igen sajnálta,

De én s egy munkás, lám az ott,

Ti a grófnöt ölebe vette

Mi teszür lisztét, ö helyette!"

Ervin bölint s elöze menner

Törül a nép sürré farr ssong, hemxseg

Mutat a mérnör magyarárva

El-el marad Alisa s munkása

Ex ember sáros, kormos képe

Nagy kendövel sőt italrótoe,

Behúzza a füveg, saemébe,

Tajt semmi oly jel, haogy nem több-e

Mint többi társa: ám oly könnyen

Alisat oly lágyan vitte ölben

Hogy ex a nőnek feltünér

Bármily érdekel nére szét,

S az út felén, amint a virben

Poesogva térdig jár vele

Pésabéttel szól hozzá egy ixben:

— "Taj ömer tán egyir szame."

A ferfi búsan igy felel:

— "Isar megcsapott a lánj ma délben."

Alisa sive meginolul mélyen,

I gondolja, majd segít szegényen,

Hisz oly jól korta eddig el,

Egy aranyat megérdemel.
 S amint az utjól ségjen járnak
 Odol rájok új vonatka vár,
 S hozzá bevillan egy sugar,
 Erüst szeme a külvilágnak,
 Alisa aranyáért benyúlva
 Nem látja meg, hogy centaurja
 Letéve őt a kis hidon
 Pici ny lábára csótot nyom.
 Alisa amint a pénzt odadja,
 Kézét az hével megragadja,
 De még csórolni meghajol,
 Lehull fejéről a füveg
 Kőnér Alisa és megremege —
 — A herceg az! Egyszer be szél,
 Csak a herceg sötét szempárja
 Alissra vágyóval rátapad,
 Majd égő, forró ajkakat
 Tapadnak kis kere hovára, —
 De míg Alisa magához jött,
 Az elcsógyult a nép rözött.

Megindul a vonat pöfögve
 Mind távol, nő a barlang öble
 A var homály derengni kezd
 Hajnalra váltik már az est
 A fény mely eddig átörvödött
 Sugárson ében hull be már,
 A külvilág alarot öltött
 Ah mily varázslat ideve vár!
 Túl volt, miöt riindulónak
 Majd új váltá a szarmarínak
 Jeges havas, sord képeit, —
 Sim itt mosolyg két ég derűje
 Eléd bársomy pársit Terülvé

A fény köpráxtat, elvarit,
 Olajfa anyka köldje bölint,
 Nahanestiget a távolból int
 Oly nyájas, kedves, csóbitó mind,
 Ah, mintha mind rád várna az:
 Exernyi hang, csong, rümmög, szerte,
 Nyjongva, dallva és nevetve,
 Hissz mind megjöttöd ünnepette:
 Kengő, virágos szép tavasz!
 A szív kitágul, balsamos lég,
 Arcunkba hajtja a piros vért,
 Az ajkunk az mi könnyű ma
 Nyjongva dalra nyilnia:
 — "Italia! Italia!"

S a dal honának drága földjén
 Ott sükedel a smaragol pást köldjén,
 Nyomán mintha virágosa nőne,
 Alisa a fűszál alig görbed meg,
 Tán a tavasz csodás nemtője
 S hegyene minden isteneinek,
 Alisa, a bájos, édes gyermek!
 Szívben a dal csatogása,
 Szemében a tavasz varázsa,
 Arcán az ifjuság románcsa,
 Tensejés szép most, nincsen mása,
 Mindenre most csak őt csodálja.

Foggy Áiroldba érkezének
 Még egyszer visszanék a Tájra,
 A búcsúzó nap biboréret
 Öt minden féra, kis virágos,
 A Gotthard hegyes minden kújján
 A hó sivarvány sünbe öltözött,

La lonka naqy sas legi útján
 Evex a hio, arany körött,
 Mely dogy sugárzik, szinte lángol
 Csupa aranysem a fölönáltt por.

Oh minden oly szép, oly csodás itt,
 Gyönyörre, szerelemre csóbit,
 Alisa szeme önkénytelen
 Epedve nyugosít Ervinen,
 I amint ex karjait pitarja
 Szerelmesen simúl hovája.
 I az örmű mely eodig elriséte
 Aggálygal töltve el szívét
 A hercegf-munrás furcsa lényre
 Itt könnyű ködbe foszlik szét;
 Szive csak egygyel van betelve
 Szeggy: Ervin edes szerelme.

Bentaróir egész Olasahont
 Megnézve mind, mi híres, szép,
 De ah, Alissnar e kies pont
 Várre emlérében étt,
 Míror már elfeledve régj
 Az "örök város" husvét napja,
 Amint az egyház legfőbb papja
 Az óriási tereu, szerte
 Térden felfő roppant tömegre
 Az erélyről fenn áldást hint le,
 Mígy szórn meg szórn harang vas nyelvé
 Az egboltot megrázza szinte;
 Amint az ünneq pillanotja
 Tízreer szívét megragadja,

Szígy éri mind megtisztulást,
 Felédve lelke porlokását,
 Alisa is ott hevert a porban,
 Körötte burgó térdelár
 De nem ragadta maybe őt
 Szörnyén a hit, - jól tudta hol van.

Maja látta később Napoly öblét,
 Trógyogva dús virány körül,
 Töltötte a Vénus füstöl meg,
 Fikált világvárat körül;
 Napfény lepi a tenger turrét,
 Szereq rajta mint arany esiga
 Sugárban mosolygva fúrolir
 Egy fényes gyöngyszem - Ischia,
 Vitorla sor a tenger szélén,
 Téhér laró rejreter mélyén
 Mint báringrók a rőd nyepen.
 Alisa csak nézi, elmereng -
 „Ah, - felsóhaj, - mily bájos,
 De szörnyor szebb volt Oliró!”

Maja álla Svájcnar bércatáran
 S megborradott, elcsédült, - látván
 A mértfalat, meredve égig,
 Tán a titánor pallosa
 Orosita bösz dühében végig,
 Tejen Kristály jégkorona,
 Hét xerge falra jár, ember soha;
 Aláterinte mely hegysoatradér
 Sötét öblü torrát fúrtásva,
 Bösz vadvizet saós ógra hullva szét
 Salárokhanva mind bémulva nére,
 - Penséges szép ex mind, - elösmeri,
 De csak az első lép kedves nére.

Kiviraaba meg, hol méterajrént
 Kőny, kemiseq, a sor idegen:
 Kálendör, bánrók, fejdelem,
 Hol az hivalg, on csap nagy rajt ép
 Kiner legjobb hallojatnia.
 Alisat, habár felet sem érti
 Dostonserüleg bántja, sérti
 A ragyogó Komédia;
 Ah, hátha még a mélybe löthet
 Se fesselt is aljas világnak
 Tengeröl tudja meg, hogy ez
 Sarat és sópöretet fedez!

Egy nap amint a szállodába
 A tengerpartból visszatér,
 Egy francia távirat várja;
 Pestről küldte a geóf ügyvéd,
 Ervin: a válójörnek vége,
 I Alisa most teljesen szabad!
 A nő saive örömmel telve:
 Nem bün tehát az ő szerelme
 Mit Ervinnek önrényt megad!
 De elötetült Ervin arca
 I ő elborult, hallván a hírt,
 Eszébe jut már régi harca,
 Min györmis semmitép se birt,
 Beszűlete s a rang parancsa
 Most kelner új, erősebb harcra.
 Miror egyéb sincs körbe gát,
 Csak az egész, a „nagy” világ.
 Alisa minden tekintetében,
 Györmily szerelmesen, szerényen
 Pillantson rá a drága nő,
 Csak vádat lát, s tusája nő.

Alisa nem tudja mire vélje,
 Hogy most oly ingerült heves,
 El-elmarad estére, éjre,
 Szóvalkorást másutt keres,
 A hártya lett új szenvedéje,
 I mig ő olyanra megkönnyít,
 Alisa szemén titkolt könyűt.

Egy este így amint magára
 Tüdőve búsan ült a hölgy,
 Bert herceg lép be a szobába.
 Alisa alig vehet erőt
 Új bánótán, — néma köszön,
 A herceg is szavába jön;
 De végre indul a beszél,
 A rendes első formasiágra
 Arról avtan Ervinre tét
 A herceg mondja hogy taláta
 I mondja neki, hogy idejö.
 — „Hol látta őt?” kérde a nő
 I elötör egy könyű szemében,
 — „Ért mondja csak meg, esdve kérem!”
 A herceg ráterint s megindul
 — „Bocsássa meg, ha bántja saóm
 Ah igre! nem volt saíndolatom;
 Alig az első heteken túl,
 I jól látom, mégse boldog ön,
 Tagadja bár, beszél e könyű.....
 Gyöfnő! oh hallja vallomásom,
 I ha tán egy férfi hő szerelme
 Visszavást színtűgy érdemelne,
 Trippünr ne muljék kifogáson,
 Az elválást az ön hozzája
 I törvénye is megengedi,
 Ah, mondjon hát búcsút neki,

Ne kösse semmi már hoznádja,
 Egy szót csupán és nóm leszen,
 "Hódolva lábához teszem
 Rangom, nevem, becsületeim.
 Gyárdaq, vagyot, korlátlan ir,
 Köttség és drága vides nékem,
 Mi vágyra tett élvérhetem,—
 Sim mégis helyem nem lelem,
 Talandozom haráttlanid
 Mert nem bír becsesél rám arélet,—
 Önt kérem: vessen ennek véget
 S engedje meg, önért hadd éljek."

Tapasztalt ná Alisa helyében
 A herceg lángoló kevében
 Nem látta mást: komédiát,
 De ah, Alisa most helyre tében,
 Érd, mi a szerelmi vágy,
 Most minden szó szívbe vágy.
 De sérti kissé büszkeségét,
 Hogy öt boldogtalannak véljék,
 S tón rossznak azt, kit úgy imád.
 — "A herceg téved,— merdi hát,—
 Midőn boldogtalannak itél,
 Nejét sok'sem szerette úgy férj,
 Mint engem Ervinem szeret,
 Mi néha büsit, irgót, ex:
 Hogy élvet másutt is keres,
 Bohóság tölem, meglehet,
 Kérem nem lenne élvérhet,
 Hol nincs jelen kit szeretel.
 S nem fény esatol hoznád, sem esrü,
 De mert tudom, hogy ő nemes, hü,

Kincs mi közenk viszályt, bajt hinthet
 — Olvassa ezt és tudjon mindent.

Szerényéből gyorsan rivette
 A sürgönyt s átadta neki,
 Amaz máhón olvasni kezdte
 És elborított szeméi:
 "Váld-e ez — szót meglepetve,
 Mőjé kétre dit,— "Ex más hólgy nemde?"
 Alisa kesüppen válaszolt:
 — "A nő, kiról szól, én vagyok,
 A grófnak hát nem hitvese,
 "Hánem... csupán... a... kedvese."
 — "Alisa! ha nézem angyalarcúit,"
 — "A férjé ró simán felett,—
 "E szókat hinnen sem lehet,
 Nem tudható, ha vétkesett....
 Bocsásson meg; e távol orvadoq,
 Nem séjti bár történetét,
 S hivénér főrő keble még,
 Utalmat adna bárri ellen,
 De ah, az a regényes szellem,
 Mely rég kaphetua királyt
 Régy lelkesíté,— már lejárt.
 Oh higgye meg, az én szerelmem
 Azért nem csörkent ön iránt;
 "Alisa egykor tán egy hü baráttra
 Szürsége lesz még, meglehet,—
 "Torduljon hoznám s majd meglátja
 "Önért Bert herceg mit tehet!"

Szólt s távozott. Az útra érvé
 Egy bina holdus épen rérvé
 "Nyujtá felé avült kőlapját,"

A herceg amint ott haladt át,
 Magyarban ily formán morog:
 „Más kedvesét csóbitani
 Galád s együgyű volami;—
 Nejét — egészen más dolgot.”
 A holdnál megáll, letépi
 Az aranypénzt, mely kis fülön
 Az araldoncán függ, rülön,
 S finom mosolygal dobja néri;
 S mig az a pénzt szemusán néri,
 Találgatván: mért van füle,—
 A herceg távol füttyörési:
 „La donna è mobile.....”

Hetedik ének.

A nagy masinnya sarki ajtajánál,
 Ott egy „röpülő” látszerész
 Tündölgat nappal ólós árut,
 Most díszbe préselt bararaplár
 Topogva jár dal a pitáruitt
 Ajtó előtt és füttyörész.
 Ez ürvött ajtó a bejárat
 A helyőrségi masinóba,
 A garolag légszacsajeny kiárad,
 De a szegény díször = baróinar
 Azért keserves kün a dolgai:
 Keményre fagy baronessa sarka,
 Szegény, mint a havon a szarka
 Ugy ugros, mig enyhül a fagy;
 Egy havna eszt: gyerkőce = had
 Szajtátva bímulgatja öt meq
 S megáll a népség hoop ha jönnek
 Livrés, — vagy bérbesítöl hájtott
 Úrghintöl egy misaután,
 Öblében fényes tisztér, hölgyér;
 A háplár ugrik, nyitni ajtót,
 S „haptér” ban álva szalutóit,
 A fényes tiszt s a hölgy hiszáit,
 Karöltve büszkén fölhalad,
 Szegény fül meq ottmarad,
 Olva végig meq kell várnia
 Amig mulatnót odafenn!
 A gyötört harcos pária
 Bujában addig mit tegyen?
 Tütyölve ugros a fagyon:

„Kém ütör a bakait a gyon!”

De odafenn vigabb az élet,
Előbb semmint a hölgyvendégek
S a „magasabb urak” jönnének,
Kis körben már a bálbixottmány
Csárkósan is helytűsen ott áll,
A kardokor is fényes bajt lög,
Mint kőnapon, gyarorlatornál;
„Szolgálaton kívül” dolgot,
„Szolgálatból” meritett élel
Alkotják tárgyit a beszédnek.
Körülörölyköt az egyik
Egy lézengő barát beint,
Aral „vixos” kefét hozat,
S letisztítják mind magorot.

E „komité” egyik tagjának
Markában örids borító,
Mit az örrához is visz véha;
Arton sajót ruháján rángat,
Pompás bajszát régiq sodorja,
S a naogy tüörbe pillant lopva,
Mily hódító! Gaj less sor lönynek!
Ez Barmy, — ösnemes csarlóidja,
A bajosa szép csat, semmi más rajt,
A puskaport föl nem tolatta.
A bokrétaít ö adja öt majd,
Az új altábornaogy ma jö el
Töle elösvör a nejevel.

A „komité” vezéregyene
! Távolléven az elnökök!

Pötr sodorados; — hat ember élte,
Kiret, mint párba; ellenör
Leött, — az ö lelken tapad;
Naogy lö, mint Tell, viv mint Roland,
Vasrélybe ismétlül rohan,
Kém tük el nemtetőre szavat;
Jöl ösmere mindannyian,
A szárad pénzét; — tudja mind
Tegnap kártyóvita el megint,
Kém új, — „rendelkezés elott”
Már négyezer siltt ilgen miatt.
Kivél en most öll beszédbe
Blitz hadnaogy; esengő szép tenorja
Egyes varednek büszkesége,
De nincs kivel becsületörora
Adósa régesrég ne volna.

A tisztel lassan gyülekeznek
Van raj, macaj, hangos szavaik,
Biros öbröl öfölog jön egy meg,
Künn rávra le a naogy havat,
S benn rája rova élel farag;
Arol ketten kocsin érkeztel,
Glacé: kertyür, cipőjür larr,
Mirre mert nem „vorschrift” osar
A „törtört” búsan pislogat. —

A termében mind nö a löirma,
Itt: „loan!” ott „szervusz!” „krisatigott!”
Cineogva hangol s trombitálva
A venger, — a his dobot
Köver karnaogy szuszogva szidja,
Kenesk örmester nyelvel visza.

Kiner a mással kőnlendője
 Esportorban beszél együtt,
 Míg a dohány sör tiszteleje
 An olvasó terembe együtt,
 Két törzstiszv harszjäterot folytat,
 Másor két asztalt összetoltat
 I rá földabrosat teritene,
 Vitázza hosszan a felett,
 Larorban sarror két örege.

Telyemruhákat sukogni kezdnek,
 A hölgyek ime gyülreraknak,
 A vékonypénzű don Juanok
 Tarselgének, mosolygva kőrsbe,
 Kőrülnek ostromolt leányok
 Pár frankos ir névsort ir össze,
 Ké mily ruhába van öltözve
 Kőrülgetjék az asszonyok,
 Sor legyező esatlog, moxog.

Husár, ogyalog, tuxér, olssidás,
 Turvétel, oros és utász
 Egy másután tolong s nevet,
 Mulattatván a hölgyeket,
 Kér már türelmet vesatenet,
 Hogy a táncot nem kezdhetik,
 Mert a tábornok ninesen itt.
 Pár ir, ari nem bánja ezt,
 Kőrülvesz egy vén excedest,
 Rossz ilcein nevet vele,
 (Magorront, "mürre" a neve.)

A hadosztályi adgyutás,
 Gavallér, ilces, elegáns,

Es nyalka tiszt, megyő a hirrel:
 "Az altábornagy ir nem jő el."
 Hamis mosolya azt mutatja,
 Hogy a többit csak lóda tartja,
 Majd szól, mert látja, nem hiszi:
 "Bizony lemm vannak már is itt."

Várás e vid mert rögtön esend lesz,
 Mindenri a ruháján rendes,
 A "Komité" együtt terem,
 Egy vékony hadnagy hirtelen
 Kémlelni megy az ámbitusra
 A karmester kopogtat tusra.

Keszegsvány tábornok jő fel
 Egy roppant terjedelmű nével,
 A "Komité" eléje robban,
 Majd végeztén a garderooban,
 Belépnek a terembe, ottan
 Minden kisébb rangú tiszt fölkel.
 A tábornok biszerén kőssönt:
 "Ich hab' die Ehre meine Herrn!"
 Sa máxados kőrsden a hölgy
 Lipit, mig lép, a padlat döng:
 - "Ich danke, ja, ich danke gern."

Pust huznak; rá a "Gott erhalte"
 Delanti a bal kezdetét,
 De a feszély sorá ettart e
 "Magas pár" érkeztére még;
 Mindenri hódolatra kőrül,
 Ulovéslet férje s női részről,
 Az altábornagy elvegyül

A tiszter Mást nehány nyol szölni,
A vasdag hölgy egy helyt leül,
A tisztnék jönnek udvarolni.

A tábornok, meg szölnitással
Kétuntetett nehány urat,
Petr szölnitással szöl s egy mással,
Ari legjobban is egy mulat
Ola a baráit megbotorva
Vagy keddelessel felproforra,
Legjobb „abrichter” szölniben,
Szölni = cipészként kezdte regen.
Ez az után jött Török örögg,
A hangja, vna, lába mind nagy;
A földszület, kopasz, vna török,
I Kühnert, mit a török szölni
Szölni buktattar meg, pedig tán
Többet tud, mint egész vna;
I végül mivel hosszabban is szölni,
Kaldan Ervin, reserve-tiszt vott.

Mióta Pestre visszatért,
Ervin tusája véget ért,
Börz árja a nagy szölnitással
Kisebb, nyugvott mederbe tért,
Szölni kezesét nem unta meg meg,
Egy más iránt folyvást szölnitással,
De Ervin olykor mást akart,
Mint pusztán hölgye szölnitással,
A nőit nével gondolatja
Mást már sohase háborgatja,
Béle nyugvón a „status quo”-ba,
Eljár a klubba, kaszinóba.

I Alisa hoz, - bár szölni nem hűtt,
Cupán első hölgyje anyhűtt,
Ha szölni egy marad magára
Bebetönnent az unalom;
Eljárna a szölni, bálba,
De egyikkel szölni bátorokja,
Mert Mellemellen voln' nagyon
Ha tán ott ismerést találna.
A régierböl, s nem minőt
Maga körül naponta lát:
Szölnitől elvált Kandi nő
Kipet esz a társaság,
Szölni, már esz a szölni,
Uj. férj = vadász örögg menyecske;
Alisa hoopan jutott hozzájár,
Megmondhatná a varrólányok
Kis látva a „gröfnö” magányát
Ez is az asszonyt beajánlját,
I elég megismerkedni egygyel,
Már másnap jó egész sereggel,
Igaz bír, amint szölni mondját:
Esz meg találtta esz a foltját.

Hja, Pestre is megvan demi-mondeja
Kaldan Dumosja nem akadt
I mint szölni a pitypang = szölni
Mindenképp oly hamar ragad;
Hol van búrban egy erényes,
Hol más, Kiner állisa kétes,
Ott a sereg hűn megjelen
Hoogy egy új társnöt fölvesszen.
Van körte, bár örögg,
„Gröfnö” azaz hoop; gröfnö kétes,
Esz talán elhunyt tiszt nejes

S mi jellemző, habár keserves:
 Sol tisztesség is van körte,
 Naivabb ifjú asszonyok,
 Tudatlanul vejjülvén körbe,
 Kevésre így tapad mooszol.

Alisz se bírova tudatáool
 É kör valódi jelleménél,
 Köré vejjülni nemhoogy átall,
 De még saeret; mert hiszelgésér
 És bölöl jól eser szivénél.
 Igaz, hogy őt a hársban itt,
 Kapus, komornyir és komorna
 Folyvást „grófnő” név cimexir
 De a „művelt” világnar bölje
 Még saivoskor kedvesebb neki;
 A gróf nejeül bánir vele
 „Grófnő” a külvilág szemébe;
 S így helyzetét nem ismeri
 És saigyénét nem éreri.

Ma egyide tisztne, új körébül
 Elmondva, hogy e bátra körzül,
 Csábitja: együtt menjenél,
 Meglátja hogy nem bánja meg.
 Nem bál ex voltakép, csar estély,
 De nines kedélyesebb ilyesnél,
 Mindentü jökedotól ragyog
 S mily táncosol a hadnagyor!
 Aliszat így végre rábeszélte
 És birbesin jött este érte.

Hogy a terembe ör belépner
 Javába járja a „galopp”

Gyors taktusára a zenénél
 Rugjár a fö-s olhadnagyor,
 Jó ismerői a tiszténél
 Köréjör esődülner legott,
 Bemutatás, le sem ülénél,
 S Alisz már hat táncost kapott,
 A férfi sol, keves a nő,
 A saepele ágija nő.

Alisz is im a forgatagba
 Belerohan egy tiszt karán,
 Amint kilep, a más ragadja,
 Bevinni újra szaporán,
 A réj, nem érxett édes kéjtül
 Alisz remeg és sainte saédül,
 S fejet ráhozta táncosára,
 Ami röötte van se lötya.

Nem látja, őt mint méri végig
 Pota saaxadomé, a kacér,
 Varsolyben látva önsaépségit,
 Melyé vott eddig a babér;
 É nő nehónyosor megmentette
 A párbajhós becsületét,
 Midőn vicsogólat vott felette
 An skártjóvott pénze rért;
 Váront a férj annyit meginged,
 Hogy neje mindig mást saeretget;
 A tisztel tudját, - nem mese,
 Alisz majdnem mind vott kedvese,-
 Ma este jö a pártoróra
 Van Pótanoé mindig másutt dolga.
 Most Blitz a legújabb galan,
 Együtt táncolnar boldogon.

A sárxados megvirsga szemmel
 Mindenfelé egyként nézett,
 Egy föl nem kértnek táncost rendel,
 Ki duruzogással indul el.
 — "Kérem szolgálat, váltásator fel,
 Tájérd meg, vagy kardot se hírszór...."
 "Jó, jó, csár menj, hírszór se kell
 Egyseker visked körül a cügöd."

Amott meg hörbar lánycsörgő mellett
 A legjobb táncosok hada,
 Pedig a lány csúf, vén rífestett,
 De ezredesúr a papa.
 Pota jó s haltra parancsnokolgat:
 — "Ura! Kéret cüch, de hirtelen;
 Éleje ha itt egy silbarol — csár
 Az örváltás pontos legyen.

Az adjutáns sárxadosa söpri
 A termet végig esárnem kétozer
 A tábornok vastag nejével.
 Pótrot nevetétnéje gyöttri,
 Samint lelette, meggy horrója,
 Pravas képpel "Mondolodálja"
 — "Tregény fiv te, — a harod?"
 Az is macag mig válaszolt:
 — "Ich melde mich morgen marod!"

Ervin a táncszínenet alatt
 Jön vissza a dohonyteremből,
 Elmenni kértül, áthalad,
 Szétnéz, s egysekerre csár megrendül:
 Alisz mosolyg im itt élje
 Es nyájasan közzön feléje; —
 Ervinben a vér megjejed.

Majd elgondolja: hírszór lehet
 "Miatam ö mindütt, — csár ott
 Ne lenne, ahol én vagyok.
 Mi segyen lesz, ha most kivül.....
 Ha tudja más rajtam kivül.....
 Pedig most meg se mondhatom,
 I hogy is fogner hozzá vajon,
 Hogy társadalmi s más tekintet....
 Hírszór tölem ö nem halla ilyet.
 De — gondola, mig szettehintett —
 "Hol egy Pótroték első rang illet,
 Alisz a hü nö mintaképe....."

E percben Pota melléje lépe:
 "Töhadnagy úr, egy szóra kérem,"
 Szól hozzá haltra s kimerten,
 I az olvasóterem felé megy,
 Ervin utánna és belépne.

"Ha tisztességes társaságba,
 Nem tisztességes nö kerül —
 Tíróde a tiszt s belé hevül —
 "Annak, ki az erény barátja
 Becsületet ex mélyen bántja.
 Ex véleményem e felül;
 Elhallgatom a másirat,
 Mely süjtand az olyarat,
 Hír nöinr köze eseményani
 Maitresseket óhajtanar....."

Ervin arcát vér önti el
 I dühtöl reszketve így felel:
 "A nö, hírszór célzani tetoszt
 Bár tudtomon kivül van itt
 De most jegezzek ön is ezt meg,

Ha besülette ön tanit,
 Hogy sokkal tisztességesebb
 Ha jó soját maitressivel,
 Mirent, - önnél az az eset:
Másor maitressét hozni el!"

A szárados elóppad egyben
 I megingo, nem bír megállni helyben;
 Majd csarnam rórokon, leütni
 Öplével azt a varmeröt,-
 De nem teszi, - csak így üvölt:
 -"En életbe fog kerülni!"
 Szemével végig néri öt,
 Keresve mintegy azt a helyet
 Melyet kardjával átszerezhet,-
 És elrohan a feloldukodt.

A táncteremnek ajtajába
 A száradost a neje várja:
 -"Kos, megtörtént, mondod el mi van?"
 Daggatja öt kiváncsian.
 "Hagyj el!" kiált vadul a férj.
 I útjából az ijedten tér ki,
 "Ezt is neked köszönhetem,
 Hol Barmi s Blitz, - az kell nezem?"
 A kettőt egymáson megtalálja
 I beküldi a mellékosobába.

A karnaagy ép a franciára
 Adatja az első jelet,
 Az adjutáns elöre-hátra
 Szaladva rendez, intogat
 "Egy vis-a' vis" t keresnek itten,

Ajánlornak ott rája kettén,
 Egy vénebb hölgynek párja nincs meg
 A többi is a táncos társat
 "Kégy hosszúrendbe sorakoznak,-
 Az eltesebber isitornak.

Ervin egy ablak mélyedésben
 Trüknertitel, is Torkossal szólt,
 I eltavoxik; Kuhnert oxerinyon
 Alisahoz lépe sug egy szót
 Az ráterint is arca lángol,
 Poessinatot kér táncosától
 A, társnőjének búcsút int,
 És kisért, - Potrone utánna
 Diadalittasan tekint.

Alant az utcán Ervin várja
 I belé segítí kintajába
 Majd látva hogy he van hevülve,
 Felötöngyét is levezi
 Gyöngédén burkolván körüle,
 Szeliden szól aztán neki:
 -"Lám, nem jól tette kedvesem,
 Hogy elment és nem szólt nezem."
 -"Bocsás meg, - mond Alisa remegve,
 De kisse untam volt magam....."
 -"On félreérti most szavam,
 Jól bármiror mulatni kedve,
 Nem gyátlom én, ellenkezéleg;
 Csak mondja azt nezem elöbb meg,
 I én nézem még hogy jól mulasson."
 Elhallgatott, az ifjú asszony

Szorongva gondolá magában:
 „Oh jaj, miattam úgy lehet
 Nagy kellemetlensége vott a bálban,
 Oly sápadt, oly kavart, s levert,
 Milyanner én soha se láttam.
 Abért is tevém! Oh, soha többet
 Nem nyírn már rajtam a kisértet.”

A gróf otthon parancsot ad
 Ha még ma jönnek tiszturak
 Odovára azonnal fölvezessék,
 Algyis sordis, fönn leszen még.
 — „Bocsáss meg édes, — szél Aliszkhoz
 Amig inasa estelit hoz —
 „Nem islik, — fáj is a fejem,
 Még irnom is kell, — meg lehet
 Néha kissé kesőn kelni....
 De éjt, — nyugodjék eszindesen!”

Mig homlokára csörje forrott,
 Erre Alis: oly társas ajka;
 „Bocsánl van, Ervin, hívjünk dottort.”
 Éa bágyadtan mosolyg, tagadja.
 „De látom, irnem hogy beteg,
 Hát legalább igérje meg
 Hogy gyógyászattól beveszen.....
 Keresse meg.....” „Gő, megteszem,
 De aggódjék hát, kedvesem.”

Alis magára ott maradván,
 Ervin baján töprenkedék,
 Ezébe jut, hogy elfogadta
 Az uton a felöltönyét,

Nem is csáttal hiútt-e meg,
 Hisz oly csipős vott a hideg.
 És most magót vadalja érte,
 Mert egerrett esz úgy bele,
 De vajon Ervin amint kérté
 Most orvoságot vett-e be?
 De hogy veszen, — gondolja majd, —
 Hisz bajra férje sohse hajt,
 Esz amiror nagy a veszély,
 Akkor szalajtat gyógyászattól.
 Megnéri hát a kis szalonban,
 I ha gyógyászattal eszruogyan ott van,
 Haragját bír magára vonja,
 De a szert rá erőszakolja.

Éa elhatározással indul,
 Hálósobájából kilép,
 Derült his öltözöjén im tül
 A sárga his szalon van ép,
 For chinai olologgal telve
 Mikben Ervinnek telt a kedve.
 Egy ajtot mell megnytani onnan,
 I a kedvese szobájában van,
 Éa alsó itt a dolgodja
 Azon tül érne az alsóba.

Alis a chinai teremben
 Egy cifra szerrényhez siet,
 Megnyitja, ott van érintetlen
 A szö apró kristályüveg;
 Majd megnym egy réjtett rugót
 S feltáruul egy titkos fiók
 És ott éötetül pár üvegben
 For gyilkos mérgefaj, melyet

Atorra termel a Kelet,
 I a melyet mind az ifjú gróf
 Még Alfons hercegtől kapott.

Még itt Alisa borrongós állt,
 Kardes-örrenést hall onnan átéről,
 A szomszéd dolgozó szobából,
 I egy harsány nagy hang így kiált:
 — „Pisztoly! A régi versenytéren.....”
 I rá Ervin gyorsan így felel:
 „Jó, őrnagy úr, de hallan, kérem,
 Mest két szoba választ csak el.....”
 — „Mennyőbe! hisz az oly hallkan van,
 Dörg újra a nagy hang — „hallabban.....”

Alisz elvándul, majd lerogy,
 Oh így, párbaft furrálnak ott!
 Ervin megint párbajra megy,
 Nem, nem, — de hogy gátolja meg?
 Attámolyog a kis szobán,
 I hálósobája pamlagára
 Lerogyva azt felel: — hánnyá:
 Hoogy gátolhatja meg kardán?

Késő az éj, nincs mód hogy ebben
 Segítségére más lehessen,
 Egy utja van csak: az ha Ervin
 Megindul aggodalmi kérésin,
 I eláll a párbajtól maga.....
 Igen, — hisz esdelő szava
 Bir még hatályos, — így lehet
 Két szívet el az egy löveg.

Végig-suhan megint a termen
 I ott ajtaja előtt megállva
 Habozni kezd: menjen, ne menjen?
 De végre rá nyit; — ah, beárván!
 I kihallja folyton a neszt
 Papirt lép Ervin szerteszét.

Alisa felénkben beropog,
 Türelmetlen hang kérdi onnan:
 — „Mi háborít most,? Mi az ott,?”
 A nő remeg: „Lásd, én vagyok;
 Aggódom, nincsen-e bajod,?”
 — „Jó angyalom te! légy nyugodtan,
 I becsüss meg, ajtót nem nyitok,
 De roppant sürgős ügy: bajom van,
 Jó éjt, szíven! — „jó éjszakát!”
 Lejté faradt két kardát
 A nő is búsan visszanamegy,
 Hoogy átvirassza majd az éjt
 És reggel kérje újra meg,
 Kímélje drága életét.

A randallóban iszkösödvé
 Dől már hamszóba a paróxa,
 A sürré rétegtől kiszölvé
 Egy tűrsillag végigcitán,
 A masszív lámpa fényvilága
 Táró fehéren bémül rája,
 De a szobácska hűlvi kezd;
 Alisz előző ösöréren
 Majd reszket is a öpöngé test,
 I hideg borrongós állatjárja.
 Sorisz mind az álon ellen,

Bágyadtan ül a hintaszékre,
S a fáradság elnyomja végre.

Az olomsúlyú álom nyugét
Mikor lerázza, már a regg
Tör át az ablak hárpitan,
A szekeret lenn rögzene.
Tölebredt bár, mábuttan ül még,
A gyötörö látomás után.
Majd lassan eszmél, észrevéve
Miként hatol be a regg fénye,
Flomályosan pislant a lámpa,
Az érintetlen duzzadt ágyra,
I mi ez, - mi döög oly iszonyún?
- Hintő robog ki a kapun.

Az álmittasság serebben
E hangra a szeméből eszben,
Alisa az ablakhoz rohan,
A vastag függönyt széjjel rántja
Ervin hintója csarogyan,
Es ő megg a halál torrába, -
"Oh Isten, Isten, engeded?
Iszony, iszony, de mit tegyél?...
A szörgetyű rosnort lerántja.....
"Utól se érhetem talán....."
Jön álmosan a szobalány,
"Hamar röpenyt s a kalapom
A gróf ment el most?" - "Nem tudom"
"Csak kirtelen, hogy réva legger
Ne bámeváródjék hát réám....."
"A méltós grófnő most megg el...."
Alisa már riinn van, nem felet.

Likogve fut, miq bírossit kap,
Ott kimerülten összerad:
"A régi versenytér felé esz!"
Trocsisa a lovat rövé esz,
A jarmú gyorsan elrobog,
I miq nyelo patró a meggagyott
Havas utat eszotlogva vágja
Alisa Pest ibredésit látja.

Isti rép vonul elje tarrán,
Fronstábler isit utca sarrán
A bírossis sidergve eszja
Hona alá mindret rarát,
A hármester kupacba rarja
A jarda siramós havót,
A szemtes ádláru esenget,
Szolgálor söpörtet cipelne
I miq a szeker jó, mind lerarja
A ház elött s folyik a pletyka.

Mereve fagyott dob savára
Egy savrad léptet s kapitánya,
Egy elréselt, "frájevilligós"
Szepesve nagy havat tapos
Hagy észrevetlen lépjen sába;
Tajes merde röög; vén rofa
A lábain nagy botosa,
"Vollsbblatt." ot réz, alatta eszba
Tazérbán a parász rüvd hamván;
Elötte röst esled áll, bambán
Kustriálva mellestett libát;
Az utcarotró pírrodt arcal
Amelyen álmosága harcöl
A pálinrával, - Töm pipát.

Plakát ragasztó tég s tapaszt,
 Egy omnibusz nyírógva baltat,
 Pár egymáshoz kötött kamaszt
 Vesz, rakkint tartott deabaut had.
 Bálból kerülő ifjú kerekely,
 Gyűrt gallérral, rücskös köpenyvel
 Baldán karafélé siet;
 A milimári = nép vixet
 Itt tölt a tejbe, - újabb praxis,
 Mért hova Palotáról art is?

A városon kívül a hóban
 Több friss kerérvágás szakad,
 Itt mentek ör, - utána nyomban.
 Deszélve hívnak a lovár,
 I mindretthé horkol, jü, likeg,
 A hóra hull a forró tojter,
 Alisz a lévtől úgy remeg
 "Kétannyit rop ha győrsen hajt még"
 A bércosis révög lovára,
 Agasrodik a kintott pára
 I úgy göröl, mintha füstben járna.

Nagy, sűrű ród gomolyg a réten
 Elfödve mind a tárogyarot,
 Vörös golyóként issz az égen
 A bágyadt fényű teli nap,
 Verszintre fásti a havat;
 Alisz aggódva néz a tájra
 Lenit, semmit se lát, hiába!
 Thexit tördelve sír, remeg, fél,
 Alisz tán amott a legnemesek vér
 Jgy omlott már ki azalatt!

Itt félre csap le a kerérvágó
 De négy pár lábhegy visz tova,
 Es mindegyik mellett egy vérony
 Hosszú vonal, kardok nyoma;
 A bércosis réa mutat:
 "Ehol, nagysága, tiszturak
 "Mehetter itt, - utána hajtás?"
 Bötint a hölgy fordul a jármű
 De lépve mennek a lovár esar,
 Alisz nem győzi végét värni,
 Thixóll, siet lélekosaradva,
 A lábnyomok menten haladva;
 Vem érsi a hideg havat
 Propogva a ris láb alatt,
 I nagy ris cipője át van óvva,
 Kötögve fut, itt-ott elburva.
 Delugrik is tovább fut újra,
 Jagatja, ürsi, hajtja lára,
 Arcán a röny alápereg,
 I ruháin gyöngyörre jeged.

Ah, végre ott, most tisztán látja
 A külsőben pár alar morog,
 Práimer a huszár = dolmányra
 Ah Ervin, Ervin, - ör axol!
 Thexiben pisztoly, kard elötte
 Lejárva - tán jeltül - a földbe,
 Pár tiszt kerül, is vele szemköst
 Az ellensége ill im ott,
 Emelve ip a gyilkos esaköst,
 Alisz borradva felsirrott:
 - "Ne öljetek meg, gyilkosok!"
 Közjör ront is összerogy.

Váratlan vott ily röbbelepes,
 Kavárba jö mindegyire,
 Ebély fájdalommal rája néz és
 Szól Ervin: "Mert jövel ide?
 Én a halálnak színtere,
 Itt gyöngé nőnek nines helye."
 A nő red rücsölve karját
 Susogja hogy mások ne hallják:
 "Én vott tehát sürgös ügyed,
 Oh Ervin, van neked szíved?"

Ervin kavartan félretolná,
 De az röngyürrel néz feléje,
 A szíradós gyönyörű mosolyg rá,
 Süg: búg már mindret fél segéde:
 — "Kos?" kéri Bármij; "Délután
 Glárom kor, — szól Fühnert, — helyes?
 A nagy huszárok lovarda tán —
 Id' adja majd az szívedes."
 — "Legyen; de itt most?" — "Legrönyebb,
 Szinből ad mindret fél kezét,
 Halán most elmegy majd a nővel
 És délutánra oda jö el."

Alisat pedig haragja, búja
 Saggalya szíradósra tesse,
 Elmondja Póta felé fordulva
 Hogy Ervin öt nem sértheti;
 Oh ne aradjon hát ily vétet
 Ne ölje meg hit a szívet, —

S míg szól, — Fühnert az szíradós, et
 Ervinnek titkon sügja meg;
 A szíradósnak intene,
 Hasonlag titkon, hát megett
 Az örnagy szól: "Az ügynek vége,
 Kezet, uat, kibérülésre!"
 A rét ellenfél odalép,
 Kezet fog, söt mosolyg is meg,
 Nagy nyájasan el is búcsúvannak
 Segyütt, kúlön, indulnak útukra.

Szegény Alisa, sim art hiszed te,
 Hogy megmentetted életet,
 Soly boldog vagy e jö hiszembe,
 Hogy minden szebb most, mint elébb,
 A hó vérfénye rózsáknin csar,
 Amelyből milliónyi csillag
 Mosolyg reád, s te vissza rája,
 Most minden oly derült nered,
 Alisa ott ül kedvesed veled,
 Karod ráfonva a nyakára,
 Te mentetted meg életet,
 Most már örökre a tied!

Szerelmed első édes álmat
 Most újra régiig élvezed,
 Amint élve palotájait
 Fűsiny szobolba félvezet,
 Átfarott gyöngé tagjaidra
 Ötöt ruhát mást s ittasítva
 Csörlössa ojtad, válladat
 Nyarad, karod, és nagy kacag,

Oly édesen, oly boldogan,
 Hogy szinte könye is szárad.
 A reggeli találva van,
 Egy percre helyet enged Amar,
 De nem röpül ki a szobából,
 Söt ott mosolyg minden sarokban
 Hogy saíved ostromolja jobban
 Az újuló szerelmi mámor,
 A dúszadó lágy pamlagon
 Harod Ervin nyarára fona,
 Szászánra osztva csórot csórra,
 S szerelmi vágyadtól varon
 Nem látod, mily aggodva kémlti,
 Az óra még nem üt-e néri,
 Csak öléseit érezed,
 S, miként csórdossa szép szemed
 És biborajrid, míg kifáraszt,
 Örömmel éri már, hogy bágyadosz,
 Mert int az óra, menni kell,
 Ah sikerült a szörnyű esel,
 Aláhanyatlott szép fejed, —
 Te alszol ő meg halni megy.

Az édes szender bűvös képe
 Im dirolót mutatja meg,
 Tavasszirányt terít elédbe
 S a páston ő pihen veled,
 Napfényes kék égbott terül rád,
 Szines sugar ragyog be fűt, fát,
 Érez madárka ott dalol,
 Te elmerengsz az éneken,
 S ő lágy-susogva rád hajol:
 »Oh hölgy, imádlak végtelen!»

Oh csak pihenj hát, fől ne ébredj,

Ne lásd meg a sivár valót,
 Ne tudd, hogy míg ölelni veled,
 Imádott Ervined - halott;
 Ne lásd, a lépcsőn mint emelked
 A szolgár súlyos, győztes terhet
 A mely után minden főrön
 Hulló vérből marad a nyom,
 Ne halld: a tiszter mint beszélir,
 A gróf hogy lette győztes veget,
 Ne érezd, milyen árva lettel
 Ez egy lövéssel mit vesztettél,
 Oh csak pihenj még, fől ne ébredj,
 Legédesb álmod érve veget!

A grófi ház szokott magányát
 A mely egyszer képe váltja fel,
 A szörnyűt minden percre várják,
 Ha ifjú gróf végsőt lehell,
 Itt nincs remény! A párhaj óta
 Letelt két kincs, hosszú óra,
 É eszméletet nem nyerte vissza,
 Azért oly kincs haldoklója.
 É percek lomha lefolyása
 Valódi Golgotha dísára,
 Mely folyton esőhőkkel borítja
 A kedves jéghideg kezét
 Leszén lehellete neszt.
 Kégy arcos, szötlan és komor.
 Úl ott, — megannyi kösnobar,
 Lábujjhegyen jár a család,
 É kivül együtt suttog sokat,
 Egyindutan jön pár fagat,
 Sok új beadja névjegyét,
 Jelezve híj remételeit,
 Kapustól újabb híreket
 Lúggetnek a reporterok.

És megtörtént a szörnyű, végre,
 Eljött a végső pillanat.
 Szegény Ervin magához térve,
 Bőgődt mosolylyal rótopad
 Alisz arcára pillantása,
 Beszélne, nincs ereje rája,
 Fere szilárdul Mulcsalódik
 A kedves kis fehér kezére,

De fátyol hull eszméletére,
 É lélek a testtől oldódik,
 Nagy vérsugár szökik ki száján,
 Biborként elterülve ogyán,
 É test egészen összegörsül,
 Majd visszapattan az erőtől,
 Megáll a szív, kihül az agy
 É egy torz mosoly az ajkra fagy.

Az orvosok egymásra néznek
 Kincs hang, csak a szemek beszélnek
 É az egyik fél, az döghez lép,
 Lefejtve Alisz kezétől
 É holt merevülő kezét.
 Elvonja lassan őt az ágytól,
 É a két szalonon átvesztve
 Beszítja rd egy kereketre,
 Maga pedig utána jár ad
 É többi három kollegánar,
 Kik már a lépcsőn disputálnak.

Elhagyva, ott marad magára,
 É nagy világon egyedül,
 Alisz most érri csak, mily ároa
 É mely bánatában elmerül,
 Keserve roppant tengerére
 Nem vet sugárt a vigasz fénye,
 Kőrötte a világ kihalt
 Uly mély a csend, nincs semmi hang,
 Majd tompa bodultságba mélyed
 É nem érri már, hogy faj az élet.

Jórára szünik tompultsága,
 De fajni kezd a szív utána,

És mivelve fölveté szemét,
 É a percben én eléje lép
 Égy oszárax és magas alax,
 Égy elegáns de büszke agy.
 Főúrva vall rajt minden ix,
 Szürös szemében öpny s saigor,
 Azt rejt a vékony ajk, sasor,
 Csak rátekinnt s megfoggy Alisz
 Ugy érzi, lelket szúrja át
 Kedlővelve szemnyilat.

Lenivő göggyet most az agy szótt:
 "Kerem Kalán- Delsthal Aba,
 Jó, hogy találok a kisasszonyt,
 Az az Alisa, ugy-e maga?
 Főlvem: Nem fogadni el
 Együttalában semmit ingyen,
 Istennel hála, van mivel
 Barmily viszonvást teljesítnem.
 Fiam, egy horroim irt lesélben,
 Mit osztalán találtam épen,
 Főgyembe önt ajánlja főrent,
 Én nem mutatom mért van az,
 Égy összeget szobtam meg önkényt
 Mely, azt hiszem, elég magas,
 A bank beváltja majd a checket,
 Hiány nélkül nap ön hiszereet."

"Főgyelmes ir" felel Alisa rá,
 És könye permetezni kezd -
 "Könyörgöl, vegye vissza azt,
 Hiszen a lélekégy se visz rá...
 Elöttem szent az ő emléke,
 Ézereser hattan volna érte;

Csak önmagáért egyedül,
 Szerettem őt, önzetlenül;-
 És dús jutalmam volt ezért:
 Ervin csak nekem, éntem élt."

"Csak önnel, - mondjuk így talán,"
 - Szól és gyönyörrel agy Kalán,-
 É örülnöm kell, a síokat hallva,
 Hogy meg volt érte, dús jutalma;
 Mert látom ebből: mégis egyben
 Fővette néha Ervin élvezem....
 Mit adtam, vissza nem veszem,
 Ezt kérvé összesen azért:
 A temetés innen leozen,
 A házat hagyja el ma még."

"É két napot, ah hagyja ezt még
 Főgyelmes ir, itt tölteneim,
 Amig kivinnék drága testét
 Csak addig hagyja őt nekem,
 É hadd lassam ráborulva hantit,
 Kladd tudjam, hánva hol piken
 Nem veszte benne senki annyit
 Mennyit az én megtört szívem."

Csipősen szól a főnemes:
 "Ugy látom, edesem, magának
 A célja csak botrányvadászat,-
 De téved, hogyha erre les.
 Főltünni vágy a temetésen,
 Mást csipni föl így gondol ott,
 De a rendőrség ott lesz résen
 Magának annyit mondhatot."

Megfordul és megy. A szalomban
 Szól rá a hajlongó inasra
 De ügy, hogy azt a nő is hallja:
 - "Jean! Ugy legyen, amint ma mondtam,
 É te vagy a felelős ezért,
 Hogy - érted meg, - azt a nősemélyt
 Holnap reggelre itt ne lássam,
 Vagy elhagyod te is a házamat."

Egy percre rá Jean is belép:
 - "Hisasszony, hallja, késkülödjék,
 A gróf úr mondta az elebb,
 Elhüldjék holnap a börtöndjét,
 Most ügy sincs már hordár a sarkon,
 Nem vész el semmi, nálam tartom."

"Hogy mer velem ön ügy beszélni?"
 - "Hiált Alisa is hevesen,
 - "De majd oláson fogom kérni,
 - Szól günygát az, - van még eszem.
 A gróftól ezeket kapott
 De hát vajon abból nekem
 Csak egy forintot is adott?
 Ne higgye hát, hogy tiszteltem."

A srobalány, ki kiinn nevelt
 És a rögtön benn terem:
 "Bizonny, hiába is fességy,
 A sok ruhából, - tisz selyem!
 Adott - e egyet is nekem,
 Más úri asszony ügy tesszen,
 Szolgáltam én már más helyen."

Alisa lesújtva néz rájuk:
 - "Végyétek mind, amit csak láttok,
 Végyétek el, egészen halommal,
 Csak hagyjátok itt bánatommal."
 De Jean arccitlanul felel:
 - "De józ innen még ma menni kell,
 Ugy mondta a kegyelmes úr azt,
 Fülömben engem is kinygraszt."
 Belátta Jean, hogy jól van ügy,
 Nem lothat ő, csak holnapig,
 De addig, amit elsebel
 Mind a "hisasszony" vitte el.
 Alisa mit adhat? Pár forintot,
 Miq abból, amit még ma itt lop,
 Holtáig úri módon élne,
 El hát az utból, mért kímélje?

Amint szegényt ügy megrohanja,
 Megjö Alisnak édes anyja,
 Ki hallva a rémhírt, belátta:
 Szükségre lesz Alisnak ruja,
 Feladata van ott neki:
 Amit lehet, megmenteni,
 Mert ügy szokott ilyenkor lenni,
 Sok mindennek kezd lába kelni.
 És jobbra lán, miror jött volna,
 Biz itten most cudar doloz van:
 Alisra nyelvel ép egy szolga
 Meg növeseld, s ő türi szótlan.

Ezt látva, minden mást felejt ő
 É röszjür nyelvel mérgesen,
 Jean ijedel: ki az a delnő,
 Sok érosser rajta, cifra stép,
 Ruhája is nehéz selyem,

Nem vott e hárbán itt sokseim,
 De nyelvel győzi ám azert.
 És már nem kér, hanem parancsol,
 „Tegyeve” jobbra-balra hajszol,
 I egy oly pofot igér Susannénál,
 Hoogy a szele se tréfa annál.
 Ha tetovir, elmehet panasza,
 Meglátja ott, mi lesz a haszna.
 „Mi” a reggelmes úr” neki,
 I ami haragját illeti,
 Kárúld egy” herceget nyarára,
 Hoogy jó ki vele, majd meglátja.
 És tud eselédnyelven beszélni,
 Susanne is Jean ijedve tér ki
 I Alissal öt magjára hagyja,
 Coupain a kuleskyurón hallogatva.

— „Aliss te!” iogy kiált Teréz,
 Hoogy sem maradhatok itt tovább,
 Hát légy azonnal utra késs,
 És meg beszérom a szobát,
 A holmidert jövör majd nappal,
 A „smurr”-ot most viszem magammal.”

„Ha szánalom lakik szivében,”
 — Kórog Aliss könyerben iszva,
 „Az ő testétől el nem húz ma,
 De itt hoogy nála még ez éjen,
 Ha töle búcsút se vehetné,
 El nem viselném leltemen még.”

„Élég vott már az esztelenség,”
 — Kiált Teréz, — „én mondom azt.”

Azert hoogy tán e szentelen nép
 Kinosszon, majd te itt maradsz,
 A kalapod, rabátod frissen, —
 De hát ez itt mi, boldog Isten,
 Egy húszezer forintos „bon,”
 És szép ajándék, mondhatom.”

— „Jaj, azt” — felel Aliss ijedten —
 „A tűzbe dobni elfeledtem.”
 — A tűzbe húszezer forintot,
 Ugyan, gombát ettel-e te?
 De jó, hoogy eljövör ide...
 Na, most együtt a „smurród” mind ott,
 Arany s egyeb pénzt is találtam,
 A szerrény is asatalfiában,
 Hát még is iogy vagy; — küsszölödjél,
 Mert rám még otthon soz dolog vár.”

„Anyám, ne bántsa azt a bont,
 Gyalázat lenne elfogadnom...”
 „Ilyen tömérdek, nagy vagyont...
 Polondság lenne itten hagyynom.
 Csak bírd réám, od’ adom otthon.”
 Egy nácható kalapdobozba
 Az érozert mind belihalmozza,
 A checket is magjával hozza.

„Szolgárra bíroa drága Teste,”
 — Hésereg Aliss, amint megyen —
 „Kincs itt egy rézrevő kebel se,
 Coupain körsömös idegen,
 Oh Éroin, el kell hagyynom Téged,
 De szivem itt marad tevéled!”

Teréz meg így szól az inasnak:
 „A kulesor, jól van, itt maradnod,
 De veszen el csak innen holmi,
 Kérdőre téged foglak vonni.
 Ehol a hárttyám, hogyha tán
 Megkérdez a vén gróf halán,
 Iha dolga van, jöjjön hozzám fel;
 Kisebb ir asszal nem leszen.
 Adjő!” — Ez volt a nevezvény:
 „Madame Fehér, neé Bretzenmayer.”

A bérceit amig elérné,
 Abbanat így ortatá Fehérné:
 — „Eszelddel így kell bánni, látod,
 Külömben a fejedre másrott...”
 Hanem talán a böcs iqérre
 Most teljességgel nem fiogyl,
 Vagy sejtü, tán lár éri el,
 I Teréz szerény lakába érve
 Ki is tor az már rajta végre.

Fehérné dígyba dugja lányát,
 Kit szinte róva most a hideg,
 Péárar öt: hat paplant, párnát,
 Pheát forróz és szörpölet;
 I mirorra elpihen a ház,
 Éjfélre szünni kezd a lár.

Az édes álom jó üditni,
 Alizra foityolát teriti,
 De nem nyomasztjár lárás réper
 Nem jó sol rémes látomány rá,
 Teledve minden, ami bántá,

Csár ügy pihen és úja éled.
 Hogy ébred s jobbra: balra nézdel
 Hogy látja, mind együtt van ott
 A sol ruha s a drága érszel,
 Miret Ervintöl is kapott;
 Azol nagy gonddal kajtogatva,
 Tamlagra, szér karjára ravva,
 Az osztalon meg a sol rines,
 De a szobában senki sincs.

Öltözve rajtar elmereng,
 Teledve csarnem a jelent:
 Im itt első ajándoka,
 Selyemböl e szép pongyola;
 Ez itt az úti Toiletteje,
 É kéret Nápolyban viselte,
 É rózsaszín egy szép hetet
 Casamicciolában jelent;
 I az érszerer mind, — ah, milyen szép,
 I kedves napon kapá ez crossényt,
 É egyönöghimnuszit, — benne van
 Im most is még a hűs arany.

Amint azt éj magához vette,
 Teréz pihogve éregett be,
 Olyan volt, mint egy nagy piros rár,
 Hajd szétvetette a vidorság.
 I meg egyre csörölgatja lányát,
 Hogy létit kéri s éji álmat,
 I hogy számbavette-e ruháját?
 Aliz nem sejtü hogy mi lette,
 Mitöl lehet e ritra kedve;
 Teréz nem olja már tovább,

Elmondja a jövedo orát:

"Amig aludtal drága szentem,
Nagy frissen én a bankba mentem;
Én volt artam az aranyút
Most újra gazdagok vagyunk."

Alisz elszápad e szavakra:

"Nem, nem, hisz ez csak tréfa tán,
Nem nem gyaldárhat késztalárova
Tlyennyire saját anyám!"
"Mar lanyom, - szól az - volt ezem,
Ha megvan, csak hasznát veszem,
Talan hiszel saját szemednek,
Né! - hisz sincs a hiszemnek."

De lanyá elfüde szemét:

"Oh jaj, hisz a szemem riég,
Hisz emberék köze se menjel,
É, pénz örökre belyeges meg,
Ujjal mutat rám, mind a hány
É szégyen, oh, megöl, anyám!"

"De furcsa vagy! É most a szégyen?"

"Hélt Feréz, -" azt én nem értem.

Nem ölt biz engem, hogy kitértem;

Csak kérdék, hogy én vagyok

Hiner nevére szól a bon?

Mondor: "igen." Ezzel mosolyg,

I azt mondja: "furcsa his dolag,"

A másir rája vllat von,

Ezzel se történt, mondhatom

Nem kelle biz pironganom."

Alisz tehetlenül, gyermezként
Korogva szólal végre meg:

"Hogy étem négleg tönkre tetted,
Bünül nem róvóm senkinek;
De szent ottár vala szedelmem,
És veterék szentsége ellen.....
Anyám, ha még van szivesletre
Ne kényserítsen végleterre!"

De meg nem inditá Jehérvét

"Éh, kárifári! Majd, hiszen
Tudom, hogy később még te káréd,
Ha észre térsz; - biz nem víszem."

Nem sz az, ám szól kardonan:

"A pénz vagy én! Én végöravam,
Ha vissza nem vísz a perben,
Én letben nem lát meg engem."

Tremében oly vad tűz lobog,

ofloog szinte égget, gyujt a lángjás

De biz Feréz az se fog;

Hé az aranybarjút imádja,

Soz dolgoz tulterzi magát,

I most mindent róssasimmet lát.

- Éh, - gondola, - mi lenne ebből,

Majd visszater ha elmegy is,

I hová is menne, - pénzre sincs."

Egy búcsuszó nélkül megválnak,
 Szívében mély keserűséggel
 Hogy indul ő a nagy világnak,
 Most nem törődve tétlen, széllel,
 Mely rója hordja a havat,
 Nyitott kabáttal, nagy halad,
 S egész valója oly savart,
 Amint jelenben nérdel széllyel,
 Hogy rója bámul mind a nép,
 S ő azt hiszi, mindenki látja
 Arcán a szegény bélyegét,
 Mit anyja égetett rója.

S most nincs más választása már,
 Csak a halál.
 Ezébe jut most lelki harca,
 Melyet vívott egy év előtt,
 S mely a halált csak elhalasztotta
 Doba Ervin Reblére őt;
 Ah, akkor volt még mit vesztésen:
 Egy boldog élet, idővel,
 De most, tanuja a nagy Isten,
 Csak nyér, ha ettét veszté el!

De boldogsága színhelyét még,
 S ritól tegnap búcsút se vett,
 Imádott ifja, — férje — kópét
 Csak egyszer még hadd lássa meg!
 Isten, ki a szívébe lát,
 S nem úgy itél, mint a világ,
 A szertartás után, varon, —
 Az tudja jól, hogy a legyilkolt
 Ha kedvese, de — férje is vott,

Nem földi, szent, örök jogon.
 É jog szerint, mint öröge
 Meghalhat ő együtt vele!

Im, itt a ház, belépne már,
 De a kapu utjába áll:
 Kegyelmes uról meghagyása
 Hogy őt többé be ne bocsássa.
 A kapu táq, de táqabb jóval
 A portás = lelkiismeret,
 Miaz midőn nem öpjözi szóval,
 Aranyon nyér bemenetet.
 A hátsó kis lépcsőn, sietve
 Belép a kis előterembe,
 Ahonnan, — minden ajtó tárova, —
 Belát saját kis alvójába.

Szívét az édes szép emlékek,
 Mint a tavasszirányt a méhek
 Most rajrova, rongra ellepik:
 É réti szobában élte legszebb,
 Legfényesebb érái tetter,
 É hely vott oly kedves nekir,
 S az egykor oly derült rugósra,
 Mi idővel titkolt susogta,
 Most jól van dulva is kifosztva.
 Bedobva mind a réti szobába,
 A kis szalon keses sor tárgya,
 A chinai szerrény ringitva
 A réti pamlagra ráhajitva,
 Tetterre, am még szent a titra.

Miaz megröngyö a rugót,

I feltáru a titkos fiór,
 Ott állnar sorban az üveg esér,
 S röztüör ah, az a röldesér;
 Trippesra van Marcolva rája,
 Tartalmát ind büvös esinálta:
 Egy esöpp eljuttat Kirvanába.
 Utána nyúl s nem reszet ujja, —
 Ürö! A szereznyt most besurja,
 S megindul, fölleresni férjét, —
 A régső percel nála érjér!

De halloja! most mi raj kel ott,
 Hol tán a holt kedves pihen,
 Alisan a vér megfagyott,
 S öföret ver ingó lába lenn,
 Ott benn, az ajton túl, mi várja,
 Mi az, mi ott ropog, dobol,
 Sziszeg, recseg, s föl-fölkidltva
 Dalolni kezd, vagy háromol, —
 Tán szombatot tart a porol?

Alisz benyit és visszahörren,
 Eléje sirbott táru ott benn,
 Kines ablat, ajtó most a termen,
 Fötö, fal, padlat, mind sötét,
 Ott = ott pár pisla öfertya ég,
 S elvör a fénye a sor leplen;
 Se félhomályban nyüvsögé lárma
 A dolgozó nép; nem bánva: öföszháx
 Vagy mulatóhely, amit érit,
 Hiszen csar üri mesterségit.
 Az ott fütyül amig szegér,
 Flordóban pálmát görget ez,

Szidoán a gátoló kis ajtót;
 Egyir füzéssel és ropdesol,
 A ravatalra lépcsöt ácsol,
 A más öles nagy öfertyatarót
 Pár = pár szerint állitgat össze,
 A harmadik letrára mássir,
 S dalolgat, öföszfüzéret kötörve, —
 Mindenki dolgoz és lármas itt,
 Csar egy pihen tétlen, s nyugodt, —
 Kóporsójában a halott.

Szegény gróf, másornál szegényebb,
 Fél napról-napra rinnal élter,
 Kírner halálos ágya mellett
 Családjór és a nyomor állt,
 S könnyebben türtér a halált,
 Alisz ott vala a nő s a gyermek,
 Ki ösintén szivéböl öföszolt
 Hat deszravárból össze tárott
 Ölesö kóporsaja felett;
 Volt réx, mely, mig folyt végtusája
 Befogta a megtört szemet,
 Volt szem, mely rönjét sirta rája,
 Ott gondosa a szeretet.
 De teged, ah, szegény Halánom,
 Vívóda a halálos ágyon,
 Sol orvos áptott és család,
 De elröpült a véglehellet,
 A grófi test most ott heverket,
 Csar egy is néx-e még feled?
 Aranyos érc leszen kóporsód,
 Fád érser mond öldást utolsót,

De sen ti art nem látja meg,
 Hogy nyitva van a felaxemed,
 Tora arcodon az áll leesve,
 Hogy vértel van ruhád befestve.
 Ki is látta? Talán család,
 Kinek már nem fixetva te bért,
 Hívásge ma megosztint tehát,
 Vagy tán, kinek más dolga, soé,
 Tulajdon szivtelen atyád?
 Neveltség volna tenni, hisz
 Mire való az „entreprise”?
 Ah! tegnap — „gróf,” ma csak — „halott,”
 Poor Yorick, így megy nálatok!

A nő melleje lép a holtból,
 I levonja a selyem lepett,
 Pánéa és csaknem összeresrad:
 Az ösmert kedves arc helyett
 Egy vész, egy rém, mi rámered.
 Ugy iszonyún néz rá a holt,
 Hogy ő ijedten fölsirrott,
 Csakébe jut tüstént a vérdíj,
 Ah, tán Ervin azért is néz ily
 Kordul, ily büntetón reája,
 Ereje nincs, hogy ezt riáltja.

Amint Oliva arcát elrejtve
 A ravatalra ráborul,
 Mígötte a munnásol serge
 Kiváncsian csaportosul;
 I rönyölök ott a siri csendben
 Egy hangot hall ő, s összeretten,

Hert amit hall, az vértéket,
 Tár szobán egy halotti ének:
 „Éz kedves, a híres szép,
 Miatta soaté életet.”

Havart fejében e szavakra
 Tisztulni kezd a gondolat:
 A bál elöb s a párbaj arra,
 Most egybefüggő láncolat,
 Megszemmisítve minden kételyt,
 I ő iszonyún valóra íbred:
 Miatta lön tehát halála,
 Ö ötte meg férjét maga,
 Ugy szörnyű é csapás reája,
 Ugy errei: bomlad már agya.

I ha itt, e percben lenne vége,
 Ott túl sem egesülne vele,
 Az öldösöt és gyilrosra
 Már nem lehet egygyé soha!
 Ha lelre égbe szállna is fel,
 Ahol regyelmet oszt az Isten,
 A csillagtrónnál megjelenve
 Pus vaddó árnyul Ervin lelre,
 Onnan tartítand a mélybe:
 A gyilros nem való az égbe!

El innen, itt meghalni sem mer...
 Hol hát a pont, hol halni bír?
 I leje im szeliden lebben
 Pus rében a batárdi sir.
 Ha fölkeresné szent magányát?...
 Ah, ezzel tartósir netis,

196.

Szenvedje ott ki Golgotháját,
 Ott legyen a pohár teli;
 Az a halottja megbossát majd,
 Ha önmagának ott halált ad,
 S irgalmas jöttevő kerek
 Tán adná ott egy sírhelyet!

Alszó utját mért irjam itt le:
 Nyugalmat lelre elcsorított
 Szódrós a végső felé,
 Ott látja már a bixtos rivet,
 De mig hajója addig érhet,
 Hány kínos persz telik belé!
 Alatta szinte ég a föld,
 Mig a vonat itt-ott megállt,
 Desszútt ideggel lára nőtt,
 Hogy szomjúhossa a halált;
 Amig éléri a helyet
 Hol végnyugalmat föltalálja,
 Valódi Passio-menet
 Emlérei Kalváriadja:
 É város szűtte ennyi bíra,
 Mily szép reménynyel hagyta el,
 Sim most, így kell hogy lássa újra
 A végenyészethez közel,
 S az út innen rossin Batárdra,
 Minő emléi az elmúlt nyárra,
 Melyen Dessó kísérté öret,
 S a napra, melyen vissrajötter...!

Egy nap s egy éj, mig tartá útja,
 Huszonkét évet élt le újra,
 Ararta vagy nem: látni kellett
 Szeme előtt tova vonulva

197.

A gyászos is a tarra serget,
 An éj csar nem hozott nyugalmat,
 Káppal nem érez fáradalmat,
 Nem érri, mily csipős hideg
 A szél mely épen szembe csap,
 Hisz oly feszült minden ideg,
 Oly lázasan dobol az agy,
 Hogy his nyomás kell csar neki,
 S a gyöngé testet szétveti.

Sim ott van már, megérkezett,
 A his falu terület eléje,
 Az óamert vén kastély feléje
 Genyegetőleg integet,
 Mit bánja ő, - ott hívogatja
 A his sírert sor néma hantja,
 Pár lépés még s a rinnar vége,
 Kibérít egy rövid ima,
 S aztán - a végenyészet éje
 Boruljon rá fájdalmira!

A tájra ip az albronyat szél,
 Az égze vérsir köttörött,
 Alszó a dombon ott halad már
 A néstelen síröz közt,
 Ott a hely, melyre - oly igen rég!
 Dessóvel a fűzert teve,
 Honnan az egyetlen síremlék
 Oly búsan integet felé,
 Halász helytt rajt magas sír hantja,
 Egy megtört szis pihen alatta.

Mint „Don Juan”-ban a szobornak

Talaprátán itt nem ragyognak
 A gyilkost átkozó igér,
 Dehér fején csupán e név:
 „Dersóné” is „Élt 26 évet.”

Aliza sietve arra lépve,
 Kézében a haláladó szert,
 S im — két alát, mirent risértet,
 Vagy száll talán a föld alól fel,
 Mely gyászban áll im ott elötte
 Harry s Trén, risirt szemérel.
 A sír mögött boruló földre,
 Mely árnya öret is befödte;
 Aliza elött most ötlene fel,
 Amint két szempár rámered
 Oly büs, risértetes világgal,
 Hogy borzadály cirázza áttal,
 S a vér testében megjéged.
 Egy percig néma mind a hárma
 Majd Harry szólal szemrehányóan:
 S e szót a Kherub tükrardja,
 Mely végmenhelyéről elhajtja:
 — „Nyugalmát háborítni jósz-e,
 Vagy megsemmélni művedet?”
 Aliza megtántorúl e szóra,
 S kitorve szivrázó sírójba,
 Felhalva roszad össze.....

Történetem itt véget ér,
 Hősnömet rábírom sorsára,
 Az ő övénye felelér,
 Homályba, sülyedésbe, — sárba,
 Hová öt nem követhetem,
 Mert faj így elsülyedve látnom,
 Mi most is oly kedves nérem,
 Mint rég letűnt sor ifju álmodom.

Mi szép lett volna ebbe vége,
 Ha gyök emésztő szemvedélye
 S megiszta a siron a mérget,
 Vagy a nem várt nagy rázkodástól
 Urörre hull agyára fátyol,
 De hát — nem így történt az tényleg.

Az élet sokkal prózáibb:
 Regényes örülés helyett
 Hagymáz és orbánc jöttene
 S megcsufolár nagy bajait.
 Vár fölszedér, amint leroszadt
 Benne nem a bünyöst, a rosszat,
 De a boldogtalant terintve,
 A két irgalmas drága angyal
 Testvér gyandant gondozza szinte
 A vén kassélyban éjjel-nappal.

S az agy, felismerve a mérget,
 Melyet szegény Aliza, kézében

Milyen is szorító tartott,
 Hogy elgyötörve mit aratt ott,
 Megszánja a kétségbesettet,
 A gyűlölet fagyva föltenged,
 S ő szivből megbozsát állítanak.
 Tavasszal, hogy virágoz nyílnak,
 Bár illatos rózsát levágva
 S rózsa axt, miror nem látják
 A másfelé hívott leányrát,
 Besurran a betegszobába,
 S a szunnyadónak vándorára
 Vékány virágot odalop,
 Aztán ismét elsompolyog.

Miaz, hogy öntudatra ébredt
 Bár lelke meg volt törve végleg,
 Nem bírta elviselni axt,
 Hogy itt leljen menhelyt, vigaszt,
 S egy szép nap elszökök Batárdról.
 Meghalni önként most se bátor,
 Hogy tartsa is fönn hát magát,
 S feledje is a kínos éttet?
 A városraban is egy vándor
 Színészcsapat ütött tanyát,
 A sors ürott ezer róze meggy,
 A srinpad hábitó világa
 Oly bődítőlag hat rája,
 Hogy már nem érzi, mily alant van,
 Utána megy a többinér,
 Es elsühed érlecsileg,
 - Ébrüllér, elvesz a Szalában....

Nem a halál csak hát, mi végez,
 Hol a tragédia lejár,
 Oh ehhez képest milyen édes
 Boldogság lenne a halál,...
 De lám! mind csapásra tértem,
 Ohisz fönn komédiát ígertem,
 Mulattatót, kacagtatót.....
 Oh levs ez is, alássan kérem.
 De vigjátér úgy érdekel,
 Ha végül egy pár egyberel,
 Az én komédiámban így,
 Szintén van végül nősi frigy:
 A leánya szégyenével ára
 Jó lett Teréznek hozományra,
 Tudarc ezért elvette őt,
 Es boldogor mind ketten ör;
 Ez nemde szép komédia?...
 Uj névjegyben sincs hiba,
 Teréz ezerre azt írta fel:

Madame Tudarcz, neé Breitenmayer.

Vége.